

અવસ્તા-નેમસતે અહુરમજ્દ યશીમયેદ.

અર્થ-નમુસ હોરમજ્દને ત્રણ મરતમે.

અવસ્તા,

નેમે જરથોશતરહે સપતામહે અશોનો ક્ષઅશો.

અર્થ,

નમુસ જરથોશત શપીતમાનતાં અશો ક્ષોહરને.

ધનતેખાખે વંદીદાદ.

અથ વા

વંદીદાદ નામના જરથોસ્તી
ધરમ પુસ્તકનો સાર.

છપાવી પરગટ કરનાર,
મોખેદ રતનજી રૂશતમજી કાંગા.

મુખ્ય ધર્મ મધે:

ધાર્મીતલાવપર વરતમાંન છાપાખાનામાં
મનચેરજી હોસંગજી જાગોસે છાયેઓ છે.

સને ૧૨૫૦ ઇસ્મજદેજરી.

સને ૧૮૮૧ ઇસવી.

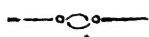
ખનાવનારના વીચાર.

નીરજન નીરઆકાર મીનો સાહેબ જે,
નહી જનમેલો નહી આકારવાલો જગત કરતા તે.
નહી કોઈનો આધાર જલકતું તુરં છે જે,
ચુકરર જગા નહી રેહનારો સરવેમાં મલતો છે તે.
બલાઈનો ભંડાર સઘલા ગુંથોમાં માહેર જે,
પુખી જેની અપરમપાર પુરાં કાંમની બાહેર તે.
તે હથતીના સાહેબને પીછાંછે જે,
જે પોતાની મન શક્તી વાપરે તે.
પુરથવીનો બાપ કહીએ જે,
કુલે જીવદારનો પાલણ કરેછે તે.
પેગમબરોની સચાઈપર ઘેઆંન આપે જે,
તેનાં ખરાં પ્રમાનોપર અમલ કરે તે.
ખરો પેગમબર જરથોશ્ત થઈ ગીઓ જે,
જેની શીલશુશીની તારીફ રેહી ગેઈય તે.
મા બાપોની મેહેનતની કદર જાણે જે,
તેઓની હઠઆતીમાં ખરો બદલો આપે તે.
બલાં માએ બાપ હાએ બચાંનાં જે,
પોતાની ધરમની પુખી પેહુલી સીખવે તે.
પરજીપીઓગી કામ કરવા માહે જે,
પોતાપર પરતી શક્તી નહી શમજે તે.

ભણું ઈનશાંન હોએ આ દુનીઆમાં જે,
 રાજા ને પરજા એક શ્રમજે તે.
 હીંમતવાંન નર આ દુનીઆમાં જે,
 વાઘ અને બકરી શાયે બાંધે તે.
 નાબરોવાણું ઈનશાંન હોએ જે,
 પોતાનાં દુખનો ગમ નહીં ધરે તે.
 અપેક્ષપાત ઈનશાંન કહીએ જે,
 મતલબ ને ખુશાંમત નહીં રાખે તે.
 શખાવતે બાહાદુર ઈનશાંન હોએ જે,
 શખાવત કરી લોક જાણું નહીં કરે તે.
 ખરો દોલતમંદ નર કહીએ જે,
 પોતાનો કોઈ ભરમ નહીં ખાલે તે.
 પહેરેજગાર ને પવીતર નર હોએ જે,
 પોતાના ધરમની ખુબી પીછાંને તે.
 ગુનેહગાર ને સુગલીઆ હોએ નર જે,
 પોતાનાં પેટને વાસતે વેઠ કરે તે.
 આંધલો ને બેહુરો હોએ નર જે,
 જોતાં ને સાંભળતાં અખાડા કરે તે.
 હું નમનતાઈથી અરજ કરી માંગુંએ,
 ભલો નર જે કે ખરા વીચાર આપે તે.
 જાહેર વીચારના આપનારા કહીએ જે,
 બુલસુક શુધારી વાંચી ઘેઆંન આપે તે.

દી બા ચો:

નીરનનન નીર આકાર નહા કોઈનો આધાર.
 એટલેજે નહીં જનમેલો, નહાં આકારવાલો,
 નહીં કોઈના આધારે ટકનાર, હેવો ભૂલે
 મીનો શાહેબ, જગતને ઉસતીમાં લાવનાર, બંને
 જાંહાંનની રચના નકરનાર સાહેબનાં બરખતી
 નાંમની યારીથી, અને વખશુરે વખશુરાંન જર
 યોસતરે શપીતમાંન સાહેબનાં રહુ ઊપર હજારો
 હજાર આશરીન કરવા બાદ તે પેગંમબરોના
 પેગંમબર સાહેબ ખોદાતાલાની હજુરમાં પોંઢીંચી
 તેના તમાંમ ભેદોથી વાકેફ થઈ આપણ જર
 થોશતીચોને વાશતે હકની દરગાહથી પ્રમાનો
 લાવેઓ. એટલે હોનવર પડેઓ, હોનવર
 તે ઈઅથાઅહુવેરીઓ જે પધવામાં આવેછે
 તેને કહેછે. તેના બોલો ૨૧ છે પણ હાલ ચાલુ લો
 ગતથી આપણે તેર બોલોમાં પઠીએ છઈએ. તે
 એકવીશ બોલોને વાશતે એમ છે કે તેના દર
 એક બોલોથી આપણાં ધરમ પુરાતકો રચાએલાં
 છે, જેને એકવીશે નુશક કરીનેથી કહેછે, તે નુશ
 કમાંનું ૧૯ મું દરેગોબીઓ નુશક છે જેમાં ઈ
 જશને, વીશપરદ અને વંદીદાદ નામના તરણ
 દશતરો શમાવેલાં છે. તેમાંનું વંદીદાદ નામનું

દશતર સંવત ૧૮૭૯ માં દશતુર પ્રાંતજી અશ્વ
 પંદીઆરજી રયાડી પાશે પારશી પંચાતના મુ
 ખીઅ શાહુઓ શર જમશેદજી જીજીભાઈ ખેરોનેટ
 તથા શેઠ ખરશેદજી માંજીજી સારાણે આગેવાંની
 મદદી શખી દીલ શેઠ પ્રાંતજી કાવજીજી બનાંજીનાં
 ખરચંદી પેહુલવીમાંથી ગુજરાતીમાં કરાવી તેની
 ચોકાશી કરવા શેઠ પ્રાંતજી કાવજીજીએ દશતુરે
 જાણુ ચારને એકકી ચીઠી શને ૧૧૯૫ યજ્ઞદેવરદીનાં
 રોજ ૨૦ મો માહા ૯ મો કદનીને દીને લખી
 ને ચોકલી તે ઘણી લખ્યાંજી હોવાથી તેનો મુખતે
 સરશાર લઈ જરથોશતી શાહુઓની ખાતરી કીજે
 થોડો ખોલાશે કરચ કે, તે ચીઠીમાં બખેલીમતલખ
 આ પરમાંજી હિ—તમે શાહુઓને બેઠક કરી આ
 તરજી પુશતકો તપાશવાની મેહુનત પરશે તો
 તેનો મોજદ શેવક મોહુટી ખુશીથી તમારી ખીદ
 મતમાં ગોહોઆડશે તે શાથે એ બાબદથી તમે
 ને મેહુશતનો મેહુરો મલશે. ઈતીઆદી લખ્યાંજી
 કરી દશતુરે ઊપર કાગળો લખેઆં. તેના જ
 વાખ તે દશતુરે તરપથી આવેઆ તે નીચેપર
 માંજી દશતુરજી મુખાંપીરોજનો જવાબ—જત તમે
 મોજદ આપવાને વાસતે લખીજીય તે કાંઈ મેહુ
 નત જરૂર નથી. જે કાંઈ મારી ખાંમ અકલમાં
 પોહોંચશે તેમાં કોતાઈ નહીં કરશ કમતરીન

દીનનો બંદો હાજર છે. દશતુર એદલત દારા
બજારનાણાંનો નવાબ—જત અરજ એ છે ને
ગરીબ આજેજને પુરશદ પરશે તે પરમાંણે
હાજર રેહેશે શહી. દશતુર નમશેદલ
એદલત જમાશપ આશા તથા જમાશપલ એદ
લત જમાશપ આશાનો નવાબ—જત અરજ
એ છે ને જે વખતે પ્રારથત પરમાંણે હાજર
છઈએ શહી. પછી બે ચાર મરતબે ફરી ફરી
તે દશતુર શાહેબો ઊપર ચીકી પેલા શેદાએ
લખી જે તમે તપાશવાને મુકરર દાહડો ફરવતા
નહી, જેથી ફેડવેલી જગા ઊપર તરણ દશતુરો
હાજર થયા, પણ દશતુરલ શાહેબ એદલત
દારાબજારનાણાં કંઈ કારણ સર હાજર
થયા નહીં. આ બાબદ દીપાચામાં ઘણી
લખાણ છે, પણ મારે તો ટુક શારજ શમજાવોય
જેથી કાંઈ કુંશર જેવું બને નહીં, અને મલાં
કાંમતમાં હરકત થાએ નહીં તેમ સમજાએય.
પછી પેલા તરણ દશતુરો અને આ વંદીદાદનો
તરજુનો કરનાર દશતુર પ્રામલ અસપંદી
આરલ રબાડી તથા મુખીઅ પંચાતના
તરણ ગરહશયો અને બીજા બે કાબેલ
શખશો મલી જણુ નવ દાદીશેકનાં આતશ
બેહેરામનાં કેબલાની શમમુખ ઊભા રહી બોદાને

હાનર જાણી ચોકસ કીધેલાં તરંગે પુશતકોમાં
 મારો દસતુરોએ પોતાની શહી કરી છે. અને
 શર નમશેદળ છલભાઈ બેરોનેટ તથા શેઠ ખર
 શેદળ માંછેડળ સરાપ તથા શેઠ પ્રાંમળ કાવળ
 તેજા શેઠ પ્રદુનળ મોખેદ મરજ્યાંનળ તથા
 મનમૈરળ કેકોબાદળ મુલાંપીરોળ, એ પાંચે શા
 હુએએ શાખ કરી છે. હવે તે વંદીદાદના બતારા
 હાથના એક બીજા બિપરથી ઘણી ગમ થાએલા
 છે. તથા ઈં સં ૧૮૪૨ માં મુંબાઈની રાયલ
 એશીઆટીક શોસાઈટીએ પણ તે શીલા છાપાપર
 છપાવેઆછે. વલી એં કાવશળ એદલળ કાંગાએ
 સને ૧૮૭૪ માં વેશટરગાડના પુશતક બિપરથી
 વંદીદાદનું અરથનું એક નાંમીસું પુશતક કાહાડકું
 છે, પણ કોઈ એવું પુશતક નીકલીબી નથી જે ગરીબ
 નરથોશતીઓને ખુલ્લી ધરમ નીતીની શમજણ
 પડે અને તે પરમાંછે ચાલવાને બની આવે.
 વળી ગરીબ નરથોશતીઓને ખરીદ કરવાનેબી
 બની આવે તેથીજ હુએએ બિલટ ધરી તેમ
 કરવાને ચોકસ ધારવા આપણા દશતુર સાહેબો
 તથા મુખીઅ અકાબર સાહેબોનો આશરો મેલ
 વવા ગયા હતા. અને તરફનો ખોલાશો મલેઓ
 હતો જે કોઈ તકરાર બિલી થાએ નહીં તેમ
 કરવું. હુએએ તેઓ શાહુએને કબુલાત પણ

આપી નથી સુખીઅ શાહુણ તથા દસતુરજ
 શાહુણી ખાતરી થવાથી તેવોએ આશરો આપી
 બનતી નકલો ભરી પોતાનાં સુખારક નાંખે લખી
 આપેઆં છે. જેનાંખેની ટીપ વાંચવાથી માહારા
 હમદીન શાહુણી ખાતરી થશે. હવે મારી સુલ
 મતલબ આજે ૧૫ વરસ થયાં એવી છે કે બને
 તેમ કરીને નરમ યા ગરમ લખાંણ કરી જેતે
 માટે આપણાં ધરમ ખીશે દાહાડે દાહાડે જે
 બેદરકારી વધતીજાયછે અને આપણા પવીતર ધર
 મને નાંખ પોંડોંચતી જાયછે તે શાયે અથાર
 નાંખ દોલાને તથા રથેશ્વતાર વાશતરીઓશ દો
 લાને જુદદીન લોકોનાં તાનાંખાં રેહુ પડેછે
 તેથી કોઈખી તહરાંથી શુધારો થઈ ધરમનીતી
 પાછી પોતાની હથતી બતાવે તે શાયે દોલાની
 આબાદી થાયે. તેમજ કોઈ એક તરફી યા
 બીજી તરફી તકશર ભીની કરવાની નેમ રાખી
 નથી, ફકત આપણા દોલામાં ધરમ સંબંધી ઘણો
 ગુચવારો વધી ગીઓછે તે દુર કરવાની અને
 દોલાની તથા ધરમની આબાદી આહવાની નેમ
 રાખી છે. તે મનશની ગવશની કોનશનીથી મારા
 અંતકરણથી લખુંચ. અને ઘણી તરેહથી વાં
 ચેલું છે કે આગલા વખતમાં અને હાલના
 એકશ ગરંથકરતાઓએ પોતાનાં પુશ્તકોમાં

કોઈ વીચારો જણાવેલા તેવા વીચારો શાંતને
 કોઈ બીજા વીદવાંને પોતાનો મારકો આપી
 તકરારો કરતા હતા અને કરેછે અને તે તક
 રાર ખરીછે કે ખોટી તે ઊપર તેવો ધેઆંત આપી
 મોતાની કોઈ તકરાર યા ભુલ પાછી ખેંચતા હતા
 ને ખેંચી લેછે એજ ખુશાલી ભરીજી છે પણ આપણ
 જરથોશતી વીદીઆરથી શ્લુષોથી કોઈ જાતની
 તકરાર જીભી થઈ તો હુંજ ખરો, એવી કોઈ નીર
 છવ તકરારોનેબી કબુલ કરતા નથી. આર માગ
 વગ મીનતજારીથી પોતાનીજ તકરાર શીઘ છે
 એવું દેખારવા બીજાઓને પક્ષમાં લેઈ પોતાના
 વીચારને વલગી રહી અરૂંજ ખરું છે
 એવું લેઈ ખેઠા છે જોથી તે વીશેનું શેવટ આ
 વતું તો નથી. પણ જીલટું એક બીજાની વીરધ
 લખાંણો થઈ, આવતા વખતને વાશતે તેવું કોઈ
 માથાજીકન મેલી જાએ એવું દીશેછે. પછી શો
 બશે યા તેથીબી ઊપર વરશે ભરાઈ ગયાં કે
 પેલી પુરાની કેતાબો પુરાંનાં લખાંણો રહી જવા
 થી જેના હાથમાં જેનું લખાંણ આવીજી તે પછી
 વાજબી યા ગેરવાજબી હોએ પણ તે ચોકસ
 રૂપ ધરી તે વખતના લોકોબી ગુચવારામાં આવી
 પડે તેવું બનેછે. આને શેંકડો વરસ થયાં
 આવો માંડો દેખાવ ચાલુ છે અને દીન પર દીન

તે વધતો જાય છે. તેથી શું તે ચાલુ રહેશે કે ? જે શાહે પચાશથી વધારે ભિરના હશે તેવાએ તો પોતાની ખાતરી કરી લીધી છે. કારણ કે હોના વરસ પાંતરીશ થયાં મુખ્યમાં અતરેના દશતુર સાહેબોનો તથા મુખ્ય શેઠ શાહેબોનો અને આખા જરથોશ્તી દોલાના તમાશો જોઈને પુરતી ખાતરી કરી ચુકા છઈએ તેનું કઈંથી ચોક્કસ શેવટ આવી જ નથી. ખોદાની પનાહ. હવે પછી મારા હમદીન દશતુર સાહેબો તથા મુખીઅ અકાબર શાહેબો નાં દીલમાં રહેમદીલી ભિરે અને કોઈંથી તરે હથી ધરમની આખાદી થાવા શાયે દોલાની કી રતીમાં વધારો થાએ તેમ કરશે તો ઈનશાલા આ તાલા તેમ બનવા વગર રહેશે નહીં.

વળી મારી નજર હજુર કેટલાંએક ધરમનાં નાંમીયાં પુશતકો પરસીધ થયાં છે પણ તેવાં કોઈંથી પુશતકો વીશે સરખી રીતે પોકારો થયા નથી. પછી તે ખરો કે ખોટો પણ થોડો ભાગ તેવાં પુશતકોની તારીફ કરે છે તો થોડો ભાગ તેવાં પુશતકો ખોટાં છે એવો અવાજો બાહાર લાવે છે તેનું મુલ કારણ જ એકે નાંહાં હશદ અદેખાઈ ગરરી અને મતલબને વાશતે આપ શવારથ જડ ધાલી એઠી છે, તે જોશું તો આ

પણ જરથોશ્તીઓનાં ઘણી વધી ગઈ છે. હવે
 એમાં બન્ય એમ કે ગરીબ જરથોશ્તીઓનાં
 તથા દીનચુસ્ત લોકોનાં મનમાં શક નાંખવા સર
 ખું બની તેઓને શકમંદ કરી નાંખે છે. અલબત્ત
 કોઈબી કેતાઓનાં ભુલ આવતી હોયે પણ શેંકડા
 બાબદ વાજબી લખવા છતાં વખતે એક બે
 બાબદો ગેરવાજબી જો જમાઈ હોયે તો તેવી
 ગેરવાજબી બાબદને લીધે પેલી બધી વાજબી
 બાબદોને ખોટાનું ૩૫ લાગુ પાડે છે કારણ કે અ
 રશપરશના બોલનારા યા લખનારા તરફથી પેલી
 ભલ્લી બાબદોની નોંધ લઈ તારીફ કરવામાં આવ
 વતી નથી. ફક્ત ખોટીનું ૩૫ આપી દીધાથી
 યા ખરી તારીફ કરતાં કોઈ ખોટી બાબદોને ઊ
 ઘાડી પાડતા નથી, અલબત્ત લખનાર ચુકે તર
 નાર હુબે પણ એકજ તરાંહનો વીચાર આપ
 વાની ભુલ જાહેર લોકોમાં રહી ગઈ છે એજ
 દલગીરી જરેલી વાત છે. આ ઊપલી બાબદો
 શરવે સાહુબોને વાસતે લખી નથી. ફક્ત મતલબી
 આઓનેજ લાગુ પાડેલી છે. હવે આ નાહાંનું
 પુશતક, જેને વંદીદાદનું ધરમ પુશતક કહીએ
 છઈએ, પણ ધારા પુશતકબી કહીએ તો ગેરવાજ
 બી નથી કારણ કે હાલની ઈનશાફનીતીનાં ધારા
 આપણાં ધરમ પુશતકોમાં જાબજા આવેઆ છે

તેવાજ ધારાની આપણા ઇરાંની રાજેમાંની ચોકસ
શીક્ષાઓ કરવામાં આવતી હતી, તે આ પુશ્તકની
હશતી થવાથી ચાલુ થઈ હોય એવું ચોકસ
થાય છે. તેજ ધારા નીતી દરએક ઊતરતાં રા
જોમાં વપરાઈ હોય તેમ ખરું રૂપ દેખાય છે.
તેનું કારણ એજ કે જે રાંજો હશતીમાં આવી
પગભર થયાં છે તે રાંજોમાં પોતાની ભાષામાં
આગલી તવારીખના ઊતારા કરવામાં આવેલા
છે. 'એવા એવા જમાંનામાં પોતાના દારમાં
આગલાં પુશ્તકોનો મુશ્કે થાય છે. હવે આપણા
પવીતર ધરમ પુશ્તકોની ખુબી નજર આવે છે
કારણકે પરકોમના વીદીઆરથીની આપણા ધ
રમની શીલશુશી વીશે ધણું ઊનસુ મત બાંધે છે
એજ ખુશાલી ભરી છે. હવે આ પુશ્તક વાંચવા
ની શેહેજ સમજ મારા ભલા જરયોશતી સાહેબોને
આપુંચ કે ચઠતા આંકે જે નોધ આવે તેને
માહરા નાંકેશ વીચાર સમજવા, તથા જેજ
જાન અવશતા આવે તેનું જાણવું એ જે
કોઈ ચોકસ બાબત દેખાડવાને લીધાં છે એવું સમ
જવું અને હરેક લખાણની પાછલ એટલેને એવો
બોલ આવે તે લખાણ હમારી તરફના બોલાશ ત
રીકે સમજવું અને નોધમાં જે લખાણ લખાણો ક

રવામાં આવેલાં છે તે હરેક ગુનાહા સંબંધી ને ગણ
લતી ઘણાં વરસો થયાં અનન્નણા નરયોશતીઓમાં
આહુ થઈ છે તે વીશે હોએ હોમારી તરફના વી
ચારો જણાવેલા છે તે વીગતે સમજણ આપતાં લં
આંણ થઈ છે. વળી દાંનેશ્વરનંદ વાંચનારા સાહેબોને
નમનતાઈ સાથે એવી ચરજ કરવામાં આવે છે
કે હોમારી લખેલી બાબદ કોઈ તેઓનાં ધીઆનમાં
નહી આવે તો તે વીશે શેવકને એક ચીઠીની
મારફતે પેહેલું પુછાવવું, તે વીશે વધારે જોલા
શાથી તેવા સાહેબોને હોમા ચીઠીનીજ મારફતે
ખાતરી કરશું. જો તેમ નહી કરવામાં આવેં યા
તમે દાંનેશ્વરનંદ વાંચનારની ખાતરી નહા થાય
તો શુખેથી હોમારી લખેલી કલમ દેખાડી
તમારા ઊમદા વીચાર જણાવવા એટલીજ
કમતરીનની વીનંતી છે.

હોમારા વીચારનાં પેહેલા સપ્તામાં એવું લખા
એલું છે કે તેનાં ખર્ચાં ૫૨માંનો ઊપર અમલ
કરે તે. તેને બદલે એવું સમજવું કે તેનાં ૫૨
માંનો ઊપર ખર્ચો અમલ કરે તે.

ધનતેખાખે વંદીદાદ.

અથવા

વંદીદાદ નાંમના જરથોસ્તી
ધરમ પુસ્તકનો સાર.

..

પરગરદ ૧ લી.

અવસતા—નરદ અહોરમજદાડુ શપીતનાએ
જરથોસ્તરાએ* અજેમ ઇએ અહોરોમજદાડુ*
એરીએનેમ વજો વંધોહીઆડુ દાએતીઆડુ.

અરથ—કેહીઊ હોરમજદે શપીતનાં જરથો
સ્તને કેહું જે હોરમજદ છેલું, તેં ઇરાનવેજ
ભહું પેદા કીધું તેમાં વેહુદાએતી નદી પેદા કીધી.

અવસતા—આઅદ અહેપેતીઆરેમ પ્રાદે
રેનતદ અંગરે મેનીઊશ પોરોમહરકો અજેમએ
ઈએમ રોદતેમ છઆંમએ દેઊઓ દાતેમ.

અરથ—તે શેહુરમાં ગનાંમીનો પુર મોહુત
નાએ મોહુટી ધાટ પેદા કીધી, જેહુરી અજદા તે
નદીમાં અને ધણી તાંહડ દેવની પેદા કીધેલી*

અને તે શેહરમાં દશ મહીના તાહક અને બે મહીના ગરમી પડેછે.

અવસતા—બેહેતીન અશ્વ'ગાંમચ શોઅથ રેનાંમચ* ગાપુમ ઇએમ શોગદાશીઅનેમ.

અર્થ—ખીજી શેહર શુરીક નાંમનું તથા ન'ગલ ગભીઆએ નામનું પેદા કીધું.

ગોશ્વ'દા અને માંણશેને વાસતે. તેમાં ગનાં મીનાએ અટકે મારનારી મોહટી નેહરી માંખ પેદા કીધી નથી માંણશેને અને ગોશ્વ'દાને જાત આપે એટલે તેના નેહરથી મરે.

અવસતા—થરેતીન*મારેમ શુરમ અશુઅનેમ

અર્થ—તરીજી શેહર મરવ નામનું અશો પેદા કીધું.

તે શેહરમાં પહરેજગાર લોકો દીનનાં કાંમો કરનારા પેદા કીધા. તેવો ભણાં હુથીઆરના રાખનારા એટલે માંથરવાંની પઠનારા પહરેજગાર લોકો હતા. પણ ગનાંમીનાએ ઇલત એ નાંખી કે તે થી તે જગા ઊપર યુરી મરજનાં એટલે અનીતીવાં ન લોકો ઘણાં થયાં, યુરાં કાંમોથી પહરેજગારી તો ક્યાને વાસતે.

અવસતા—તુરીન* બાખદીન.

અર્થ—ચોથું શેહર બાખારા નાંમનું પેદા કીધું.

એ શેહેરનાં લોકો લડાએક હથીઆરોના રાખ નારા હતા તથા બંદગી કરનારા હતા તેનાં ગનાંમીનોએ જનાંકારીનો વધારો કીધો એટલે બુરો હવશ વધી ગીઓ.

અવસતા—પોખદીન* નશાએમ.

અરથ—પાંચમું નશાપુર નાંમનું શેહેર પેદાકીધું.

એ શેહેર નરવ તંથા બોખારાની વચનાં આવેલું છે. ગનાંમીનોએ તે શેહેરના લોકોનાં દીલ તુટેલાં એકલ દોકલ કીધાં. પોતાના ધરમ ભપરથી તેઓનો વીશવાસ ભડી ગીઓ. પેલો ધરમ ખરો કે આએ ખરો એવું કરવા લાગા.

અવસતા—ખશતુમ* હરોઈમ.

અરથ—છઠું શેહેર હલખ નાંમનું પેદાકીધું*

એ શેહેરનાં ગનાંમીનોએ માંખ, મધર ધણાં પેદાકીધાં, જહેરી જનાવરો ડંખ મારનારાં ધણાં પેદાકીધાં. એ શેહેરના લોકો પવીતરાઈ જાલવતા નથી. નશો મેલેલી જગા નવ રાત અને ૩૦ રાત હલાએદી રાખતા નથી.

અવસતા—હપતેથીન* વેકેરેનતેમ.

અરથ—શાતમું શેહેર કાબુલ પેદાકીધું.

તે શેહેરના લોકો બુરી ચાલ ચલાવા લાગા. શાહુઓ પેહેરવા લાગા તથા ગનાંમીનોનાં પ્રે બથી બુતપરશતી એટલે પુતલાં પુંજવા લાગા.

જેથી તેવા બુતપરસતોને મોહોટા કેરસાશ્વપે મારે
આ પણ જે બુરા હતા તેવોનેજ મારેઆ.

અવસતા—અશ્વત્થેન*પુરુઆમ.

અર્થ—આઠમું શેહર પુરવે નાંમનું પેદા કીધું.
તે શેહરમાં ધાસની તથા દાણાની વરધી
ધણી કીધી. ગનાંમીનીએ માંણસનાં દીલમાં
ગરરી પેદા કીધી. (૧)

અવસતા—નાપુમેન*ખનેનતેન હંચેન વેહુ
રકાનો.

અર્થ—નવમું ગુરગાંન શેહર પેદા કીધું
અને ખનાંન નામની નદી તે શેહરમાં છે.

ગનાંમીનોએ તે શેહરના મોટા ભાગમાં (૨) ગો
લામ બારગી કરવાની ઈલત મેલી, જેની તોજશ
શખતમાં રખત ધરમ પુસતકમાં આવેલી છે.

અવસતા—દશમેન*હેરેખતીમ.

(૧) ગરરી કરવી એ પ્રનાં, થવાનું મુલ છે. દાખલા તરીકે
શાહ જમશેદે હુંકારી તથા ગરરી દીલમાં કીધી. બુરા થયો
ના પ્રેય આપવાથી, જેથી આખરે પ્રનાં થયો તેટલુંજ
નહીં પણકોઈ જગાપર તેનો દાર થયો નહીં. વળી તે અમર
હતો તે મોહતમંદ થયો.

(૨) ગોલામબારગી કરનાર યા કરાવનાર ખંને જેહાંનમાં
બુરા છે. હાલ ઇંગરેજ રાજમાં ઇનશાફની ખુખીયા તેવા
બુનેહગારને દેશનીકાલ મોકલવમાં આવે છે.

અર્થ—દશમુ હેરમંદ નામનું શેહર પેદાકીધું.
ગનાંમીનાએ તે શેહરના માંણશોમાં ઇલત એ
નાંખી જે તેઓ નશા સાથે આનેજ થાએ છે.
નશાને ડાટે છે. તેવો વગર દીનના અપવીતર
લોકો છે.

અવસતા—એઊઓ દશેન* હુતો મનતેમ.

અર્થ—એક ને દેશ એટલે અગીઆરમું શે
હેર શીશતાંન પેદા કીધું.

તે શેહરનાં માણશો નુરમંદ અને ખાલેશ વી
આરનાં હતાં. ગનાંમીનાએ તે શેહરમાં જાદુઈ
પેદા કીધી. ભલા લોકોને પાએમાલ કરવાને
ધારવીને. તેજગાપર બરફ કરાં ધણાં પડવા લાગાં.
બુરા લોકો તે શેહરમાં ધણી નુકશાંની કરવાલાગા.

અવસતા—હુઅ દશેન* રગાંમ થરે નંતુમ.

અર્થ—એ ને દશ એટલે બારમું રેએ શેહર
તરણ તોખમી પેદા કીધું.

એ શેહરને આદરખાદ ગાર કરીનેખી કહુછે.
એ શેહરમાં અયૈરનાનનો ટોલો એટલે દશતુર,
ખાએદો. રથેસતાર, વાસતરીઆસ લોકો એટલે
પાદશાહ, ઊમરાવો, પેહલવાંનો અને ખેતીના કર
નારા રહેછે તેવાને કહુછે. ગનાંમીનાએ તે
પહરેજગાર લોકોના ટોલામાં ધણો શક પેદા કીધો.
તેઓનાં દીલ શકમંદ કીધાં.

અવસતા—થરદેશં મ* અખરેમ.

અર્થ—તરણ અને દશ એટલે તેરમું ચીન શેહર પેદા કીધું.

એ શેહરના લોકો ધણા પવીત્ર અને ધરમપર ચુરત હતા પણ ગનાંમીનાએ તેવાને એવા ગુનેહગાર કીધા જે તે ગુનાહની તોજશ કરવાથી તો તેઓ મરગરજની થયા. તે લોકો નશો પકાવવા લાગા, ખાવાલાગા, રીમની ચીજની સંભાલ નહી કરવાથી બદ પહરેજ થયા.

અવસતા—એથરોદેશે મ* વેરેનેમ ઇએમ એથરો ગોશેમ.

અર્થ—ચાર ને દશ એટલે અંબિદમું શેહર કીરમાન પેદા કીધું. એને ચારગોશનું કરી કેહેછે.

એને પદશ ખાગરબી કહેછે. એ શેહરમાં પ્રેદુન પાદશાહનો જનમ થયો, જુવાકને મારવાને વાસતે. તેને જુવાક પાદશાહને તથા જુલમગાર લોકોને માર્યા એટલે જર કીધા. ગનાંમીનાએ તે શેહરના લોકોમાં દશતાંન હદથી જાદા પેદા કીધું (૩) તેની સંભાલ નહી કરવાથી ગરમીના ઊપદરવ ધણી થયો જેથી અપવીતરાઈ વધી ગઈ.

(૩) દશતાંન તે દરએક આરતને જુવાંની થવા પછી તેણોનાં તનનો રાગ દર મહીને ખાહાર આવેછે. એ એની રાગ છે. તે એક ખીજને લાગુ થાયછે. જો તેની સંભાળ નહીં કરેને

અવસતા—પાંચ દશેન*ઈઓ ઉપતે હુંનદુઓ.

અર્થ—પાંચ ને દશ એટલે પંદરમું શેહર પેદા કીધું જેને શાત હીંદોશતાંન કરીને કેહુએ તે આખાં હીંદુસતાનમાં શાત પાદશાહોને તામે મુલકો થયા. એવું બોટું મશરૂકથી તે મગરેઅ લગેનું. તે શેહરમાં ગનાંમીનાએ અતી શય દશતાંન અને ગૌરમ હવા પેદા કીધી જેથી પહરેજગાર લોકોની પવીતરાઈ તુટી.

જોરાવર ગરમીનો આરાક આએ તો તે આરતને તેવો રોગ ધણો જોર કરેછે. આપણા ધરમની ખુખીથી તે દશતાંનવાળી આરતને એકાંત અને કોરડી તથા જાંચી જગા રાખવાનો હોકમ છે. તેવી અપવીત્ર આરતને કોઈ પણ વસ્તુએ હમશરીક થવું નહીં. તેને જેતે વાતે આરાક હલકો અને થોડો ખાવો. ઘોતાનાં હાથ તે આરાકને યા પાંણીને લગાડવા નહીં. દરએક વખત હાથમે પેવંદ રાખી ચમચાથી ખાવું. નીરંગથીજ કુસ્તી કરવી. પેવંદે ખરથી જાહાડાની તથા પીશાબની જગા સાફ કરવી; તે કયાં સુધી કે તેણીનાં તનમાંનો રોગ નીકળતો બંધ થાએ. ત્યારપછીખી ધણો વખત જવા દધ નાહીને પવીત્ર બનવું. અવલ નીરંગથી તનમાંનાં કપડાં એક મરતમે ઘોષ પછી પોતાનું તનખી નીરંગથી સારીપેઠે ઘાવું એટલે સરવ જગા નીરંગથી સાફ કરી કોરડી થવા પછી પાંણીથી પોતાનું તન તથા કપડાં ઘાવં. તે કપડાં સુકની હલાએદી જગાપર જ્યાં ખુરશદની રોશની પડે તેવી જગા ઉપર મેલવાં. તે કપડાં પણ પાછું દશતાંન માલમ પડવાથી તુરત પેહરવાં.

અવસતા—ખશુઅશ દશેન* ડુપદશે રંગો હીચો.

અરથ—છ ને દશ શોલયું બેહુતર ખોરાશાંન શેહુર ને પેદા કીધું.

તે શેહુરમાં ગનાંનીનાએ દેવોનું ઊતારવું કીધું તથા શખત તાડાડ પેદા કીધી. (૪)

અને તનમાંનાં કપડાને એક વખત નીરંગથી અને એક વખત પાંણીથી ધોવાં. પછી શોજી જગા ઉપર મુખેથી વાપરવાં. એવી એવી બાબદો વીશે જો કોઈ ઝોરત બેદરકારી કરે તો તે-ઝોરતે ગમે એટલું સવાખ કરવા છતાંની તે મુનેહગાર થાએ. ઝોરતોને વાસ્તે એવી તાકીદ છે કે દશતાંનની પા બચ્ચું જણે તે વખતેની જ્યાંમુઘી પેલો જુરે રોગજીવંધ થાએ નહીં ત્યાં મુઘી સંભાળ કરવી. ખુદરતની રોશની આતશ તથા તમાં મ તાકીને વસ્તુથી દુર રહેવું. પોતાના અપવીત્ર હાથ કશાંનેની લગાડવા નહીં. તેવી સંભાળ કરે તોજ તે બેહુસ્તી થાએ. એટલે રોશનશેહુર યાને તેને બેહુસ્ત મળે. તે અશો નારી ની પદવીમાં જાએ એટલે અશો થાએ. હવે મને દલગીરી સાથ બોલવું પડેછે કે આને મોટાં મોટાં ધરની ઝોરતો વગેરે મુખરેલામાં રોલ બાલનારા સાહેબોનાં ધરમાં આવી બાબદો વીશે બણી બેદરકારી થાયછે. જો કેથે સંભાળ થતી હોએતો મુંબધ શેહુરમાં તો નહીંજ. પણ ગરીબ ગાંમડાં ઝોમાં ગરીબ લોકમાં થતી હશે. કાગણુકે તેઓનાં મનમાં ચોક્કસ ધરમનું જહનુન છે. પણ માલેતોજાર લોકોમાંથી તેવું જહનુન એકદમ નીકળી ગયુંછે. તે વીશે લાગતા વળગતા સાહેબોએ કંઈજિપાય લેવા જોઇએ. એવી મારી અરજ છે.

(૪) આએ પરગરદ ઉપરથી એવું ચોક્કસ માલમ પડેછે કે

પરગરદ ૨ જી.

અવસતા—પેરશદ નરયોશતરો અહોરમજ દાંમ*કહમાએ પોરીઓ મશીઆનાંમ

અરથ—પુછીજી નરયોશતે હોરમજદને કોણ પરથમ આદમીઓનાં.

મારા સીવાય જે દીન હોરમજદી નરયોશ તીછે તે પરથમ કોણને બુલંદ દેખાડી.

અવસતા—આઅંદનરેદ અહોરમજદાઓ.

અરથ—જવાબ દીધો હોરમજદે.

દાદાર હોરમજદે એવો જવાબ દીધો જે પર થમ જનશેદ પાદશાહ સાથે પુરશેસ કીધી, એટલે

સપેનામીનો તે દાદાર હોરમજદને તથા ગનાંમીનો તે અંધરેમેનીઉશને કહેછે. એ બંને માનો છે, એક બલાનો સાહેબ, ખીજો બુરાઇનોજ સાથી એવું ચોક્કસ થાયછે. દાદાર હોરમજદે ખેહમન પ્રેસતો તથા ખેહમને અકલ પેદા કરી ઇનસાંત માતરને પ્રેશતાની મદદ સાથે અકલનું ગોહર બખરીજી. અંધરેમેનીઉશે આશમોગ નાંમનો દેવ પેદા કરી ઇનસાંત માતરનાં મગજ ફેરવી નાંખી ઉલટું આલવા અલાવવાને ચોક્કસ કીધું. જેમ ખીજા માનો પ્રેસતાના નાંમે આવેલાં છે તેમજ માનો દેવાનાખી ધણાં નાંમે આવેલાં છે. એક બલાનો કરનાર હમેશ વધનારો, ખીજો બુરાઇનો આહનાર આખરે ઘટનારો એટલે જના થનાર છે. આ બાબદ મારી નાકેશ શકતી પરમાંણે એ બંને માનો એટલે અંદીઠ છે.

વાત થઈ, જે તું દીનનું લઈ જાણું કર, માંણુશો
 માં દીનનો પ્રેલાવો કર પણ જનશેદે તે કબુલ
 નહી કીધું. પ્રી મેં જનશેદને કહ્યો કે દુનીઆની
 પરવરશી કરવી મારેથી કબુલ કર. એટલે પાદ
 શાહી તું મારા પેદા કીધેલાં માંણુશો ઊપર કર.
 તે વીવનગાંનના એટા જનશેદે કબુલ કીધું જે
 હું તારી દુનીઆની પરવરશી કરું, વરધી કરવા,
 સરદારી તેઓ ઊપર કરું, હું તેઓની પાશ્વ્યાં
 ની કરું, પણ મારી પાદશાહીમાં નહી થાએ સરદી,
 નહી વા, નહી ગરમી, નહી બીમારી, નહી ખાહોત,
 નહી આરવર તથા દાંણો ખાધામાં ખુટે. જે એક
 પ્રજા તોડે તો તેજ જગા ઊપર બીજું થાએ
 તેમ કર. પછી તે સરવે અમર થયાં. અને જ
 મશેદ અશો હતો, તે જે વમાશે, જે બાલે તે બનતું
 હતું. વળી તે અમર હતો પણ દીનનું પ્રેલાવું
 નહી કર, નહી તાહરી દીન દુનીઆનાં લોકોમાં
 લઈ જાણું, એવું બાલવાથી ખાહતમંદ થયા.
 તેને ખુરા લોકોથી પ્રેય ખાધો. જેથી તેનો જલ
 કાટ અને મીનો તુર તેનાં તનમાંથી નીકળી ગીઊ.
 વરી દાદાર હોરમજદ જરથોશ્તને કહેછે કે
 શોરાખદાર અંગોદી ને શુનામાં જડેલું એજમતી
 ખંજર જનશેદને બખશીઊ. જનશેદની પાદશાહીને
 વરશ તરણુશો ભોગવાયાં જેથી તે મુલકની જમીન

તમામ ભરાઈ ગઈ. ગોશ્વંદાથી, ખોટાં ઠારોથી, આદમીઓથી, શુગોથી, પરંદાંથી, એટલે જે જન્મ શેદના વખતમાં શરવેનાં ખોટાં બંધ થાયલાં હતાં તેથી. તેવારે જન્મશેદ પોતાના નેક વીચારથી દ ખણ તરફ આગલ ચાલેઓ. અને પેલું જે એજ મતી ખંજર હતું તે જન્મીનમાં ખોશીજી અને અંગોથી દાખી, એટલે જે હથીઆરે કરી પાહાડો ખોડાવીઆ. દરીઆ યા ખાડા પુરીઆ. ખાલેઓ જે સંપુરણ મનશનીનો એ જન્મીન પ્રાપ્ત થા. એટલે આગલ ચાલ. દાદાર હેરમજદની નેમાજ કરી, આદમીઓ, શુગો અને પરંદાવોની સાથે આગલ વધીઓ. જેથી અસલ જે જન્મીન હતી તેનો તરીજો હીશો વધી, વરી વરસ તરણશો ભરાયાં એટલે પાદશાહીને વરસ છશે થયાં. પ્રીથીન્તેમજ તરીજો હીશો જન્મીન વધારી. પછી વરી તરણશો વરસ પોંચેઆં તેવારે પ્રીથી તેજ ખંજરની અને અંગોથીની બરખતથી ખાગલ જન્મીન વધારી. તરીજી મરતખે ગો શ્વંદાને, ખોટાં ઠારોને, આદમીઓને, શુગોને પરંદાં તથા મુરગોને વશવાને વાશતે. તેની પાદશાહીનો હજાર વરસની અંદર, તરણ મરતખે જન્મીન વધારી હરાંત વેજની વેદાએતી નદી શુધી અને માંણશોનાં અનળમન સાથે ગોશ્વંદાનાં

ખોહોટાં ઠારોનાં અનન્યમન લેઈ ગીઓ. એટલી
 વરધી કીધી. માહરી ખલકતની. વરી એવું
 કહીલો જે મેં જનશેદને કહીલો કે તુકશાંન પોંડ
 આડનાર દેવોથી તાહડ તથા કડાં પડશે તેથી તરણ
 જગાથી લઈજાએ, આદમીઓ, ગોશ્વંદો, ખોટાં
 ઠારો અને વરજંતેકરદ બનાવ, તેના ખોહલા
 નવ બનાવ, વચમાં છ મોંહોલા (૬૦૦) છશે ધર
 નાં અને આજીયાજી તરણ ખોહોલા (૩૦૦) તર
 ણુ શો ધરનાં. એવો ખોહોટો ગોષ્ટા બનાવ.
 ચોખંડો હરેક ચારે તરફથી. તાંહાં ગોશ્વંદોને,
 ખોહોટાં ઠારોને અને આદમીઓને રહેવાને વાશ
 તે અને શગોને રહેવાને વાશતે તેવો ગોષ્ટા
 બનાવ અને એક પ્રશંગથી પાંણી તેમાં માલુ કર
 અને તેની આશપાશ મુરગને રહેવાના જલુખા
 કર અને ગોશ્વંદોના ટોલાં, ખોહોટાં ઠારોના ટોલાં,
 માણુશોના ટોલાં લેઈ જા. ખાધાના તોખમ
 લઈ જા. પુરવરનાં તોખમ લઈ જા. જે જ
 મીનમાં છે. શારી ખુશખોનાં. જેથી જનશેદ તાંહાં
 રહેનારાં જોડાં લેઈગાઓ. નહીંધટનારાં અને નહીં
 ધટનારો ખોરાક, નહીંધટનારાં પુરવરો લેઈગીઓ.

વળી કહીલો જે તાંહાં કોઈ એબદાર માણસનાં
 તોખમ મા લેઈ જાતો તે મીનો ગોષ્ટામાં
 એખીએલ માણસનાં જેવાંકે ખુનધો, ખોખરો, ખુરં

બાલનારો, શીરલો, તે સુરદેકથને કહ્યું છે,
પ્રેમ્યાબાળને, અદેખાને, બાંમરદને, અને જેની
જાતમાં હરેમંદે ખરાબ ઇલાત નાંખી હોય
તેને, રગતપીતીઓ, રશી નીકલતો, કાહરીઓને
જેનું જુદી જાતનું તન છે, દાંતરાને, એ
સીવાએ હરેમંદી આલના આલનારા તોખતો ના
લેઈ જાતો.

હજારો નર, હજારો નારીઓના જાત જાતનાં
પુરવરોનાં હજારો તરેહનો ગલો એટલે અનાજ
નાં તોખતો લેઈ ગીઓ. જરથોશતે દાદાર હોર
મજદને પુછીછે જે તેવો ગોણ તેને શી રવેશ
બનાવીડુ. હોરમજદે જવાબ દીધો જે તેહનાં
હાથની મદદથી એટલે બાજુનાં કઠિવતથી તથા
પગની એડી રગરવાથી એટલે જેહનત કરીને
જેમ આદમીઓ હવરે જેમ પાંણી જમીન ઉ
પર ચલાવેય તેમ એટલે જેહનત કરી ખેતી
કરેય તેમ. અને તાંહાં નદી જારી કીધી. જમ
શેદે તેમ કરી પાંણીની નેહર ચલાવી એટલે
નદી ચાલુ કીધી તેની આજુબાજુ સુરગોને
ચરતાં જેલેઆં પછી પુરવરો ઊગાડેઆં. શારા
રંગના ખુશબોદાર ખાધામાં ખુદે નહી તેવાં દરેક
જાત જાતનાં પછી નર નારીનાં તોખતો લેઈ ગીઓ,
પછી દાંનાંનાં તોખતો લેઈગીઓ, જે ખાધાનો

નેક ખોરાક, જે ખાધાથી ખુટે નહી તે લેઈ ગીઓ,
 એટલે તમામ જાતની ખાવાની ચીજોનાં બીજ
 લેઈગીઓ. પ્રીતી પુછીજી જરથોશતે દાદાર
 હોરમજદને કે તે ગોશામાં રોશની સાથી છે ?
 જવાબ દીધો મીનો હોરમજદે કે જેમ દુનીઆમાં
 રોશની આપતાબ માહાતાબ શેતારાઓથી છે
 તેમ મીનોરોશની તાંહાં થત્યું છે, તેઓ દહાડા તથા
 મહીના તથા વરસને જાણે છે. શાત મહીના હાં
 મીન, પાંચ મહીના જમેશતાંનની રૂત વાપડે છે.
 તે જગાના જોરાં બે બચાં જાણે છે. એક જર
 બીજી નારી અને તેવો વરસ દોરશોની ઊમર
 શુધી જાણે છે. પુછીજી જરથોશતે કે તે ગોશામાં
 દીનનું લઈ જાણું કોણ કરશે ? જવાબ દીધો
 હોરમજદે કે તે ગોશામાં દીનનું લઈ જાણું કેર
 શાશપદ નાંનનું પરંદુ દીન લેઈજાશે. એ શપેત
 માન જરથોશત વળી પુછીજી જે કોન છે તે જ
 ગાનો ગુરૂ અથવા મુરશદ એટલે દશતુર. (૫)
 જવાબ દીધો કે તાહરો જોકરો ફરઅરતુર ના
 મનો છે તે તાંહાં દશતુરી કરશે.

(૫) દશતુર એટલે દીનનો પેશવા અથવા ઉશતાદ. જે ધરમ
 નીતી શમજતો હોય તેને કહેવું, જે ખરૂં પ્રમાણ બતાવે,
 ખરૂં રસને ચાલે, કોઈ તરેહનાખી ગરૂરી યા તરેખરી નહો
 રાખે, કંડા સ્વભાવનો, નરમ મીઠાજનો, અપક્ષપાત રોએતો
 તેવો ધણી દીનનો ગુરૂ અથવા પેશવા કહેવાય. એવા સા
 હોયો જોશું તો કોઈ મલી આવશે પણ ચાલુ જમાના પર
 માણે જુજવીજ મલી આવે તેમાં શક નહો.

પરગરદ ૨ છ.

પુછીહી દાદાર હોરમજને અશો નરથોશતે
કે ક્રેહી પાંચ રવેશની જમીન ખુશાલ છે.

જવાબ દીધો અશો નરથોશતને દાદાર હોર
મજદેજે, તે પાંચ તરેહની જમીન. ૧—જે જગો
ભીપર અશો મરદો રહેતા હોય તેઓ પવીતરાઈથી
ઈજાનેનું પધવું ધીરીઆ સાથે કરે તે જમીન.
૨) અશો મરદ ઘેર બાંધી રહેતો હોય તે કે
જાહાં અથોરનાંનો, તથા ગોશ્શંદો, પવીતર આરતો
બચાંઓ વગેરે રહેતાં હોય, તેવી જમીન
ભીપર મણા પેદા થાયે ગોશ્શંદો તથા નર નારી
નાં જોડાં, તેવોનાં છોકરાં તથા શગ એઓનું
અશોઈથી જીવવું થવાથી ખુશાલ છે. ૩) જ્યાં
કાટેલાં મુરદાં હોય તે બોદી કાઢાડે તેપર મુર
શેદની રોશની આપે, દુખમું બાંધે તે બોલલું
ખોરશેદની રોશનીવાલું. અને ખેતી કરે તે જ
મીન. ૪) જ્યાં ગોશ્શંદોની ખોટાં ઠોરોની પર
વરથી કરે એટલે થતી હોય તે જમીન. ૫)
ગોશ્શંદોને વાશતે ચારયાં કરે એટલે બોલલું
ખેદાંન રાખે, ધાસ ભીગાડે તે જમીન.

પુછીહી નરથોશતે કે કઈ પાંચ જમીન નાં
ખુશ છે ?

જવાબ દીધો ૧)હી, ભનડા ગારની જયાં ગેતી
 દેવો એટલે ખુરા લોઈ રેહતા હોએ તે. ૨) જી,
 મુવેલાં આદમી તથા શગને ડાટે તે. ૩) જી,
 ખરૂશતરો શોરાખ પારે તેને બેજતન વાપડે
 ગારશુર નહી રાખે તે. ૪) થી, પરત જગા નહી
 બેડે, નહી ધર બાંધે જે બુપર ગલીચી હોય તે.
 ૫) ની, મુવેલાં આદમીઆ પુકે રડે, શોહાર કરે,
 માહુતમનો યા આપ્તનો પોકાર મારે તે. (૬)

(૬) યુજરેલાં માંલુમ પુકે રડવું, માલેતમ કરવું, ગળડાટ કરવું
 જેથી અતીશે જીવતાં માંલુમને નુકસાંની પોહોચે. વલી અ
 પવીતરાઈ થાએછે તેમ થવાથી યુનેહગાર થવું પડે. તેટલુંજ
 યધનેશરવું નથી, નાંજીક મનનાં બચાંઆ તેવો ગભરાટ
 જોઈહેપતાઈ જાએછે. વખતે તેઓની ખરદારત વટીક લેવાતી
 નથી. જેથી તેઓની તખીએતમાં ખીગાડો થઈ હેરાન થાએ
 છે તે ઉપરાંત ધરમ કીરીઆમાં ઘણા હરકતો થઈ બાજે વ-
 ખત ધણા ભાગ અપવીતર બનેછે. તેમ થવું જોઈએ નહીં, તેવી
 બાબદો વીશે આપણું દશતુર શાહેબો તરફથી કોઈ વાએજો થઈ
 તેવી બાબદોની સમજણ આપવી જોઈએ. જેથી તેવી દલ-
 ગીરી ભરી વખતે તેઓ સંમાલ રાખે. અગર તેવી વખતેજ
 તેવાને સમજવા જાએ તો તે કોકટ જાએછે. એ કામ મુ-
 ખ્ય દમતુરોનું તથા મુખ્ય અકાબરોનું છે. તેવી વાએજો
 આરતોને વાશતે તથા મરદોને વાશતે જીદી જીદી
 મીજબશા કરી તેવું સમજવતી વખતે પોતાને ધરનાં બધ-
 રાને પહેલે તેવી વાએજની જગા ઉપર મોકલે યા પોતે

પુછીઉ ને માંણસ ગુજરે તેને શું કરે.

જવાબ દીધેજ તેને હલાચેદી જગા પર મેલે,
શગદીદ કરાવે, શગદીદ કરાવીઆ વગર એખલો
તે લાસને અડકે તો તે ઉપર નશશે દરજ દોડે
તે રીમન થાએ, તે નવ રાતનું બરશનુમ લેવા
બાદબી ગુનેહગાર થાએ. બે માંણશે જોર વરગી
શરેશખાન અશેહે શુધી મદી, નશાને જો સગ
દેખાડીઆ વગર અડકે તો તેઓનેબી રીમન
નાહી નવ રાતનું બરશનુમ લેવું જોઈએ. શગ
દીદ કરાવી પછી જોર વરગી બાન લેઈને અડકે
તો તેઓને (૭) અમથુ ગોશલ નીરંગથી
તન પવીતર જરૂરી પછી પાંણીથી કરવું જોઈએ.

હજાર કાંમે મેલી આવે તો બીજા ગરબોને તેમ શમજ
વાની યા પોતાનાં બચાઓને મમજવા મોકલવાની ઉલટ
થાએ. તે ઉપરાંત દમ્પુર આહેબોબી મેહેનત કરવાને અને
માન મેળવવાને તેઓ હીમત ધરે.

(૭) જોણે નવ રાતનું બરશનુમ પેહેલેથી લીધેલું હાએ
તેવા ધણીને અમથુ ગોશલ કરવું. જો બરશનુમ નહીં લીધું
હાએ તો, તેઓને રીમન નાહાવું જોઈએ. આ બાબદ ઉ
પરથી શાશ ખુલું માલમ પડેછે કે દરએક ધનશાંત માતરને નર,
યા નારીને નવ રાતનું બરશનુમ જરૂર લેવું જોઈએ જેથી તે
ને નશશે દરજ લાગુ થાએ નહીં. હુવી બરશનુમ લેવાની
માલ આગલ ધણી હતી જેથી ધણી ભાગ મરદો તથા યો
રતો બરશનુમ લેતાં હતાં પણ તે પવીતર ફરમાન આપણા
ટાળામાંથી એકેદમ ગુમ થઈ ગયું છે તે પાછું માલુ થવું
જોઈએ. મુખીય દરજુરો તથા મુખીય અકાબરો એવી બાબદો
ઉપર ધીઆન આપે તોજ બને જેથી ધરમગી ગાવી જલવાએ.

પુછીહી જે માંણસ જોવાબથી ઊઠી પછી શું કરે
જવાબ દીધો જે જોવાબથી ઊઠવાપછી પવીતર
બને એટલે ગોશલ કરે યા નારંગ લેએ તીઆર
બાદ વશીદો હાથ આતશને અને પાંણીને લગાડે
અગરજો વશીદો હાથ આતશ તથા પાંણીને
લગાડે યા તેવે હાથે હરેક પવીતર કાંતો કરે
તો તેવો ધણી ગુનેહગાર થાએ. તોજશ કરવાને
લાએકનો થાએ. કારણકે આતશ ઊપર નશે
નાંખેડુ હોએ યા પાંણીમાં યા પવીતર વસતુમાં
નાખેઓ હોએ તેવો ગુનાહી લાગે. (૮)

(૮) વશીદા હાથનો જોલાશો એવો માલમ પડેછેકે આપણે
જોવાબ કરવા પછી ગણત રહીએમ. હરેક હૃદયમણે મોનાંનો
યા નાંખનો અથવા પીશાબની જગા ઉપર આપણો જોલો
હાથ લાગવાથી યા માકર મછર દઆવાથી નશાનો ભાગ
હાથને લાગુ થવાથી પેહેલો તે ખુલલો હાથ નીરંગથી સાફ
કરી પછી પાંણીથી ધોવો જોઈએ. અપવીતર ચીજ નીરંગથી
પવીતર બનેછે જે વીશે નીરંગની તાકીદ ધણી ગમ આવેલી
છે. પણ દલગીરી સાથે લખવું પડેછેકે આજે માહોરો ભાગ
જરથોશતીઓ નીરંગ વાપરવા વીશે બેદરકારી કરેછે. છતે
નીરંગ મલવે લીધુ લે છે. આતશની રાખ જે વશીદો હાથે
લેછે તે અતીથય ઉત્તડું છે. વળી કોઈ માહોરોને ત્યાં નામને
વાસ્તે નીરંગ રાખેછે પણ તે કેરી જગા ઉપર રાખવો તે શમજતા
નથી. જ્યાં પાંણી ખરેલું, નાહાવાની જગા હોએ ત્યાં બે-
જતન પડી રહેછે તેમાં પાંણીખી પડેછે પણ કોઈ સમજાવનાર
મલે નહો તેમજ સમજાવેલાં કેટલાંએક આપણુદ સમજતાંખી
નથી. પોતાંની ખુશીનું કરેછેએ દલગીર થવા સરખું છે.

પુછીહી કે માંણસ ગુજરે તેની કશની જગા
કાંડાં અને કેમ કરે તેવી જગા પાંણીથી, આત
શથી, ગોરાશંદાથી, નારથી, બુલંદ બાંધેલી બર
શનથી, અશો નરદથી કેટલી દુરે રાખે.

જલાથ દીવા જે જે શુક્રી અને હલાઓથી જગા
હોએ, આતશથી, પાંણીથી, બાંધેલી બરશનથી
તરીશ કદમ, અશો નરદથી તરણ કદમ, તેવી
જગામાં મુવેલી લાશં મેલે (૯) પછી તેનાં અંદા
જા પરમાંણે પરદો ભરી લે.

તે પરદાની પછવાડે જેવી ચીજ હોએ તે વાપ
ડવામાં લાવે. પણ અંદાજની અંદર જે આ

(૯) આ બાંબદ ધરમાં મેલવા વીશે તથા વરશાદના
યા આકૃત એટલે લશકર ગીરદીના હીગામમાં અથવા ગામ
માં લડાઇ થતી હોએ એવી અડચણની વખતે એક દહા
ડાથી એક મહીના સુધી રાખવાની જગા એવી કરવી જે
નશો મેલાઇ રહે તેટલી ખોદે યા વધારે ઓછી ખોદવાનો
યા વાપડવાનો હોકમ નથી. જો લાશના અંદાજ ઉપરાંત
લાંબી પોહોલી જગા જોદાએ તો તેટલી જગા વધારે રીમન
થવાથી ગુનાહા લાગે. તેમજ અંદાજથી ઓછી ખેડ અને
પછી લાશનો કાઢ્યા ભાગ ખીજી જગા શાયે લાગે તો સ્થ
ળી ધરની જગા અપવીતર થાએ. એવું જોણું ધરમાંન આવેલું
છે. વળીમાગ મેઠુરખાંન સાહેબોએ જેને દુખમું જોણું નહોં હોય
તેઓને સમજ પડવા જે આ ચોપડીમાં એક ચક્ર આપેલો છે તે
જોવાથી તેઓની ખાતરી થશે તેજ પરમાંણે લાશને મેલવા
ની જગા ખોડવી.

ધાની યા પેહુરવાની વશતુ હોયે તે વપરાયે નહીં. આતશ, પાંણી વગેરે સરવે વશતુ કશ કુદારીથી ઊપર લખવા પરમાંણે તરીક કદમ, અશો મર દથી તરણ કદમ દુર લાશને ખેલવી. અંદાજની હદની અંદરનો ખોરાક ખાધામાં જો આવેતો યા કપડાં પેહુરવામાં લાવેતો તેવો ધણી ગુને હગાર છે. પચાશ વરસ શુધી તે ધણી નાતવાંન થઈ જાયે. તાંહાં શુધી પથતાવો કરે. જો તેમ નહી કરે તો તેવા બદકારને તોજેશ કરવાનો હોકમ છે. નરનેખી, અને નારીનેખી. સરખી તોજેશ કરે. તેઓને બંનેને નરનેખી યા નારીનેખી ઊગચી જગા ઊપર લઈ જઈ કતલ કરે. જો નારી હને લદાર હોયેતો તેને નહી કરે પણ બચું જણ વાબાદ તોજેશ કરે. (૧૦)

(૧૦) એવા ગુનેહગાર ઇતિહાસને મારી નાખવાને જણાયામાં આવેલું છે. એમાં બનાવનારની શમજનો ખાંખી માલમ પડે છે અને માહરા નાંકેશ વીચારથી એવું માલમ પડે છે કે તેવા ગુનેહ ગારનેતો ધરમની જગાથી, ધનધારેજગારથી, કુટુંબ પરીવાર યા બચાઓથી બાતલ કરવાં એટલે નાતથી બહાર રાખવાં. જેથી મારી નાંખવા બરોબરજ ગણાયે. એક દાખલો લેવો. દોઢ શખશને ધનધા મંબંધી યા કોઇએ જાણીશુજીને કોઇને કુ-બારીઓ હોયે તો જોલવામાં આવે છે કે બાચારે પ્રજાને તો મરી ગીયો, યા પ્રજાનાં જો જીવે મારી નાંખે. તેનું શમજવું એવું એકે કે આ દુનીઆમાંથી પાએ

અવસતા—પતેતે હું એથે

અરથ—પતેત છે તોજશની.

જેવા ગુનાહા નાહાના કે નોહોટા થાયે તો તેની પતેત કરવાનો હોકમછે પણ અનજાણમાં ગુનાહા થયો હોયે તેજ પતેત કીધાથી માંડ થાયે.

માલ કીધો. વરો કોઇ દુહાતમંદ જો પોતાનો કળથી ગુજ-રેછે અને તેવા ધરમાતુ નરથી શેંકડોનું પાલન થવું હોયે યા કોઈ ધરનો માલેક કુટુંબને પાલતો હોયે તેની કળ થવાથી જેમ બોલવામાં આવેછે કે એ નહીં મરી ગીઓ ખીજાં શેંકડો ગરીબો યા ગરીબ કુટુંબ મરો ગયું. વરો સાદો કેહેવાત છે કે શો મરજો પણ શોને પાલનાર રજે મરતા, તેમજ પેલા ગુનેહગારને બાતલ કરવો એટલે મારી નાંખવા. ગરદન મારવા સરખુંજ બને, અને હાલ સુધી આવો નેક રવઘડો હતો. જે કોઇ કાએદાથી ઉલટું ચાલવું તો મુખ્ય લોકો તરફથી નાત બહાર મેલતા હતા, પણ એ રવઘડો આપણા ટોલામાંથી ખીલકુલ નીકરી ગયોછે આપણા ટોલા માંથી નીકલી ગીઓ તેનું મુખીય કારણ ટોલામાં કુસંપ હોવાથી ખીજા છે હાથુર ખીજા હલકી વરણમાં એ નેક મારગ ખીજા લોકોને બોધ આપનારો જલવાઇ રહે લાછે. અને તેઓને માંથે પંચ મંડળીછે પણ આપણા ટોલા નેજા માંથે તેવી પંચાત યા પંચ મંડળી નથી. જ્યાંલગત ટોલા તરફથી આપતા ઉપાયે લેવાએ નહીં ત્યાંસુધી આપણા ટોલા વખણાએ નહીં, જેથી દસગુર સાહેબો અને મુખીઅ અકા-બર સાહેબોને વીનંતી કરંચુ કે ટોલામાં પંચ મંડળોની જરૂર અગતછે. વળી વીદ્વાનોની કમટીખી હોવી જોઇએ.

અથવા એકબારગી જાણી બુજીનેખી કીધેલો હોએ અને દીનના પેશવા આગલ તોખાહા કરી પશતાવો કરે અને ભિમર વચે પાછો તેવો ગુનાહા નહી કરેતો તેખી માફ થાએ, પણ આપ બુદ રીતે હરેક જાતના ગુનાહા જાણવા છતાં બોહોંશે કરે પછી ગમે એવો પશતાવો કરેતો તેની તોજશ આયુકની કરવાનેલખી છે તેમ કરે તોજ માફ થાએ. અગર નહી કરેતો તેની હુઠઆતી શુધી તેવો ગુનાહા આગલ વધે. અને તેના ગુજરવા બાદ શુમાર કરવાની રાતે એટલે ચાર મની બામદાદે પુલ ગુજાર થતી વખતે તેના ગુનાહા તથા શવાબનો શુમાર કાહાડી તેને નેવી જગા મલે છે. (૧૧) આખરની રાત શુધી તે ગુનેહગાર યા સવાબકાર ઈનશાંન પોતાનાં કર તુકનો બદલો હોંશક કરેછે.

(૧૧) તેવી જગા એટલે બેહુશતીને બેહુશતની રીશતીવાલી જગા મલે અને દોજખાને અધારી દોજખતી જગા મલેછે તેમાં કંઈ શક નથી. કેટલાએક શાહુખો એવું બોલેચ કે તે જેહાંનમાં કંઈ છેજ નહીં, શરવે હજ છે. આવુ બોલનારા બુદ કરે છે. હવે આટલું તો ચોક્કસ ધારવામાં આવેછે કે મીનો જેહાંનમાં કંઈ બેહુશત તથા દોજખ જુદું બાધિલું હુ એ એમ નથી. પેલાં ઇનશાંન માતરગું કહુ મીનો જેહાંનમાં જાએછે તે કહુને તેનાં કાંમો પરમાણે તેને નજર આવેછે. બધાં કામોથી રીશતી અને બુગાં કાંમોથી અધારી જાએછે. એવું નાંમજ બેહુશત અને દોજખ શંમજો તો વાજખી છે. નહીં શંમજો તો તમો વાંચનારા માહેખો મુખવીઆર છો.

ખેતી કરવાનું મુલ પ્રમાણ આપણને આપણું ધરમ પુસતક સાબેતી આપેછે પણ આપણે ઠાલો હાવા નામીયા અને બરખતી ધનધાથી ધણી બેદરકારી કરેછે. આપણે જોશું તો આ ગલા અને હાલના જરથોશતીઓ ઈરાંનની અંદર જોડોટો ભાગ ખેતી કરતા હતા તેથી થોડી ધણી નહીં, હજારો વીંગાની ખેતી કરેછે.

દાંદારહોરમજદ જરથોશતને કહેછે કે કાઈની જગા હોએ તે ઉપર ઘેર નહીં બાંધે, અથવા ખેતી નહીં કરે, જગા પરત નાંખે તેમાં ખરશતરો શુરાખ પારે તેમાં પોતાનો વધારો કરે તો તેવો ધણી દોજખી છે. અને જે ધણી પોતાની જગા સાંપ રાખે, અમલો બાંધી બીજાને તનદરોશતી આપે, ખેતી કરી ઈનશાંન માતરનો ખોરાક એટલે દાંને વાવે તથા બાગ બગીચા, પુરવરો રોપે તો તેવો ધણીને શરદારમદની જમીન દુઆ કરવા સાથે તેને બેહુશતનો ખેરો મલે. (ખેતી કરવાની બાબદ આગલબી આવશે. ખેતી કેવી રીતે કરવી પોતાની, નેહનતથી કરવી.)

અવસતા—હાઉઓઈએ બાણુઓ દશનેએ દશને બાણુઓ હાઉઓઈએએ.

અરથ—દાહાબી બાણુ, જમણી બાણુ, જમણી બાણુ, દાહાબી બાણુ એટલે જમણાં હાથ અને હાથા હાથના કહીઅતથા.

જે કોઈ ધણી મેહેનત કરીને મને ખેડે તે હંમેશાં આ શેહેરમાં ખુબ ચાલે એટલે ધણી દોલતમંદ થાએ, અનાજ ખુબ વાપડે અને ગટલો પેદા કરે. (૧૨)

પુછીછ કે કોણુએ માનદીઅશની દીનનો દોશત?

જવાબ દીધો—પોતાનો ધણી કહેવતથી અનાજ વાવે, જેને અનાજ વાવીડુ તેને અશોઈ અખતી આર કીધી, તેને માનદીઅશની દીન ખુબ ચલાવી, જે ધણી દશ હજાર ઇન્શને કરે તે શવાબ ક રતાં અનાજ વાવનારને જેઆદા શવાબ લાગે,

(૧૨) ખેતી કરનારા આને એટલા તો સુખી છે કે દાણાં દશીથી, દુધ દુભનાંથી અતીશય દોલતમંદ જેવા સુખી છે. ખીજાં ગાંમડાંઆના જરથોશતી જેઆ ખેતીનેા ધંધા કરે છે તેવા પોતાનાં ખેતીનાં લોકોનેખી પાલેછે. ખેતી કરનારને નુકશાંની છેજ નહીં. કેહેવત છે કે—ઉતંમ ખેતી, મધીઅમ વેપાર, નશટ આકરી, ભીખ નાચાર. ખેતી કરનાર સાચી નાજાથી મેહેનત કરે તો કોઈ વરસ ખુદરત તરશથી લીલાં લેહેર થાએ છે. વલી જે ધણી જમીન નહીં ખેડે યા ધર નહીં ખાંધે, પરત નાંખે તે જમીન પોતાનાં ધણી ઉપર ખદ દુઆ કરેછે કે હંમેશાં તુને ખાવાનું ના મલતુ. તુ ખીજના દરવાજા આગલ ઉભો રહી માંગવું કરજે; તુને કેથે રહેવાને જગા ના મલતી. તારી મીલકત ખીજઆ લુતી જાજો, તુ ભીખારી હાલ રહેજે. એવી ખદ દુવા ધરના ધણી ઉપરખી લાયુ પડેછે.

જેને અનાંજ અશોને આપેઆ તેને દેવાને જ ખમી કીધા. જેને ખેતીનાં પેશો કરવા ખીજાઓ ને શીખવોઆ, તેને દેવાને માહિતમનાં નાંખીઆ. જેને અશોને ઘડુ આપેઆ તેને દેવાને ઊઠાવી નાં ખીઆ, જેને ઘડુ વાવેઆ તેને ખુરાવોને જમીન માં દાતેઆ યા લોહડુ ગરમ કરી દેવાને દાહમ દીધા. ભલાં લોકોને ખાવાને અનાજ આપે તે ખાએ અને માંથરેવાંની પટે.

અવસતા—નેએશ અખરતાંમ.

અર્થ—વગર ખાધાનું કઊચ્યત નહી હોએ. તેને નહી હોએ કઊચ્યત શવાખનું એટલે માંથ રેવાની પટવાનું, તેને નહી હોએ કઊચ્યત ખેતી કરવાનું, નહા કઊચ્યત પ્રજાંદ પેદા કરવાનું.

અવસતા—ખાએશેજ વીશપે અંગહેજશ અશતુઆડુ જુઅંતે અખાએશ પ્રજેનીએતે.

અર્થ—ખાયતો જીવે, નહી ખાએતો પછીમરે.

(આ જગાપર એવું ચોકશ થાએછે કે આપણુ જરથોશતીઓને અપવાશ કરવાની એટલે ભુખે રહેવાની મનાઈ છે. ભુખે રહી અપવાશ કરવાથી તેનું કઊચ્યત ઘટી જાએછે, જેથી બંદગી યા ખેતી, અથવા કોઈની પરજીપીઓગી કાંતો નાકઊ તીનાં શખએ બને નહી, તેથી અપવાશ કરવો એ ખુતપરશતોનું એટલે ગુંનેહગારનું કામ છે.)

પુછીહી કે જે સુવેલું શગ યા આદમી જમી નમાં ડાટે અને તેને વરશની દરાજી શુધી પાછું ખોડી નહી કાઢાડે તે ધણીને શું તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે તે ધણીને પાંનશો આયુકની તોજશ કરે એટલે પાંનશો આયુક મારે.

પુછીહી તે સુવેલું આદમી યા શગ, એ વરશ શુધી જમીનમાં રહેવા દેએ તો તેની શું તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે તેની તોજશ નહી, તે પુલ ગુજ ૨ નહી, તે પાખ નહી, હંમેશાં મરગરજની થાએ.

પુછીહી જે જે ધણી તેવા ગુનાહથી પતેત કરી પસતાઈ માજદીઅશની દીનમાં ભુલથી જે કાંત્રા કીધાં હોએ યા જાણી બુજીને કીધાં હોએ તે સમુલું છોડી દેએ, પોતાની મનશની ગવશની કુન શનીથી, ફરીથી તેવા ગુનાહ કરેતો તેને શું કરે.

જવાબ દીધો જે તેવા ગુનાહની તોજશ કરે. નાંધલી યા ત્રોટી અને પછી અશોઈ વાપડે. નેક કાત્રા કરે, જે કાંત્રા માજદીઅશની દીનમાં છે તેમ કરે. પછી તે ધણી ફરીથી તેવા ગુનાહ નહી કરે તો તેની તોજશ કમતી થાએ. ચોરી કરવાનાં કામનેખી નાંખી દેએ એટલે નહી કરે, અશોને ઘડુંની શખાવત આપે, પોતાની જમીન હોએ તે અશો મરદને મુશ્ત આપે એટલે શખાવત કરે. શખાવત કરવી તે પોતાની દીનના હોએ તેને કરવી.

પરગરદ ૪ થી.

પુછીડી કે માણસો ગુનેહગાર અને શવાયકાર કેમ થાયે.

જવાબ દીધો કે જે કોઈ હરેક વખતની ની આએશ નહી કરે, એટલે બંદગી કરી પ્રજાઆત અદા નહી કરે તે ધણી ગુનેહગાર થાય. ધરનનો ચાર એટલે તકશીરવાર શજાને લાએકનો, જે કોઈ. કોઈની મત્ત રાખવા લેએ અને પાછી આ પુવા કહી નહી આપે તે ખોટાનો કોલ તોડવાનો ગુનેહગાર થાયે. તે યુરો દેવ કરતાં યુરો. દેવ ની તોખમનો એટલે યુરી ચાલનો ગેતીદેવ. અને જે કોઈ દર વખતની પ્રજાઆત બિતારે એટલે બંદગી કરે, કોલ પાલે, તે રોશન ઘેર હાંશલ કરે એટલે બેહેશતી થાયે.

પુછીડી કે તાહારા મેહુર કેટલા. (૧૩)

(૧૩) મેહુર એટલે કોન તોડનારને કેહેછે. કોલ તોડનાર હમેશાં દોષખીંડે. પણ આજે જરથોશતીઆમાં ઘણો ભાગ એવા ખોનવા તથા વચન આપવા અને લેવડ દેવડની શરતો કરવા પછી એકેદમ ગેદરકારી કરેછે. હરેક ખાખદો વીશે હા કહેછે, પછી પોતાની મતલબ યઘ યા વચમાં વખત ભરાય ગયો એટલે તેવા કોલો તે શું, યુનાહો તે શું તે વીશે ક્રોધજ શમજતા નથી. પછી શું માહરા કે નાધના શાહેખો એટલે વીદવાંનો યા દોલતમંદો કે અપર વગર શમજણનાં શમજતા નથી, પણ એવો ખતાશજ ધણા શાહેખોમાં પડી ગયોછે તે માહારા હમદીન શાહેખોએ ચોકમ શુધારવો જોઇએ.

જવાબ દીધો કે છ. એ રવેશે પ્રથમ જે ધણી પોતાની પ્રજા અદા નહી કરે, કોલ નહી પાલે, બદ નીશતા વાપડે. બીજો, હાથ ઉપર હાથ મારી હાકહી નાં કેહેવાનો, તરીજો, મોહટાં નાધલાં ગોશ પંદો આપવા યા લેવા વીશે કોલ કરી પ્રી જાય તે. ચોથો, મોહટાં ટોરો વીશે કોલ કરે પછે પ્રે તે. પાંચમો, બેટા બેટીને અદરાવી આ પાલક કરવા કહી નાં કહે, યા ભિસતાદોથી યા દાનાંવોથી કોઈબી તરાંદથી બે વચન થાય તે. છઠો, જમીન ખરીદી, યા વેચી, યા ઘેરનું શાટું લેવાનું યા આપવાનું કરી, કોઈનું ગાંમ યા કબજો રાખી, પાછું આપવાને પ્રી જાય તે. તથા એવીજ રીતના કોલો લેવો પાલે તે ધણી અશો થાય. બંને જેહાંનમાં ખુશી રહે. એટલે ગેતી દુનીઆમાં જ્યાં જાય ત્યાં માનવંતો ઈજત ભરેલો થાય. મીનો જેહાંનમાં રોશન ઘેર એટલે બેહુશત હાંશલ કરે.

પ્રછીછી કે તેવા મેહર દરજ કરનાર, એટલે કોલ આપી તે તોડનારને શું તોજશછે.

જવાબ દીધો કે તેવો ધણી નાં અશો એટલે અશો નહી, દોજખીછે. પણ તેની બિતરતી પેહુડી તેવા ગુનાહથી ૩૦૦) વરશ શુધી તેવો ગુનેહગાર છે (૧૪) તે ગુનાહનો હીસાબ તેવાને આપવો પડે.

(૧૪) આ બાબદ આજના સાહેબો ધેઆંન બપર લેવાને

વલી તે કાલ તોડનારને તોજશ કરે, ૩૦૦) ૬૦૦)
૭૦૦) ૮૦૦) ૯૦૦) ૧૦૦૦) શુધી આયુકની તે
ધણીને ઉપર લખેલા કાલો તોડવાના ચહુડના
આયુક મારે છેલી તોજશ કરવા બાદખી તે મર
ગરજની થાય.

**પુછીશ કે જ્યો હુધીઆંર રાખે અને આગર
વધી કાઠને નુંકશાનું કરે તેની શું તોજશ છે.**

વીચાર કરશે કે એકે યુનાહ કાઠા તો તેની શુભીએત તેની
ઉતરતી પેહડીને કેમ લાય પડે. પણ એની મમજણ એવી
ચોકસ માલમ પડે છે કે આપણે બેટાનું શરજંદ તરીકે પા-
લક કરીએ છીએ. પાલક એટલે પેલા ધણીને શરવે વારશો
પોતાના ખુદ છોકરા પરમાણે લેવાનો પા કરજ આપવાનો હુકમ
છે. અને પાલક કરવાની તે ધણીની પેહડી આલુ રાખવાની
તાકીદ એટલા ઉપરથી થઇ છે. પેલા ધણીની જે મીલકત
હોએતે, તે લેએ છે. આજે નાંચારીએ થોડી રકમખી પાલકને
આપવામાં આવે છે, તેનો મખખ એજ છે કે પોતાનાં શરજં
દની માંશક થઇ પોતાના બાવના કુરોહરની આરાધનાં કરતો
હોએ, તેમ કરી શવાબનો વધારો આપરનાં વખત સુધી
પેલા યુજરનારને કરી આપવો. જેથી પેલા મેહેરદરજનાં યુના
હમાં મજરે થાય એટલે આ ગેતી દુનીઆમાં જે યુનાહ
કાઠા હોએ તે એછો થાય. અલખત આ બાબદ વાજખી
નજર આવે છે કે જેવારે બાપની દાલત લેએ, યા થોડોખી હક લે
તેવારે પાછો હક આપવા તેવો ધણી એટલે પાલક બંધાયેલો
છે. તે નહીં આપે તો ઉતરતી પેહડી તકશીરવાર થવીજ જોઇએ.

જવાબ દીધો કે જો બદનઈએતથી ખુરાં કાંતો કરે, હથીઆર રાખે તેને આગેરેપ્રતે ગુનાહ લાગુ થાય. તે મારવાને લેઈ જાય તેને અભિઆ વરણતે ગુનાહ લાગુ થાય. જખમ એવો કરે કે તેનું સર ખે આંગલ કપાયે તે અરદુશ ગુના હાને લાયકનો થાય. એ વગેરે તેને એટલે મહડતા જખમો કરનારને, જવાકે ખોરહે, બાજાયે, યાતો, તનવળગાંન, મરગરજાંન, વીંગરે મરતા ગુનાહની મરતી તોજશ કરે, એટલે આયુકનો માર આ પરમાણે મારે.

આ ગેરપ્રતે ગુનાહ કરનારને પાંચ આયુકની તોજશ કરે, અભિઆ વરણતે ગુનાહનાં દશ આયુકની, અરદુશ ગુનાહના પંદર આયુકની, ખોરહે ગુનાહના તરીશ આયુકની, બાજાયે ગુનાહના પચાશ આયુકની, યાતો ગુનાહનાં શીતેર આયુકની. તલવળગાંન ગુનાહના નેવું આયુકની, મરગરજાંન ગુનાહનાં ૨૦૦) આયુકની તોજશ કરે, એટલે બાંધી મારે. પછી ઊપર લખેલા મેહુરદરજા કરનારને એટલે કોલ તોડનારને તરણશોથી હજાર શુધી આયુકનીશજા કરે. તેમ નહીં કરે તો તે દરએક ગુનાહ વધે અને મરગરજાંની થાય એટલે મોહતને લાયકનો યા ખુન કરવાને લા એકનો થાય. વહી ઊપર લખેલા ગુનાહ કરી

એક વખત ને કીધેલો ગુનાહ પ્રીથી તેજ કરે
તો દર ચહડતા એટલે એવડા આયુક મારવા
પ્રમાણ આવેલું છે.

પુછીછી કે દેવાને મારવું કેમ કરે, ને મીના
તથા ગેતી દેવા છે.

જવાબ દીધા કે ને ધણી અશોઈથી માંથરે
વાંની પટે, અશોઈથી દીનનાં હોકમ પરમાંણે આવે
તો તે ધણી આશતગોવાદ દેવને મારે, નેર કરે.
ને ધણી દીન રાત બંદગી કરે તેને આશતગો
વાદ દેવને ટાલીઓ એટલે દુર કીધા. ઊશતા
દાથી બંદગી શીખવા પછી રાતદીન બંદગી
ઊપર પોતાનું તન શામેત રાખે અને જેમ બતી પી
ગલે તેમ બંદગી ઊપર દીલ બાંધે એટલે તે ધણી
નરમ શવભાવ રાખે. અશો લોકોને દાલત આપે
ને નાંવારેશ હોએ, ને વગર ઓરતનો હોએ તો
તેને દાલત આપે. તેને ઓરત કરાવે. છોકરી આપે
અને નાંવારેશ ઓરતને મરદ કરાવે. એ શપેતમાંન
જરથોશત તે બંનેનું નોશું કરે. તેવાને ધર બાંધી
આપે એટલે રેહવાને જગા આપે. (૧૫) ને દીન
ઊપર સુરત હોએ. આકીન લાવે તેને માંથરેવાં
ની પઠાવે તે પાંચે વખત બંદગી કરે.

(૧૫) મારા દીનચુશત મેહુરબાંન મોહુઓ આ બાબદથી
દીનનો વધારો કરાવાનો હોકમ આપેલો માલમ પડે છે પણ

પુછીજી કે જે દીનનો પેશવા યા ધરમગુર
એટલે દાતુર હોએ ને ધણી ગુનાક કરે. હલકા

પાછલા વખતથી એ બાબદ બંધ થઇ ગઇ છે. દરએક પેગંમબરે પોતાની શીલશુશીલી પોતાની દીનનો વધારો કરી ગયા છે. દાખલા તરીકે જેવારે આપણા બરહક અને સાઆ પેગંમબર સાહેબ અશો જરથોસ્ત જેવારે પાદશાહ ગોશતાસ્પ ના વખતમાં દીન લાવેઆ તે વખતે પોતાનો માનેજો પાદ શાહ ગોશતાસ્પને દેખાડીઆ જેથી તે દીનચુસ્ત પાદશાહે જરથોસ્તી પવીતર ધરમ કબુલ કીધો. પણ તે વખતના કેટલાએક મીજલશીઆને તેવી પવીતરાઇ અને શરાઇથી આલવાને હરકત નજર આવી. જેથી દગલબાજીથી તે સાઆ બરહક જરથોસ્ત પેગંમબર સાહેબનાં રહેઠાંણમાં કેટલીએક હેર નશાવાલી ચીજો મેલાવી, પછી શાહ ગોશતાસ્પને એવું શમજાવીયું જે, જે ચીજની મનાઇ કરેછે તેવીજ નશાંમન ચીજ એનાં પોતાનાં રહેઠાંણમાં છે. એવું મુજબણું જણાવી પાદશાહની ખાતરી કરી આપી, તે ભલા પ્રેશતાઇ દરજજવાલા અશો જરથોસ્તને કેદખાંને નખાવીઆ. પણ ખોદા તાલાની મેરખાંનીથી અને પેગંમબર સાહેબની મુઆઇની બર-ખતથી તેવા મુજબાનું 'પાપ ધણો વખત ટકીયું' નહોં અને આખરે તેના અમતકારી માનેજાથી સુરવે આલમની અને ગોશતાસ્પ પાદશાહની ખાતરી થઇ, જેથી તે જરથોસ્તી દીન કબુલ કરી, શરવ લોકોને કબુલ કરાવી. પોતાનાં બેટા અશ-પંદીઆરની મારફતે, જેઓ ભલા હતા તેવાએ કબુલ કીધી પણ બુરા અને બદ નીશટાના જેઓ હતા તેઓને જેર કરીને એ પવીતર મારગ કબુલ કરાવીઆ, જેવાએ નાંશરમાંની કીધી તેઓને જેર કીધા.

ગુનાહથી તે મરગરજાંન ગુનાહશુધી તેને શું કરે.

જવાબ દીધો કે તેવા ગુનેહગારને, ને તેનાં ગુનાહ છુપાવનારા બંનેને આશનીનાં પીછાંનાં ઊપર નહીં બેસાડે, તેવા ધણીની શાયે ચાલવું અથવા બોલવું નહીં કરે અને તેવા આશનોગ, નાં અશોને (૧૬) લોહડાંની બેડી જડે તેને બંદીખાને નાંખે તેનાં મરગ મંદ તન. ઊપર શકતી પોહોંચાડે.

પુછીછી કે ગોશ્વંદને ભુખે મારે યા ધારા પાંણી તથા કપડાં નહીં આપે તેને શું ગુનાહ લાગે.

જવાબ દીધો કે જે ધણી ગોશ્વંદને સરદ રૂતુમાં કપડાં નહીં આપે અને ગરમ રૂતુમાં ખુલી જગાઊપર નહીં રાખે, તેને ખોરાક પાંણી નહીં આપે તો એટલે તેની માવજત નહીં કરે, અગર ભુખે રાખે, ધરાએલાં આશુદાં નહીં કરે અને પછી તે મરે તો. તેવા ધણીએ આશતગોવાદ દેવને પાલીઓ, તેનો સાથી થઓ, તેને મદદ

(૧૬) આ બાબદ ધેઆંત આપવા જોગ છે કે દીનનો પેશવા જો તેવાં કાંમ કરે તો તેને દુર રાખે. એટલે હરએક પતીતર કાંમથી મંડગીથી ધરમની જગાથી બંધ કરે. લોહડાંની બેહડી જડે એટલે તેવા ધણીને ખાતજ કરે. કોઠખી તેની શાયે વાતચીત યા બોલવું ચાલવું નહીં કરે. બંદગી કરવામાં પજગાયરેગરીમાં શાંમલ નહીં કરે. તેવા ધણીને બધી વાતે દુર કરે. એટલે તે એખલો ધરમાં બેશ તે કેદ કરવા યા બેડી જડવા સરખુંજ સમજવું. વલી મારી નાંખવુ એટલે તેને દુર કરવાથી મારી નાંખવા સરખુંજ થાએ.

કીધી, તેને મદદગાર થયો, અગર જેને અશો લોકોને તથા ગોશ્વંદાને ધરાએલાં તથા આશુદાં રાખીઆં તેને આશતગોવાદ દેવને શેક શતે કીધા, એટલે જેમ જીલમગાર માણુશો જીલમથી બીજાનું સર ભાંજે તેને મારેઆ હોય તેમ. જેને ગોશ્વંદા સાથે ભલાઈ ચાહી હોય તેને આશતગ નાં અશોને મારીઆ, તેના તન માં લોહડાંની જગજગર જડી.

પુછીહી હોમ અશો છે, હોમનું પાંણી જો અ શોઈથી કુતે એટલે ગાલે તેને શું સવાય લાગે?
જવાબ દીધો કે જે ધણી (૧૭) તે અશોઈથી

(૧૭) હોમ એટલે અશો અને પવીતર જે હોમ ઇન્દ પ્રેશતો છે તેને કહેછે. વલી હોમ શલીનું જહાડ જે દ રીઆમાં રહેછે તે પાપ જહાડનો પાતળો ડાંખલી લાવી તપાશી સાફ કરી દરેમહેરનાં કામો કરનાર મોષેદ પરશનું મ વારા હોય તે તે ડાંખરાંને પ્રીથી પવીતર કરીને વરશનો ઉપર હલાએદાં પાવીમાં રાખેછે. તે આંદાજ પછી ઇન્દશને વંદીદાદ કરતી વખતે તે પાતરી ડાંખલી લેઈ પ્રી પાવ કરી હોમ બાલેછે એટલે હાવોનીમમાં નાંખી લાલાથી પવીતર ક-લામો પઠતાં કુટેછે એટલે પેલાં ડાંખરાંને છુંડેછે. તે પાંણી જે ધણી હોધારા ઉપર ઇન્દશને યા વંદીદાદ જોડા હોય તેને પામ્મિછે. વલી શાવાવરાં ખયાંને પેહલું હોમનું પાંણીને કતરો પામ્મિછે અથવા કોઈ બાણું આજરી માણુસ હોય તેને બી હોમનું પાંણી પાત્રાનું પ્રમાંત છે. પણ તે હોમ પેન્ના પવી-તગાઈથી ગાલેલો નહી, ચોખ્ખા પાંણીથી પેલાં પવીતર ડાંખરાં નો કટકો લેઈ મોષેદ તેને અવશતા પડી કુટી ગાલીને આપે. તે હોમનું ચોખ્ખું પાંણી પાવા આપવું જોઈએ.

ખાએ એટલે પીએ, તે પાંણીથી પવીતર કરે પોતાનાં અને બીજાનાં તનને, અગરજો કોઈને હોમનું પાંણી આપે તે અપવાતર હોએ તેને પવીતર કહીને ઠગાઈથી આપે તો તેને નાં અશોભનવો એટલે તેવા ગુનાહગારને દાજખી સમજવો, તેને તોજશ કરવી. વરી હોમ બે તરાંથી પાવામાં આવેછે:

પુછીછી કે તે ઠગાઈ કરે. હોમ છે કરી અમથું. પાંણી પીએ યા બીજાને અમથું પાંણી આપે, તેને શું તોજશ છે.

અવસત:—હપતે શત્તે ૩૫૫ જનેનાંમ ૩૫૫ જોદ અશપે અશતરીએ હપતે શતે શરોશો અરનીઅ.

અરથ—શાતશો આયુક આમડાંના મારે.

દાદાર હોરમજદે જરથોશતને કહીછીને તેવા નાં અશો ખાએદને એટલે દાજખી ખાએદને શાતશો આયુક મારે. જો તેમ નહીં મારવામાં આવે તો તે આખર શુધી મરગરજાંની ગણાએ.

પરગરદ પ મી.

પુછીછી કે જે માંણસ ગુજરે તેને કાંઈ નલે.

નવાખ દીધા કે તેને ઊંચી જગા ઊપર યા

કધને મેલે, જાંહાં માંશ ખાનારાં ધણાં પક્ષીઓ હોયે તાંહાં.

પુછીડી કે તે પક્ષી જાહાડ ઊપર બેશે, તે બે કરે, એટલે ઓકે, જાહાડો કરે એટલે હગે, તે જાહાડની કાઠી આતશ ઊપર મુકે તો તે ગુના હની શું તોજશ છે.

જવઃખ દીધો કે તે જાહાડની કાઠી કાપી આ તશ ઊપર ખારે તો ગુનેહગાર થાયે, કાંચે જો તે જાહાડ અપવીતર છે તેથી તે પવીતરાઈને મા રેય. તેવી કાઠી કાપનાર તથા ખારનાર પોતા ના બેહુશતથી બેનશીય રહી જાયેછે. તે મરગર જાંની જીવતાં અશોઈને ખરાબ કરેય, અપવીતર કરેય, તેથી તે મરગરજાંની ગુનેહગાર થાયે. ખેતીનો કરનાર નેહુરમાં એટલે ખેતીમાં પાંછી ચલાવી ખેતરમાં લેઈ જાયે તો, તેવા મનદી અશનીયે તે ખેતી તરણ મરતયે તપાશી જોઈ પછી ખેતરમાં પાંછી ચલાવવું. જો માંણુ શનો યા શગનો તે ખેતીમાં કોઈ ભાગ પરેલો હોયો તે બહાર કાઢાડી ઊંચી જગા ઊપર મેલી, પછી પાંછી ચલાવવું. જો તેમ નહી કરે અને ગરજતી યા બેદરકારી કરે તો તે ધણી ગુનેહ ગાર થાયે અને અશોઈનો નાંશ કરે, એટલે તે ખેતરમાં જાહાડ પાંજ, પુરવર, વનસપતી યા

દાંનેા વાવેલો હોએ તે શરવં પવીતર નગા ઊ
પર વપરાએ તે અપવીતર થવાથી અશોઈનો
નાશ થાએછે.

પુછીઊ કે પાંણી તથા આતશ આદમીને મારેચ
જવાબ દીધો કે પાંણી યા આતશ આદમીને
મારતા નથી, તેવા ધણીને નાંએવતર દેવ
એચી લેઈ જાએચ. આંતશમાં અને પાંણીમાં (૧૮)
તેનો આશતગોવાદ દેવ દન બાંધેચ, તે આદ
મીના બખતથી તેમ બનેચ જેનું મોહત આવે.
વરી દાદાર હોરમજદ જરયોશતને કહેચ કે
પુર જલકાટવાલો ગઈઓકમરદ જેને પાહુડપર
ખરે પગે બંદગી કીધી તેનેબી મોહોતે નહી
છોડીઓ.

પુછીઊ કે જમેશતાંન યા હાંમીનમાં માંણસ ગુજ
રે તેને કાંહાં મેલે જ્યો બીજાંને ગુનાહ નહી લાગે

(૧૮) આ બાબદ એવી છે કે ઇનશાંત માતરનું નેમેલું
મોહોત હોએ તેવારેજ તે ધણીનું મગજ પેના દેવો ફરે,
તેની બુધી ઘટે, તેમાં ઇનશાંતને ગણત કરે જેથી આતશની
યા પાંળીની સંભાલ નહીં રાખતાં યા લાંબી મનશકતો નહીં
વાપરતાં તેવા ધણીની માંનો અકલ ગુમ થઈ જાએછે. જેથી
પાંતીમાં યા આતશમાં જાંણી બુજીને અથવા ગણતીથી
પડેછે. તેવા ધણીને ગુમગહા બનવાનાં મખાં કોઈ રશતો
મુજ પડતો નથી. બાકી જો વગર મોહતનું મોહત હોએ
તો મોદાની મોદવંદી ઉપર. સખુન જાએ, તેમી નેમનુંક
ઉપર વીચાર આવે.

અવસતા—નમાનેહ નમાનેહ વીશે વીશે
થરાઈઓ કતહું. (૧૬)

અર્થ—ઘેરે ઘેર, ખાહલે ખાહલે, તરણ ખુણા.
પુછીકે તે કતે જગાની ખીનાં શું છે અને
શા રવેશે કરે.

જવાબ કે નહીં શખતાઈ, નહીં તંગ, એટલે
સુવાંના અંદાજથી નહીં ખાહટી કે નહીં નાંધલી.

(૧૬) આ ખીનાંથી ચોકશ હેવું માલમ પરેછે કે લાશને
મેલવા તેનાં અંદાજ પરમાણે જરૂર ભાંખે ખોડીનેજ જગા કરવી
જોઈએ. વળી કતરાતી એટલે તે લાશના અંદાજ પરમાણે
અને તરણ જગા ઉપર. તેનું જાણવું એક તો લાશ મેલી તુરત પે-
હેલીજ ગેહમાં દાદગાંલેખ જાય તે. ખીજો તો એકથી બે દહાડા સુધી
રાખવી પડે તો વરસાદનાં હીંગાંમમાં દાદગાંલેખ જામે તે જગા,
યા લશકર ગીરદીના આકૃત સંબંધી જો મહીના સુધી રા-
ખવી પડે તો તેવી ગોઠવણથી બરાબર જાડી ખોદલી જગા તેમાં
મેલી પછી જે ઉપરથી ઢાંકન ચીની લેવાનો હુકમ આપેલો
છે તે. તરીજી તો દુખમાની પાવીની જગા. એ તરણે
જગા કતહું એટલે કતરાતી ખોદવી જોઈએ. વળી તરણ
ખુણા તે દુખમાની કતરાતી પાવી પરથીખી ચોકશ થાએછે.
તેથી સરવે જરૂરોશથી સાહેબોએ તેવી કતરાતી જગા ખોડી
નેજ લાશને મેલવી જોઈએ. આજે દરેક ગાંધામાં તેમજ
ભાંખે ખોડીને મેલેછે. પણ ખોદા માલુમ કે સંબંધ શહેરમાં
લાજી શું સંબંધે મેલેછે. અને વલી નવ અને તરોશ રાત તે
લાજી ધણા સાહેબો હલાએદી રાખતા નથી તેમ થવું જોઈ.
એ નહીં, એ અતીશય રીમની બરીજ થાએછે.

એટલે લાશ મેલવા પછી તે જગા વધેખી નહીં કે લાશનો કોઈ ભાગ વળર ખોડેલી જગાને લાગેખી નહીં. એવી બરાબર ખોડે, પછી તે ખોડેલી કશ કુદારી વાલી જગામાં લાશને મેલે, પછી જમ્મેશતાંન હોએ, યા લશકર ગીરી હોએ તે ત જગામાં ખેરાત યા તરણું રાત અથવા મહીનાની દરાજ રાખે. એટલે વરંશાદ વરશતો હોએ, અંધારી થાઈગઈ હોએ તે દુરં થવા પછી, અગર લડાઈ આક્તી હોએ અથવા કાંઈ આપ્ત સંબંધી અટકા વ નજર આવે તો તે લાશને મહીના શુધી ખાટામાં મેલી ઊપરથી તેનું મોનું પથરથી યા માટીથી બંધ કરે. પછી વરંશાદ અપે, લશકર ગીરદી અથવા હરેક આપ્ત બંધ થાએ, ખોરશેદની રોશની પડે, વા ફુકે, જમીન શુકાએ, તેજ વખતે તુરત તે લાશ પાછી બહાર કાહડી, માંથરવાંની એટલે ગેહુશારનું પટી લેઈ જાએ. એ માંણશે ઊચકી ને લેઈ જઈને મેલે. તુરત મુરગને ખવારી દીએ.

પુછીકી કે તે આપ્તો દુર થાએ, વરંશાદ અપે, તોખી તે લાશ નહીં લેઈ જાઈ ખોરશેદને ગરશની એટલે દુખને નહીં મેલે તો તે ધણીને શું તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે અશુચ ગનીની તોજશ કરે એટલે અશે મરદને જેને મારી નાંખેઆ હોએ

અને તેવા ધણીને તોજશ કરે તેવી, જેથી તે
મરગરજાંની થાએ. હુંજેશ હુંજેશ પતેત કરે
દીનના પેશવા આગલ રાવાય આહું એટલે દશ.
તુર આગલ તોખા કરે. (૨૦)

(૨૦) તુરત માંશ ખાનાર જાનવરને ખવાડી દેવાની શીલશુશી
ધરમની એવી માલમ પડેછે કે પેલાં યુજરનારનાં તનને બગ-
ડવા દે નહીં. જેમ જેમ વખત બરાતો જાએ તેમ તેમ
તેનાં તનમાંનો ભાગ કુલાઈ કોછીને તેની ખરાય હવા ખુદ
રતી શેરાખમાંથી અથવા ખાલોના શેરાખમાંથી બહાર આવી
ખીજાં જીવતાં માણુશને તે ખરાય હવાથી નુકસાંની થાએ
છે. વલી પેલી લાચ કોવાડી મેલવાથીની તેના એશીના લો-
કોને માહોટો યુનાહ લાગેછે. જેથી અને તેમ
જે ગેહમાં યુજરે તેજ ગેહમાં તુરત લેઈ જવી જોઈએ
પણ આજના મુખધના અને ખીજાં ગાંભોના કેટલાએક
જરથોશતીઆ તેવા યુનાહ વીશે ધણી બેદરકારી કરેછે. જંગ
રેજ કાએદા પકડી શુધરેલામાં ખીજાં, અવરે અવર બલકે
તેથીની વધારે વખત નજીવી બાબદોને વાશતે ઘેરમાં રેવા
દેધ ખીજાં જીવતાં માણુશને નુકસાંન કરેછે, તેવામાંથી કોઈ
કોઈ શાહેપો તો ખા અશુશ વખત છતાં માહટી મીજલશ
થવાની અને જુહું પાંત મેલવાની કાલજી રાખી ધણી
વખત પેલી લાચને કોહવા દેછે. અથવા કોઈ શુગું આવવા
નું છે એવે બાહને એક દહાડાથી બે દહાડા ઘેરમાં રેવા
દેધ યુનેહગાર થાએછે. એ પણ અતીશય ભુલ બરેલું છે.
વલી મારા જરથોશતી. શાહેપોની જાંન કીજે લખોને આ
લાશે કરંછું. પેહેલું તો તે લાશનો ભાગ કોહવાથી તેનાં તનમાં

પુછીહી કે એ દાદાર તે નશા ઊપર, દુખમાં
 ઊપર, તેમાંના હાડકાં ઊપર તું પાંણી વરસાવેછે,
 અને કદહુને વાશતે તાકીદખી તુંજ કરેછે, કદેહુ
 એટલે આપત યા લશકર ગીરદીથી અથવા
 વરસાદનાં વરસવાથી પેલી લાશને એક દહાડાથી
 એક મહીના શુધી ઘેરમાં આ નશાખાનાંમાં ખાડો
 ખોદી તેમાં મેલી તેનું જોડ બંધ કરવા પ્રરમાંવેછે
 અને તે હીંગાંમ અપવા પછી લાશ દાદગાં લેઈ
 જવા તાકીદ આપેછે તે ઊપરાંત રશતાનાં જો
 વરસાદ પડે તો તે લાશને કોઈ જગા મલી આવે
 તો પછી ત્રીયાં મેલવા વરી હુંકમ આ
 પેછે તેનું કેમ, વરી વરસાદની ધાશતી હોએ

નો કોઈ એવા રાગ અથવા ખરાબ હવા શુરાખામાંથી બહાર
 નીકલી તે જીવતાં જોવા આજીબાજી ખેડેલાં છે તેને લાય
 થવાથી તે દહાડેજ નહીં. આશતે આશતે તેને લાય પડેછે.
 ખીજી તો તે ઘેરમાંના શબજાં પોતાના જીવતા આતમાને
 મારી, ભુખે રહી રડવા કુટવાથી પોતાનાં તનને ખોગારો કરવા
 ખાદ ખીજાં માંણુશાનાં દીલ કમવાવી તેઓના જીવને નુક
 શાંત કરેછે. તરીજી તો ઘેરમાંનાં કુમલાં મગજનાં ખ્યાંને
 હુમત પોહોંમવાથી અને ધણાં વખત શુધી તેઓને ભુખે
 રાખવાથી અને વરી પેલી કોહોતી હવા તેઓને જલદી લાય
 થાએ છે તેવાની માવજત થતી નથી એ વગર અતીશય
 યુનાહ પેલા યુજરનારના નામને વાશતે પોતે કરી તેવા
 યુનાહ મુવાંને લાય કરેછે, તેમ થવું જોઈએ નહીં.

તે વખતેખી ઘેરમાંથી લાશ કાઢાડવાને હોકમ નથી એવું પ્રભાવેછે. તેવારે તેવા નશા ઊપર તુંજ પાંણી વરશાવેછે.

જવાબ દીધા કે એ જરથોશત તુરાશત કહે છે. હું જે હોરમજદ છેઉ તે પાંણીનું વરશાવું નશા ઊપર કરુંચ, તે માહરી નેમ પરમાંછે. જરે પ્રાંકરદ દરીઆનાં પાંણી ખાદલાંની મારપ્રતે વરશાવુંચ. સમલી જગા ઊપર હું વરશાવી દુનીઆની હશતીને ખોરાક પેદા કરુંચ, દાંણુ ચેદા કરુંચ, પુરવર, બીજ વનશપતી માંણુશેને વાશતે પેદા કરુંચ, વરી પાંણી દુનીઆમાં ચલાવુંચ. હું તમાંમ છવદાર કાયાને વાશતે વરી દાદાર અશે. જરથોશતને કહેછે કે તમે ઈનશાંન માતરે તેમ કરવું નહી, જનમથી જનમશુધી માનદી અશની જરથોશતી દીનનાં હોકમ પરમાંછે ચા લવું. નેક મનશની, નેક ગવશની, નેક કુનશની શાયે.

[આ બાબદ લાશને ખેલવાની એવી છે, જે આગલા વખતમાં તે છેક હાલ શો વરશની વાત ઊપરથી કોઈ કોઈ શેહેરમાં ખાહોલે ખાહોલે ખોટાં ખોટાં નશાખાનાં બાંધી તઈઆર રાખતા હતા જેમાં પેલી લાશ હરખત વખતે ખેલવાનાં આવતી હતી. પણ તે રવઈઆ ગુન થઈ ગી

આછે. બીજાં ગાંઠડાંઓમાં તો બે તરણ માં
 લુશો યા પાંચ દશ માંલુશોઆખાં ધેરમાં રેહુછે, તે
 થી ધેરમાં ચેલવાનો રવઈઓ ધણાં વરશનો પડી
 ગીઓ હોઁએ પણ મુંબઈ જેવી ગીચ વશતીમાં અને
 ધણીજ ટુક જગામાં લાશને ચેલવાનો રતીનાર
 બી તાલો નથી, અતીશય હુલિખર થઈ જાયછે.
 જેટલું બોલું ને જેટલું લખું તે થોડું છે. પણ
 લાગતા વલગતા શાહુઓ તરફથી અથવા આખા
 જરથોશતી ટોલાની કાલજ હોવાથી આ મુંબઈ
 શેહરમાં તેવા વખતે એટલે માંલુસનો પરાંજ જાતી
 વખતે ચેલવાને તેની ધરમ કીરીઆ કરવામાં
 જગેજગ નશાખાનાની અતીશય જરૂર છે. તેમ
 નો હોએ તો ધરમનીતી જલવાએ, મુવાંને માંજ
 મલે, વરી બીજાં જીવતાં માંલુશોને ભુંકશાંજ
 થાયે નહી. ઇતીઆદી.]

પુછીહી કે કેઈ છે બાલાતર દીન જે દેવથી
 જુદી, જેના શમુનો ધણા નેક છે. જે બોલવાથી
 દેવનો મારગ જુદો હોએ બાલાતર શમુનથી.

જવાબ દીધો કે તે જરથોશતી દીન, જેના
 શમુન મુખ બાલાતર, જે દેવથી જુદી છે, એટલે
 બુતપરશ લોકોથી તથા અપવીતર લોકોથી અને
 બુરા લોકોથી જુદી છે. જેમ જરેપ્રસાંકરદ દરી
 આજું પાંણી બીજાં પાંણીઓ કરતાં બલાતર

એટલે જોતાં છે, તેમ જરથોશતી દીન બીજી દીનો કરતાં ઘણી બેહેતર છે. જેમ નાંધલાં પાંણીભિપર જરેશ્વરાંકરદત્તું પાંણીબાલાતર છે, તેમ જરથોશતી દીન બીજી દીનથી બાલાતર છે. એ જરથોશત તેની મીશાલ એ છે કે જેમ આશનાં જમીન ને ઠાંકેય, જેમ આશનાં જમીન ભિપર બુલંદ છે, એટલે બાલાતર છે. તેમ જરથોશતી માનવી અશની દીન બીજી દીનથી જુદી અને બેહેતર દીન છે.

પુછોછી કે આદમી ગુનાહ કરે તે પોતાનો ગુનાહ કોણની આગલ પોકારે.

અવસતા—ગુપ્તો રતુશ ગુપ્તો શરેશા ભિઅરેજો.

અર્થ—જે ગુર હોય તેની આગલ પોકાર કરી તોજશ કયુલ કરે. એટલે દસતુર આગલ.

વરી કહીછી જેકોઈ ઘણી કોઈને તે નહી શીકશા કરે યા કરાવે. તેને દરન આપે, તે નહી આપે. એટલે કરવાને હા કહી પડશા ખાઈ જાયે. કગાઈ કરે. કોઈ શોષે યા નહી શોષે, એટલે જે કોઈ દરન કરજો કરીને શોષીઆ હોયે પણ તે નહી કીધા હોયે, તેનો શવાય તો તેને એટલે તે શોષનાર ને મહે. પણ શોષનારનો અને લેનારનો પોકારો જે દીનનાં દસતુર હોયે તે આગર કહે, તો દસ

તુર તેને લાએકની શીકશા કરે. અગર બીજો વધારે ગુનાહ ઠીધો હોએ તેની પતેત કરી દીન ના દશતુર આગર પશેનાંન થાએ. તેની તોજશ પતેતની છે. અને તે ગુનાહ ફરી કરે તો તેને તોજશ કરેછે. છેક શુધી, જો તોજશ નહીં કરે તો તેનો ગુનાહ વધી તે મરગરજાની થાએ.

પુછીડી કે ઘણાં માંણશો એકઠાં એક બીજ તરા બીપર શુએ અને તેમાંથી એક મરેતો કે ટલાં આદમીને રીમની પોહોંએ, તેવો રીમન થાય.

નવાખ દીધો કે ગુજરનાર હથોરનાંન હોએ તો દશ માંણશ શુધી રીમની પોહોંએ. પછી બધાં પાખ રેહું. રથેશતાર એટલે બિમરાવો, પાદશાહો, પેહલવાંનો, હોએતો નવ માંણશ. વાશતરીઆશ એટલે બુરજગર ખેતી કરનારો હોએ તો આઠ માંણસ શુધી રીમન. પશુ હોરન શગ હોએતો સાત માંણસ રીમન. વેશ હોરન શગ હોએતો છ માંણશો રીમન. વોહુ તજગુન શગ હોએ તો પાંચ માંણસ. તરક નામનો શગ હોએતો ચાર માંણસ. શોકરન નામનો શગ હોએ તો તરણ માંણશો. જોશશ શગ હોય તો બે માંણસ રીમન. વેજુશ નામનો શગ હોએતો એક માંણસ રીમન થાએ. એ શગ ઘણાં લાંબા કાનનો છે. એટલાં રીમન એક બાણુ બીજ બાણુ આશપા

શથી ૫૨તાં ચારે તરફથી રીમન થાએ,
તેઓ રીમન નાહું, પશ્ચી નવ રાતનું બરશનુન
લેએ.

**પુછીછી કે જુદદીનનો ગુજરેતો કેટલા રીમન
જવાબ દીધો કે બીજી દીનનો રીમન નથા, હેર
નશા બરાબર છે. પણ તે જુદદીનનો જીવતો રીમન
છે. તુરકશતાંનનાં લોકોબી એવી રીત પાલેએ. (૨૧)**

(૨૧) જુદ દીનવારા કોઇબી હુએ તે અપવીતર મરગર
નાંની જીવતો રીમન છે. કારણકે તે કોઇબી તરેહથી રીમની જાલ
વતો નથી. હવે તેને રીમનીની પદવીમાં એટલા વાશતે ગણેલો
છે કે તે દશતાંનની પા શાવાવરી ઝીરતની, ગોશલની, આતશ
તથા પાંછીની વીગેરે કોઇબી ચાજની સંભાલ કરતો નથી.
ધરાંનમાં પાદશાહી દારમાં જુદદીનવાલાને પોતાની શાયે આ
મજ કરતા હતા નહીં. પણ જેવારથી મજદૂરદી પાદશાહની પાદ
શાહી આખર થઇ અરબ લોકો પાદશાહી લેઇ બેઠા, તેના પાદશા
હી દારથી એક ખીજમાં આમજ થયા. પોરીઓ દેશ થવા
લાગા, પણ જેવો દીનમુસ્ત અને પદેલા હતા તેવો પોતાના
ધરમમાં ખલલ થતો જોઇ બાગ બગોચા, ધર, બંગલા, હજારો
વીંધા જગીર એટલે જમીન પડતી મેલી, ધરમ જાલવવા
બંચેલાં ધરમ પ્રશતકો લેઇ હીંનદુશતાનમાં આવીઆ, એટલા
અંદાજમાં હજારો તરેહની આપતો ખમી હીનદુ રાજનો
આશરો મેલવેઓ. તે રાજએ કેટલાએક ચોકસ કોલ કરી
પછી પોતાના મુલકમાં પેશવા દીધા તે આજની ધડી સુધી
આપણે હીનદુશતાનમાં છેલ્લે. હવે જેઓ આમ લોકો થા
એકતો આજુબાજુના રહેનારા હતા અથવા પોતાની મીલકત

પુછીહીકે જાંહાં પવીતર કાંમો થતાં હોએ,
પવીતર કેબલો હોએ તાંહાં એટલે દરેનેહુરમાં
શગ યા માંણશ ગુજરે તો શું કરવું.

જવાબ દીધો કે તે જગા ઊપરથી આતશ
અને તમાંમ આલાત એટલે જોએદો ઇચ્છોજ

છોડી આવવાને રાજ ન હતા તેઓ તેવા દોરમાં રહેઆ તે
આજની ધડી સુધી તેવાનું વંશ ત્યાં છે. હવે જ્યાં
પાદશાહજ શુદ્ધીનવારો હોએ પછી ગમે એવો અદનપા માયાસુ
હોએ, પણ તેનાં રાજમાં વશવું તે હમશરીક એટલે એક
ખાનમાં એક થવા વગર તો ચાલે નહીં. જેથી તે વખતનાં
આપગ ને આગાનો જેવો પુર દાંતવો હતા તેવાએ આવો
ખંદોખરત કીધેલો માલમ પડે છે કે શુદ્ધીનો શાયે વારંધડીએ
એકકું થવું પડે અને વખતે વખત રીમન નાહાવા કાંહાં
જાએ, ને તેકેમ બને. એવો પુખ્ત વીચાર રાખી પછો શુદ્ધીન
વારાને અડકવા બાદ રકત કુશતી સારીઆવ કરવાને ચોકશ
કરીહુ હોએ, તેમ કીધાપછી ખંદગી અથવા ધરમ કીરીઆ
વગેરે પવીતર કાંમો કરવાને ચોકશ કીધું હોએ તેમાં કંઈજ
શક નથી. વરી આપણે કુશતી પાદીઆવ કરીએચ તે જેટલું
ખાલું તન વશતરની બાહર રહેછે તેટલુંજ પાંણીથી ઘીઘ
ખંદગી કરીએચ. તેખી જરથોશત શાહેખની ખરી શીનશુરી
જનનવેલી માલમ પડે છે, એટલે જેટલું બદન ખાલલું હોએ
તેને દોષખી હેરનશા જેવી આજ લાગુ થવાથી ગોશલ કર
વાને બદલે તેટલીજ જગો શાફ કરીએચ. તેમજ શુદ્ધીન
વારાને તે વખતથી હેરનશા ખરીખર ચોકશ કીધેલો માલમ
પડે છે.

દાથરેગરી કરતી વખતે એટલે ઈજશને વંદી દાદનાં કાંતો કરતી વખતે હીંધારા ઊપર જે આ લાતો ગાઠવેચ, જેને ચાલુ ખોલીનાં પરગણું કીધું એવું ખોલાએચ, તે શયલા આલાતોને કહેછે, તે લેઈ જાએ. પછી જનિશતાંનનો વખત હોએ તો નવ રાત, એટલે રપીથવંનો વખત અને ગરમ રતુ હોએ તે વખતને કહેછે. અને હાંમીન હોયતો ન હીનાની દરાજ, એટલે તીથ રાત. હાંમીનનો વખત એટલે શરદ રતુ અને ખીજ હાવનનો વખત હોએ તો એટલા અંદાજ શુધી તે જગા હલાએદી રાખે. તે પછી આતશ અને તમાંન આલાત તે જગા ઊપર લેઈ જાએ તે ધરતાં એટલે દરે મેહુરની જગાનાં. આ બાબદ અગીઆરી વીશે શમજવું અને રેહવાનાં ઘેરનાં જો તેમ ગુજરે તો તેની કશ કુદારી પછી આગર આવશે. તે અંદાજ પરનાંજી શરવે વાપડે, તે જગાની કશકુદારીની ભાંએ ઊપર લખવા પરનાંજી પાખ કરવી. (૨૨)

(૨૨) પણ આ જગા ઊપર જે ખોલ ખોલી મારા મેહુર બાન જરથોશતી ભાધએને ખોલાશો કરંચ કે આવી પવી-તરાધ ખીનાં ગરીબ ગાંમોમાં વપરાએચ તેથી ચોથે હીજી મુંબઈ જેવાં નાંમીયાં મેહુરમાં જ્યાં ઉમરાવ લોકો અને વીદવાંત લોકો અથવા કાબિલ દરમયુરએ વશું, તેવીજ

પુછીછી કે એ અંદાજની અંદર આતશ અને તમામ આલાત તે ધેરમાં એટલે દરનેહરમાં વેઈ જાયે તો તેવા ધણીને શું તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે તે અંદાજની અંદર લેઈ જાયે તેને બગો ચામુક ચામડાંના મારે એટલે બગો ફટકા બાંધી મારે, જો તેમ નહી કરે તો તે મરગરજાની થાયે અને શુમાર તોજશ ભાગવે, એટલે આખરના રાંતે યાને તે ગુજરવા પછી તરીછ રાંતે તે ગુનાહનો હથાળ થાયે પછી તેને તેવી જગા મલેઈ મેં જુલે.

પુછીછી કે માજદીઅશની દીનની પુરત મુવેલુ બચું જણે પછી તે પુરતને શું કરે.

જવાબ દીધો કે ધેરને દરનેઆંન ધણી પાખ જગા હોયે, જયાં પાંણીનો શેજર નહી હોયે તે જગા બિનચી હોયે અને તે જગા આગલથી

જમા ઉપર વપરાતી નથી. તે વીથે શું લખું અને શું રેવા દેવું. ખાદાતી પનાહ. હવે પછી મારા મેહરખાંનો દસવરજી શાહેખો તથા મુખે અકાખર શાહેખો એવી ચાલતી અપનીત રાઈ વીથે ધેઆંન આપી વીદવાંનોની એક પંચમંડલી કરી કોઈ બલો બંદાવસન કરેતો અલખત તેમખતવા વગર રહે નહીં કારણ કે હજુર વખત છે, આપણે માંથે અદલ રાજ છે, તે ગોયા આપણુજ રાજ છે એવું સમજી ટોલાની અને ધરમની કાલજી રાખી ચોક્કસ બંદાવસન કરવો જોઈએ, પછીતો તમો મુખ તોઆર છેવો.

આતશ તથા ગોશ્વંદા અનેબાંધેલી બરશમ વગેરે જે આલાત હોએ તેથી અને અશો મરદ હોય તેથી દુર રાખે.

પુછીછી કે કેટલા અંદાજથી દુર રાખે, અને કાંહાં શુધી દુર રાખે.

જવાબ દીધો કે આતશ તથા બુલંદ બાંધેલી બરશમ વીગેરે જે આલાત હોએ તેથી તથા ગોશ્વંદાથી તરીશ કદમ. અશો મરદથી તરણ કદમ. પછી મુવેલું બચું મુકે તેથીબી તેજ રીતે દુર રાખે નાણાની પતીનના વળાવ રાખે તે આરત થીબી તેજગા દુર રાખે. તે અંદાજ અંદર ખોરાક ઈઆ વશતર હોય તે વાપડેનહી. અને તેના અંદાજ બાહર હોએ તે શુખેથી વાપડવામાં લાવે.

પુછીછી કે તે આરતને પરથમ શું કરે, શું ખાણું આપે.

જવાબ દીધો કે ગોશ્વંદની નીરંગદીન, આતશ ની ખાખ એટલે ભશમ ખવારે એટલે નીરંગ દીનમાં નાંખી તરણ મરતએ પાએ અને નરમ ખોરાકદુધનો હોએ તે ખવારે. ઘોડીનું યા ગાએનું અથવા બકરાંનું અથવા ભિંરાનું દુધ પાએ, પછી બી ખોરાક વગર પાંણીનો એટલે દુધમાં પકાવેલો ખવારે. દવા આપે તેથી વગર પાંણીની એટલે તે આરતને દીન તરણ કેઈબી પાંણીવાલી વશતુ

પડાવેલી ખવારે નહા અથવા પાંણી પાએ નહીં.
પછી હંમેશાં જેમ આગલ ખાતાં હતાં તેવો ખોરાક
ખાએ, અને પવીતર (૨૩)થયા પછી રીમનીનું બર

(૨૩) પવીતર થવાની સમજ એવી છે કે જેમ આરતને
દશતાંત આવે ને તે ખરાબ રાગ વેહતો બંધ થયા પછી
પાખ થાએછે તેમજ શંખવડી આરતનેખી તે રાગ બંધ
થાએ. નહીં તાંહાંસુધી હલાએધું બેસવું. પછી પવીતરાધ ચોકસ
માલમ પડે તો સુખેથી પવીતર થવું. આપણા વડીલાએ જે
ચોકસ દહાડા ૪૦) મુકરર કરેલાછે તે અતીશય વાજખી
છે. પણ તેથીખી વધારે વખતસુધી પેલા બુરે રાગ વેહતોજ
હોએતો પાખ થવું નહીં. શકત તેવુંપાંણી બંધ થાએ અને
તે વીશે પોતાની ખાતરી થાએ તો કંઈ આછા યા વધતા
દહાડા મુકરર કીધેલા ચોકસ જણાતા નથી.

દશતાંત વીશે તેની જાલવણી વીશે મુંબધ શહેરમાં
અતીશય બેદરકારી કરવામાં આવેછે. ખીજાં ગાંમડાંમાંતે
ધણો ભાગ સંભાલ થાએ છે. પણ મુંબધમાંતો અતીશય
અપવીતરાધ વાપડેછે. અને દશતાંતવાલી આરતને બેશવાની
અને શુવાની જગા ધણી હલાએદો જોઇએ. કોઇ પવીતર
વશતુ ઉપર યા અશો મરદ ઉપર નજર નહીં કરવી જોઇએ.
તેને બદલે આજે તો છરે ચોક બેશે છે, અશો છાટો શાયે
છુટથી કલાકના કલાક વાત કરેછે, વહી વાપરવેશ તે જગા
ઉપર એવી રાખેચ કે તે કેવાઇ શકાતું નથી. જે બાજુ જગા
ઉપર અરકાએલી આરત બેઝેલી હોએ તેની પાશજ બે ચાર
વારનેછેટે પાંડોરીના આરત અંતર કરી ધરમની કીરીઆ
કરવામાં આવેછે. જે ધણી પવીતર જગા ઉપર એટલે

શનું મ લેએ તે આરબાદ શરવે વશતુશે આનેજ
થાએ, પછી તેના શરવે કપડાં ઘોઈ લેએ. અંદાજ
પરનાં છે. પછી શુકવી જાંઘાં ખુરશેદની રોશની
પડતી હોએ તે જગા ઉપર હલાએદાં મેલે અને
તે કપડાં જે આરતને દશતાંન આવે તે વખતે
પેહરે, પાછાં ઘોઈ તેમજ હલાએદાં મેલે, અને
તે કપડાંને તે જાંઘાંશુધી મજબુત હાય તેને એ હોયે

દરેમેહરમાં થવી જોઈએ તેને બદલે બાજ ઘેસાંજ
ધંજવેછે. તે ઉપરાંત વલી કોઈ માંડો બનાવ. બનેચ તો તે ઘોલકી
દોરાદોરામાં જમકી નાંખી તે જગા ઉપર પાંણી છાંટી
યા ઘોઈનાખી મુવેલી લાચ વટીક મેલેછે. શું એ અપશોચ
ભરેલું નથી? વલી દશતાંનવાલી યા શુવાવરો આરત જરા શીક
પરેચ તો તેને રસકુતે નહવારી શરવે શયે આંમેજ કરી
મેલેછે. શું એ બેપરવાહી નથી! શું તે વીશે કોઈ ધરમ
ગુરુઓ ધરમનીતી મમજવવાની બેદરકારીજ કરશે.
શું તેનો બંદોબસત કરવા જોગ નથી, શું ટોલાનાં કોઈ મુખે
નથી. પણ જાંઘાં પારશી પંચ મંડળીજ નહીં, જાંઘાં વાજખી
પણુંજ નહીં, જાંઘાં તાબેદારી અને બેપરવાહજ જડ ધાલી
બેઠી તાંહાં અંગરેમીનોનાં દેવો શીયામ ખાંજી કાંધજ નજર
આવતું નથી, જે વીશે આ જોગવાઈએ માહરા દમતુરજ
શાહેબાને આજેજ શયે અરજ કરેચ કે કોઈખી તરાંહયો
ધરમના શુધાગ ઉપર દિઆંત આવવું. અલખતાં તમો નાંમવરો
નાં જાહેજલાલીથી અથવા દનાંઈ ભરેલી રીતીથી હાવા પાપી
મારગ દુર થશે.

તાંણીતોએ. અંદર કહીઅત હોએ તાંહાં શુધી તે વાપડે. પછી છેક બગડી જાયે તો, તે વખતે તે વશતરને જમીનમાં પરેજ કરે.

વરી દાદાર હોરમજદ કહેછે કે માહરો ખ જાનો પેદા કીધેલો નાંખી, દેવાને વાશતે નથી. [એની મીશાલ એવી છે કે જ્યો ભીપીઓગી ચીજો છે તે ગેર કાએદ બેદરકારી કરીને તે ખરાબ કરીનાંખી બીગાડવી નહી, અને કાએદા વીરધખી વાપડવી નહી, એ સઘલી ચીજો મીનો શાહુબનો ખજાનોજ શમજવો. તે શાહુબેજ શરવે જીવતાં ઈનશાંન માતરને વાશતે વાપરવાની રચના કરીછે.]

પુછોછી કે માંણસ મરે તેની ભીપર કરૂન અં દાજે કેટલું નાંખે.

જવાબ દીધો કે શરૂદ એટલે રૂનું બનાવેલું કે ૫૩ તે મુવાંને અંદાજે વાપડે. તેથી એકરતીનાર વધારે વાપડે નહી, તેમાં નવું કપડું તો નહી. પણ નવો દારો (૨૪) એક ગજને અંદાજેથી વા પરીઓ હોએ તો તેવો ધણી તારીકીવાલાં અં ધારાં ઘેરનો માલેક થાયે. રોશનીનાં ધરથી બેન શીખ થાયે.

(૨૪) આ બાબદ ખચીત ધેઆંત આપવા મરખી છે. જેવારે એક ગજ નવો દારો, વઠીક મુવાં ઉપર નાખવાની મનાઇ છે તેવારે હાલ મુંબઇ જેવાં શુધારાનો દોલ ધાલનારાં

પરગરદ ૬ ઠી.

પુછીડી કે દાદાર તે વેરાંન જગા ઉપર શગ
યા સુવેલું આદમી દાટેલું યા મડેલું હોએ તેવા
જગાપર કેમ ખેતી કરે માજદીઅશનીઆ.

શેહેરમાં અને વીદવાંન જરથોશુતી સાહેબોની હજુર દરરોજ
ગાંશરે ગાંશરે વશતર ખગારેઅ એટલે શરવેજ ધેરમાંના શું
અથોરનાંન કેરથેશતાર ઇઆ વાશતરીઆશમાં ધણોભાગ ધરમનું
પ્રરમાંન હોએ તેમ, અથવા નવાં કપડાં નાસેશાહાર યા ખાંચીઆ
વાને આપવાનું શયાખ હોએ તેમ, જોડું અને ગુનાહ ભરીજી
કરી તેને શયાખ શમજેછે. બીજા ગરીબલોકોને ધરમાં પેહેરવાનાં
વાખા હોયતોખી નવાં કપડાં લેઇ જરજ. આપવાં જોઇએ,
કરી તણાઈ પુટેછે તેને પછશા આપવાને ખનેનહીં તો
પણ જાણે દેવાનાં પછું લઇ ખેડાંછે. બાજે વખત તેવાને શમ
જનીને કહેવાછતાંખી તેવા ગમગટની વખતે તેવો કોઇ શમજતાં
નથી. પ્રકત પેલી કોહતી રીમન લાશ તેની જગાપર જલદી લેઇ
જઇને મેલવી તેમાં કંઈ નવાં કપડાં વગર ધરમને ખલેલ થતી નથી.
પણ કોઈ સમજવવા વારંજ નહીં મલે અને દશતુર શીવાએ જો
કોઇએ શમજતીજી હોએ તો તેની વીરૂધ કોઇ કોઇ
દશતુરોજ ભલાંમણ કરી વાહલા થાએછે કે શાહેખ મુવાંને
આખર છે. વલી અપ્રસોસ છે કે આવી તાકીદ છતાં મુંબઈમાં
પેલા નાંમોઆ દશતુરોએજ લાશ ઉપર નવું કપડું હોરાતીછતરી
નો આકાર પંચાતના મુખીઅ સાહેબો નાશે કરાવીઆ છે. અને
દર રોજ નવાં કપડાં રાસેરામ રૂ૦ તરણથી તે ચાર સુખીના વતીક
ખગડેછે. વલી ગરીબ જરથોશતીઆ ઉપર એ નવો ગુનાહ

જવાબ દીધો કે તે મુવેલી લાશ બાહાર કાઢાડી
ભિનચી જગા પર મેલે, વરણ એક લગણુ તેવી જગા
શાખ કરવા બાદ ખુદલી રાખે (૨૫) પછી તેપર
પાંણી ચલાવે એટલે ખેતી કરવાને પાંણી ચલાવી
જમીન ખેડે.

પુછીડી કે દાદાર, તે મોણુસ યા સગને દારે
હું યા લોહી વેહેતુ યા હાંદકું, બાલ તે જગાઉપરથી
ભરેલો કર લાગુ કરાવીઓ છે. તે ઉપરાંત આંધીઆ નાસે
સાલારમાં કપડાં નવાં કે જુનાં ખગડેછે તેનો તો કાંઈ શુભારજ
નથી. દરરોજ આશરે ૩૦ ચાલીશથી પચાશ મુઘીનો ખીગાડો
ગાજેછે

(૨૫) આ બાબદ શબ્દકાર ઉપર પાંણી પડવા નહીં દેવું
જોઈએ તે વીથે ચોકશ થઈ ચુકું. ૧૫૫ બન્ને વચ્ચે મંબજ
આતે જરથોશતી અનજુમનનાં શેડોએ દશગુર સાહેબોનું
મત લખને હેવો ડેડાવ કીધો કે વરશાદના દાહડા જરથોશતી
મુવેલાંતી લાશે લેઈ જતાં ભીનાપ છે તેવી ઉપર કપડાનું
પર ધાંકી લેવું, એ વીથે હમે તે દશગુરનાંજ લખ્યાંણીથી
અને તેવાનાં ચોપાંનીઆનાં લખ્યાંણુની મારફતે એટલે તેજ
લખ્યાંનથી તેમ કરવું જોઈએ તે દેખાડવા હમે જાહેર વાહેજ કરી
તેજ શાલમાં પંચાત વરફથી નીકલેલાં ચોપાંનીઆનો રદીઓ
આપીયો હતો. પણ પેલી કેવત છે કે કાંહાં રાજા જે કાંહાં
પરજા. મોટા ભપકાથી દશગુરે જેખી કીધું તે વાહવા, અને
વગર આશરાના એક ગરીબ માખેદે કીધું તે છીટ છીટ,
એવું આ ચાલુ હજારમાં બનેછે, એવી આ જુરા હજારાની
તાલીર છે.

શાસ્ત્ર કરવા વગર રહેવા દેઈ તે ઊપર પાંણી
 મેલે એટલે ચલાવે ખ્યને બેતી કરેતો તેને શું
 તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે તે ધણીને તનાપુરીગાન
 ગુનાહની શજા કરે, બશે આબુક આમડાંના મારે તે
 ને બાંધીને. તેમ નહીં કરેતો તે મરગરજાની થાયે.

પુછીડી કે પગે ચાલતાં યા દોરતાં અથવા
 ઘોડાપર બેસી દોરતાં જો પાંણીમાં મુવેલું શગ
 યા આદમી પરેલું નજર આવે તેને મનિદી
 અશની શું કરે. તે એમજો હુએ તે શું કરે.

જવાબ દીધો કે તુરત પોતાનાં કપડાં આપ
 માંથી કાઢાડી નાંચા થઈ પાંણીમાં જાયે, તેને
 તુરત બહાર કાઢાડી મુકે, જગા ઊગચી ખોરશેદ
 ની રોશની ઊપર જાનવર હુએ. એટલેજે કપડાં
 કાઢાડીને તે એમજો પાંણીમાં જઈ લાશને બહાર
 ૨ કાઢાડી કપડાં પેહેરી ઊગચો પહાર હુએ, જ્યાં
 ખોરશેદની રોશની પરતી હુએ યા જાનવરો
 પામશી હુએ તેવી ખોલી. તેપર મેલે.

પુછીડી કે દાદાર હાડકું, બાલ, લોહી, નખ,
 પાંણીમાં નાંખે અથવા પેલી શહેલી લાશનું કંઈચી
 ચીજ પાંણીમાં રહી જાયે, જે ધણાં દહાડાની કાઢી
 ગયલી હોય તેથી અને તેને નહીં કાઢે તો તે
 ધણીને શું તોજશ છે.

જવાબ દીધા કે તેને મારે. બસો દુરરા એ
ટલે ચાલુક.

પુછીછી કે દાદાર, મુવેલું માણસ યા શગ
તલાવનાં અથવા વેહેતાં પાંણીમાં પડે પછી તે
પાંણી કેમ અને કેવારે વાપડે.

જવાબ દીધા કે વેહેતાં પાંણી છ કદમ ચારે
બાજુથી દુર કરી એકેલે છ કદમના અંદાજ
પછી વાપડે, અને કુવાના તથા તલાવના ચોથો
ભાગ પાંણી કાઢાડી નાંખી પછી માજદીઅશની
વાપડે.

પુછીછી કે દાદાર શગ યા આદમી મરે તેને
કાંઈ નેલે.

જવાબ દીધા જે જગા એ બુલંદ ભીંચી જ્યાં
કોલાં, કુતરાં, વર નહી હોય, એટલે તે જગાપર
જઈ નહી શકે. પરદો કરે ચોખું ન રૂરતો. (૨૬)
જ્યાં પાંણી, જાહડ નહી હોય તે જગા નસો નાંખે.

(૨૬) આ જગા ઉપર એવું ચોકસ થાયછે કે શગને
વાશતેથી જુદી જગા કરી ફરતી દીવાલ ભરી લેએ. તેમજ
દુખમું બાંધવાનું ફરમાન આવેલુંછે પણ ત્યાં આશપાશ
જાહડ યા પાંણી નહી હોએ શખખ કે પક્ષી તેમાંથી કોઈ
ભાગ પાંણીમાં પા જાહડ ઉપર નાંખે નહો. વલી તેવી શગને
મિલવાની બાબદ ધણીગમ આવેલીછે. આજે શંકડો વરશ
થયાં એ રેવાજ આપણને નજર આવતો નથી, જે કેમ અ
ને કે દાહાડાથી બંધ થઈ મરેછે તે ત્રીશ ચોકસ નથી.

પરગરદ ૭ મી.

પુછીડી કે માંણશ મરે તેની ઊપર નશશે દ
રૂન કેટલે વખતે આંનેજ થાએ.

જવાબ દીધો કે પેહુલી ગેહુ પછી તે ઊપર અવા
ખતરની તરફથી લાગુ થાયછે. નશશ એટલે પેહુલી
ગેહુ બદલાયા પછે ગુનરેલી લાશપર બીજીઆ ત
રીજ ગેહુમાં નશશેદરૂન આંનેજ થાએ. [આ બા
બદથી એકશ આપણને માલમ પડેછે કે જેમ
વખત પોહાંચતો જાએ તેમ તેનો પેટમાંનો ભાગ
પુલી ગલીચી વધતી જાયછે. અને તેના શોરા
ખોમાંથી તે ખરાબ હવા બાહાર આવી બીજાં
જીવતાં માંણશને લાગુ થાયછે, તથી એ આપ
ણા ધરમની ખુબીથી તુરત લાશને દુખને પોંડ
ચાડવી જોઈએ.]

પુછીડી કે સુવેલી લાશની રસી અથવા લોહી
કપડાંપર અથવા બીજાતરા ઊપર લાગુ થઈ હોય
તો તેને શું કરે.

જવાબ દીધો કે તેની રીમની જો કપડાં ઊપર
લાગુ થએલી હોએ તેટલો ભાગ કાતરી નાંખી
તેને પરેજ કરે એટલે જમીનમાં ડાઠે, પછી તે
કપડાંને નીરંગે ધોએ, જો આંમડું હોએ તો
તરણ મરતખે, જો રૂનું હોએ તો છ મરતખે,
નીરંગે તથા ખાકે છ મરતખે ખુશ કરે, પાંણીએ
છ મરતખે ધોએ, પછી આંમડાંનું તરણ મહીના
ખોરશેદની રોશનીમાં નેલે, રૂનું છ મહીના ખો

રશેદની રોથનીમાં હલાએદાં મેલે. આવી બા બદ એક જગા ઊપર માંણેશો એકઠાં શુભે તેમાં એક મરે તે વીશે તથા કપડાં ઘોઈ લેવા વીશે આગલબી આવી ગઈછે તે આ જગાપર લખી નથી. વરી દાદાર કેહેછે કે એ જરથોશત મારી અરદુઈશ્વરનું પાંણી પાકી આપેચ તે જીવાંનેાની મનીને, તે આરતનાં, જેદાંનને, તે આરતોનાં દુધને પાકી આપેચ.

પુછોહી કે તે કપડાં પાક થએલાં કાણુ પેહરે, કીઆ મજદીઅશની પેહરે.

જવાબ દીધોકે નહી અથોરનાંન, નહી રથેશતાર, નહી વાશતરીપુશ પેહરે. તેવા ધણીની આરતને જે દશતાંન આવેલું હોએ તે પેહરે. વરી દાદાર કેહેછે કે જે મારો ખજાનો છે તે બગારે નહી. એટલે કાઈબી ચીજનો અનધટતો ઊપીઆગ કર વો નહી, કેમજે મેં તે ખજાનો એટલા વાશતે પેદા કીધોચ, તે નાંખી દેવા યા ગેરમારગે વાપરવા પેદા કીધો નથી.

[વરી લાશ ઊપરબી અંદાજીથી વધારે કપડું ખરાબ કરવાની મનાઈ છે પણ નવાં કપડાંની યા એક હાત નવા દોરા વટીક વાપડવાની મનાઈ છે, જે વીશેની બાબદ આગલ આવી ગઈછે. જીવાંને સંજોગવાની બાબદ આવી છે તે શરદ વશતર

થીજ સંજોગનું, એટલે કપડાં પેહુરાવી ખોડેલી
જગા ઉપર ચેલવું, તે કપડાં ઘણાં પુરાંનાં લેવાં,
જે બીજાં માણુશેના વાપરવામાં નહીં આવે
તેવાં છેક રહી, શરૂદ તેખી રૂનાં (૨૭) વનેલાં
હોએ તે.]

(૨૭) આ શરૂદ કપડાંની શીલશુશી એવીછે કે તે કપડાંથી
મુવાનું શઘલું બદન હાંકવું, પેશાંનો એટલે તેની આંખનો ભાગ
ખુલો રાખવો, એવી ખીનાથી ચાકશ ધરમનાં પ્રમાણ પર
માંણે પેલી લાશને પદાંત બાંધી તેના બે શુભાખ બાંધ કરવા.
અને એ વીથે પેલા બાહોશ, ધરમ ઉપર ચુસ્ત, ધરમની કા
લજી રાખનારા, તેની શીલશુશી આગર વધારનારા, ગાંઠનો જર
ખરચી ખાંભાને બોધ આપનારા, વીદીઆરથીમાં પખલીક
થએલા શેક ખરશેદજી રશતમજી કાંમાંએ યજ્ઞદેવરદી અને
૧૨૪૭ માં મુખ્ય મધે દોન છે, વંદીદાદમાં આવેલી ધરમની
ખુખી વીથે, રીમની ઉપર વાએજ કરી હતી, તેવણની બોલ-
વાની મતલબ ઉપરથીખી મુવાને પદાંત બાંધવું શામેત થયું
છે. જો કે તેવણે ખુલ્લા બોલથી કહું નથી પણ તેવણનાં
શીલશુશી ભરેલાં શમજવવાથી અને શરૂદજી વશતરની ખીનાં
થીખી શામેત થયું છે. તે આ પરમાંણે છે. (શરૂદ કપડું બં-
દગી કરતી વખતે અથવા મુરદાલ લાશને સંજોગતી વખતે
વાપડવાનો હોકમ છે, તે કપડાં ઉપર નશરે દરજી લાયુ થતો
નથો એટલે રીમની લાયુ થતી નથી. ખરાબ હવા, જેહરી
હવા એટલે તે હવાનાં ખીઆં તે લાશનાં ખુલ્લા ભાગોમાંથી
અથવા જો કાંઈ આંમડી ફાટી હોએ તેમાંથી જલદી બહાર
આવી જીવતાં માંણુશને લાયુ થાએછે, તેટલુંજ નહીં તે મુવાનાં

હું હોરમજદે ખજનો આપીઓય તે નાંખી
દેવા નથી. ખરાખ કરવા. આપીઓ નથી. જો
તે મારો ખજનો ગેરશલુકીથી બેઅંદાજે વાપ
રે તો તે ધણી અંધારું ઘેર હાંશલ કરે એટલે
દોજખી થાએ.

જેટલા ખાલો છે, તે દર ખાલનાં જીણાં શુભ શુભીઆં એટલે
હાંધરાંમાંથીખી તે જેહેરી ખીઆં બહાર આવેછે.) હવે તમે
બલા જરથોશતી સાહેબો દરીઆફત કરો કે ખાલના શુભશુ-
ભીઆં એટલે જીનાં શોરાખમાંથી ખરાખ હવા નીકલી ખીજાં
જીવતાંને લાગુ થાએતો નાંખ અને માંનાંનું મોહોટું
ગખાડજ ખાલું રેહુ તેમાંથી કેટલી ખરાખ હવા યા ગંદગી
અથવા નશથે દરજ બહાર આવી જીવતાં માંણસને કેટલી
નુકશાંની પોહાંચતી હથે તે વીથે તમેજ દાંનેશમંદ સાહે-
બોએ વીચાર કરવો એટલીજ હું આજેજની એલતેમાથ છે.

આગલ જરથોશતીઓએ શુરતમાં કાંકરાખારીનાં દુખમાંમાં
પેહલ વેહલી લાથ પદાંત બાંધવા વગર મેલી નેથી તે હીં-
ગાંમમાં પરાંવારા દીનચુશત જરથોશતીઓ મુવેલી લાથને નો-
શારી લાવેઆ હતા તેઆર બાદ સંવત ૧૭૭૯ નાં રોજ ૧૮
મો માહા ૨ જો માગશર સુદ ૬ ને વાર શોમે ખીજી નવું
દુખમું શુરતમાં બંધાવવાનો ઠેઝાવ કીધો. અને ઉમરા ગા
મળી પાથે બથાંનેમાં દુખમું બાંધીજી પણ તે ઘણુંજ લખ
બાંણ પરવાથી આશરે એકસો ઉપર વરથે સંવત ૧૮૮૧ માં
પાછું ખીજી દુખમું કાંકરાખારીમાં બાંધીજી. જેવારે એક
જરથોશતી શરકારી અમલ ચલાવવા લાગો તેની હીંમતથી
લાગતા વલગતાઓએ તેખી દુખમું વગર પદાંત બાંધેલી

પુછીછી કે જે માંલુશ આદમીનો યા શગનો નશે ખાએ તેને શું તોજશ છે, તે કેટલો ગુનેહ ગાર થાએ.

જવાબ દીધા કે તે નહીં પાખ, એ અશો નરથોરાત, તે હંમેશે હંમેશે રીમન થાએ.

પુછીછી કે તે નશે ખાનાર માંલુશને કેટલી શેખા કરે, તે કેમ.

લાશને મેલી રદ કરી હરખત કીધી. તે વીશે નોશારી વાલા શાહેખાએ દશતુર શાહેખ રથતમજી નોશરવાંનજીની મુખવીઆરી હુથે શરકારમાં પ્રીઆદી નાંખવા એક અરજી આશરે ૪૦૦) ઉપર શહીની કરી હતી તે અરજીની મુખતેઆરી જલુ આરને આપવામાં આવી હતી. તે શાહેખોનાં નાંમ દશતુર અરશેદજી ખરજોરજી, એદલજી નવરોજી પાવરી, હોરમજી આદરજી મશાંની, પારશી કારાભાષ પેશતનજી, એ આર શાહેખોને આપેલી મતાથી પ્રીઆદ કરવાનાં હતા તેટલે એક જરથોથતી જે શરકારી નોકરીમાં હતા તેવલુને ખખર થા વાથી શુરતમાં રાતો રાત દશતુરજી સાહેખ રથતમજી નોશરવાંનજીને ગભરાવી તે અરજી તેવલુનાં હાથમાંથી લેધ મેલી, જેથી નાંચારીએ પ્રીઆદ કરવામાં આવી નહીં જેને આને વરશ ૫૭ મતાવન થયાં છે. હવે મુંગાધમાં ખોદા માલમ કેદારથી ને કેમ એ રવધખો ધરમથી જીલતો ચાલેખો તે માલમ નથી. વલી દાખલા તરીકે નોશારીમાં દમનવાલા શેઠ માંજીકજી કાવથજીનું છોકરું ગુજરેલું તેનાં તાંતીઆ વાલી દુખમાંમાં મેલેલું માલમ પડવાથી તે દખમું વરશ એકને માશ એક

જવાબ દીધા કે નથી તે પાખ, નથી તેની શજા, હંમેશે હંમેશાં તે અપવાતર છે. નહીં આ તથા, નહીં પાણીને, નહીં આરવરને, નહીં ગોશ ૨ંદાને અડકે, નહીં તે પાખ જગામાં આવે.

પુછીછી કે મુવેલાં માણુશનો યા શગનો નશો લાકડાં ઊપર અથવા જૂઠાડ ઊપર પડે તો તે કેમ પાખ થાય.

જવાબ દીધા કે લીલું લાકડું હોયતા વેંત ની દરાજી, શુકું હોયે તો હાથની દરાજીથી કાપી નાંખે, પછી તે રીમન લાકડું કાપેલું ડાટે, અને પેલાં લાકડાં પાણીથી ઘાંઘ વાપડે. એ જ રથોશત મારા આતશ ઊપર કાઠી જોઈને બારે, અંદાજો તેર માશ (૨૮) પછી આતશપર બારે.

પુછીછી કે માણુશનો યા શગનો નશો આતશમાં, પાણીમાં, ખેતરમાં, શુકા તથા લીલા અ

ઐટલે તે નોશારીનું દુખમું તમાંમ નીરંગપી ઘાહી નાંખી તેર મહોનાં વાપરીજી નહીં તેને આશરે વીથની અંદર વરશ થાયેઆં છે. જેવારે લાગતા વલગતા હાવી જીલમી ચાલ ધરમ સંખંધી ચલાવે પછી ખીજ ગરીબ અથોરનાંને તેનો ઉપાય શું લેએ. અને અથોરનાંન ટોલાનો વાંક કેમ કહડાએ.

(૨૮) આ જગા ઉપર આપણને પુશખોદાર અને શાજી કાથી બારવાનું ૪૨માંન આવેલું છે. તેખી જાહાડ કાપવા પછી તેર મહીના શુકાવા દેધને અથવા પેલું રીમન લાકડુંખી તેર મહીના હલાએડું બોરશોની રોશનીમાં રહેવા દધ પછી વાપરવું.

નાજમાં, કાપેલોયા નહી કાપેલો, કુટેલો યા નહી કુટેલો હોએ તેમાં જડે તેને શું કરે.

જવાબ દીધો કે આતશને પાખ કરે, પાંણી (૨૬) પાખ કરે, અંદાજ પરમાંણે દાંણો થોડો ધણામાંથી કારી નાંખે, પછી શરવે પાખ થાએ.

પુછીછી કે જે ધણી ડાકટર થાએ મજદી અશનાંન, બીજાઓને તનદરશતી આપવાને વાશતે તે શું કરે.

જવાબ દીધો કે તે મજદીઅશનાંન પેહુલી દવા અજમાએશ કરે.

પુછીછી કે તે શા ઊપર, કેમ અજમાએશ કરે મજદીઅશનાંન.

જવાબ દીધો કે નહી હયોરનાંનને, નહી રથે શતાર, નહી વાશતરીઓશને, નહી ભલા વીચા રનાને એટલેજ તે પેહુલવેહુલી દવા ભલા લો કોને પેહલાં ખવાડે નહી. પેહુલી તે દવા યુરા વીચારના યુતપરશત હોએ તેને ખવાડે. એક મરતબે, બીજી મરતબે બીજાને, તરીજી મરતબે તરીજાને, જો તે દવાથી તેઓ મરેતા ૫રી કોઈને નહી. ૫રી કોઈ જુદદીનનાંનથી નહી

(૨૬) આતશ પાખ કરવો તેનું નાણું એજે જેમ આ તથ બેહુગંમનાં આતશને પાખ કરેછે તેમ કરી તેમી હવાથી બીજા આતશ રોશન કરી પછી વાપરે. એ બીનાં આગલ આવશે.

ખવાડે. અને તે અજમાવેલી દવા ચોથી વાર ખવારે અને પછી તે મરે તો ખવારનાર ડાક્ટર મરગરજની ગુનેહગાર થાયે.

પુછીછી કે અગર મજદીઅશની ડાક્ટર જે લલા વીચારવાલાને વગર અજમાવેલી દવા ખવારે અને તે મરેતો ફેટસો ગુનાહ તે હકીમને લાગે.

જવાબ દીધા કે તે બોદાવરશતેની તોજશને લાએકને થાયે. તે દવા અજમાવીઆ પછી તે અજમાવેલી દવા મજદીઅશની યા હરકોઈને ખાવામાં આપે, પછી તે દવાથી હથોરનાંને આરામ થાયે તો તેવા દશતુરો ખોલેદો તેવા પહરેજગારલોકો, પેલા હકીમ બપરે દુવા કરે તેની તનદરોશતીની. એટલે જે લલા અને પહરેજગાર લોકોની પેલો ડાક્ટર મુશ્ત દવા કરે તેનાં હકમાં તેવો તંદરોશતી આહું, એવું માલમ પડેછે. ઘેરના વડાને આરામ કરે તો નીચાં ગોશ્ત પૂંદો એટલે બકરાં જેઠાં હકીમને આપે. ખાહુ લાના વડાને આરામ કરે તો તે હકીમને જીવતી ગાયે આપે. શેહરના શાહુબને આરામ કરે તો ખાહોટાં ઠોરની કીમત આપે એટલેજે રૂપીઆ આપે. અગર ગાંમના પાદશાહને આરામ કરે તો ચાર ઘોડાના રથ આપે. હથોરનાં આરતને આરામ કરેતો દોવા આહું. ઘેરની સાહુબનદીને

આરાંમ કરે તો દુધમલ્લ ગદિડી આપે. શેહેરના
 સાહેબની આરાતને આરાંમ કરે તો મોહોટાં
 ઠોરની કીમત આપે, ગાંમની શાહેબનાદીને
 આરાંમ કરેતો પાલખી આપે, મોહોટાં ગોશ્વંદાને
 આરાંમ કરેતો બકરીની કીમત આપે. બકરીને
 આરાંમ કરેતો દુધ આપે, તે જોટલું આપે
 તેટલું, હેવી અજમાએશ કરેલા હકીમને
 મોજદ આપે. વરી પેહેલી નશ્તરથી આરામ
 કરે. યા દવાથી અને હથીઆરથી, પછી
 અવશતાવાંની પઠવાથીની આરામ થાએ છે.
 તેજ શરવેમાં ધણી તંદરોસતી આપે. માથરે
 વાંની પઠવાની, તે માંથરેવાંની પરેજગાર લોકો
 પઠે. એટલે જે પોતાથી નહીં પઠાએ તો આઠ
 રવન એટલે મોખેદ પાશે પઠાવવી જોઈએ. (૩૦)

(૩૦) હવે તમે બધા વાંચનારા માજદીઅશની શાહેબાની
 ખાતરી થશે કે જે જરથોશતી હકીમુ શીખે તેને ધણી
 શંભાલ રાખવી જોઈએ. પણ આજના જરથોશતી ડાક
 ઠરે તેવી ગુનાહા ભરેલી બાબદોથી એકદમ પોતાનાં ધરમ
 શંખધી ખેનશીખ રહેવાથી અને ઇંગરજીજ કેળવણી સહ
 તે કેળવણીનાં આધાર ઉપરજ ચાલે અને ધરમની ખુખી
 નહીં થમજે. તેજ આધારથી અમલ કરે તો પછી
 તેજા કેટલાએક ગણતીથી યાતા ગુનાહનો જવાબદાર
 કોણ થાએ. મારા નાંકેશ વીઆર પરમાંણે ધરમની કેળવણી

વરી દાદાર હોરમજદનું ૫૨માંનું હેવું છે
કે મુવેલી લાશ ઘેરમાં યા નશાખાનામાં, વ

આપવા નેવોને લાગતું વલગતું હોય તેનાં ઉપાયો નહીં
લેયો અને અપાડા કરે તેવા થાય. કારણ કે તેવાને જે
ખાલપણથી પોતાનાં ધરમમાં આવેલી શીલશુશ્રી શમજવવી નો-
ંધાયે તે શમજવી નહીં, તેવો શમજેઆ નહીં. તેવા જેવી
કેલવણી. લેઈ તેહનાં બેદો. શીખીઆ તે રથતે ચાલે તેમાં
નવાઈ શું, આને ઇંગરેજ ડાક્ટર દશતાંન વાલી ઝોરત તે
શું? ને શાવાવરી ઝોરત તે શું? રોમની તે શું? અજુથ
વતાલ તે શું? લીલા નશો યા શુદ્ધો નશો તે શું? તેવાને
કંઈજ ખબર નથી. પ્રકત તંદરોમતી આપવી હેવું શ-
મજે છે. જો જરા દશતાંન વારી ઝોરતનો યા શાવાવરી
ઝોરતનો અથવા શાવાવરાં ખચાંનો જીવ ખીમાર થાયો
હોયો. હેને હવા લાગો; શરદો પોચી જલદી મારપર લેઈ
જવો, હેવું જને જન ઝિજ લેઈ બેઠાં છે. આપણુ જરથો-
શતીઓમાંની ધણાં બાગને ચોક્કશ થાઈ ગયું છે કે જરા
જરામાં નહવારી, ચોખી કરી નાંખી, તેવા અપવીતરાઈ વા-
પરે છે. વરી કોઈ કોઈ તો શાંમની ડાક્ટરનેજ ફરજ
પાડી પુછેછે. પછી તેવા કોઈ બહા ડાક્ટરનેખી હા કેવાની
ફરજ પડેછે, જેથી ઝિટલુતો અભિપ્તર ચાલેછે કે તેનો છેડા
હાખવાથી નથી આવતો. હવે હું આજેજ માંબેદ આ
શુનાહ બરી ખાખદ વીશિ હાલનાં દશગુરજી શહેબોને તથા મુખે
અકાખર શહેબોને અર્જ કરુંએ કે ખોદાને વાથતેદાંધ ધેઆંન
પાઅનો, પછી તો તમે મુખાપાર છેવો, હું નાચાર છેજી.

રશાદનાં હીંગાંમમાં (૩૧) યા લશકર ગીરદીની વખતે મેલેલી તને દાદગાં લેઈ ગીઆ પછી તે લાશને મુકેલી જમીન હુલાએદી રાખવાનો હુકમ છે કે તે વરશની દરાજી શુધી વપરાએ નહીં. પછી વાપરે. પણ દુખમાંની જમીન પાખ થાએજ નહીં.

(૩૧) આ બાબદ એકથી તરણુ ગાહડા મુધી વરશાદ માર માર નો વરસવાથી, યા વીજોદુ' હંધારી પડી જવાથી, જગે જગ પાંણી થઇ જવાથી, તે શરતી લાશને તથા બાજી વખત કોઇ ગા-મમાં અથવા શહેરમાં લડાઇ ઉભી થાએ, આમન સામણુ વાહાડ કાપ આલે તે વખતે મહીનાની દરાજી શુધી રાખવા, તેથીખી વધારે રાખવાનો બિદ ચોકશ થાએમ. પણ વરશાદને અને લશકર ગીરદીને એકજ ખોલો સાથે મેલવી નાંખવાથી ગુચવાડા જેવું માલમ પડેછે પણ એ બંધા બાબદ એકજ તરાંની સમજી ખાડો ખોડી અંદર મેલી ઉપરથી બંધ કરવાને નાચારીના શખે હુકમ આપવામાં આવેલો છે. હવે તમો દાનેશમંદ વીચાર કરો કે તેવી મુરદાલ લાશ દુખમે લેઇ જતી વખતે જો વરશાદ વરશ અને ધેરમાં મેલવાની તો જગા નથી તેવારે નાચારીનેજ મલતુ' સમજી વરશાદની વખતે પેલી શરમાંનથી ઉલતી નવી આદરો જે ખોદાઇ ખજાનો નહી ખગાર, વલી લાશ ઉપર પાંણી પરવા દીધાથી મુનાહ નહી કરે, અને તેવી પેલાંન ઉપર હલકી ધાતુનુ ધ્યા ફાંનુ ધાકનું કરે તો શું ધરમનીતી નહી જલવાએ ? શું પેલાં દરશજનાં તરણુથી વધારે ફપીઆનાં કપગાં નાંખી દુએછે

પુછીહી કે જે નશેા જમીનમાં ડાટેલો તે વર
શની ઉપરની દરાજી શુધી રાખી મેલે તો તે
ઘોરશતાની જમીન એટલે ડાટેલા નશાની જગા
કેટલે વરશે પાખ થાએ.

જવાબ દીધો કે પચાશ વરશે તે જગો પાખ
થાએ જેમાં નશેા ડાટેલોજ હોય.

તેને બદલે રૂપાંતુ ધાંકણ સસતુ નહો પડે, વલી તે બે
વખત નીરંગથી, બે વાર માંતીથી ખુશ કરી, બે વખત પાં-
ણીથી ઘોઘ લેઘ ઘેરમાં મેલવા માંગે તો તેખી ગેરવાજખી
કેહવાય નહીં, હમે ગીએ વરશે લાશને લેઘ જવાની જેવી
ખતપત ખાહાર આવી તેજ વખતે ઘુરત આપણા પેલા પાંચ
મુખીઅ શાહેબોને એજ પરમાંણે શુચનાં કીધી હતી પણ
તેવાને કંઈ વાજખી નહીં લાગવાથી હમારી અરજી ગરીબ
માએદની લખેલી ઉપર ઘેઆંત નહીં આપતાં પેલા શીઆલ
દોશલા વાલા શાહેબોનોજ બપકાદર વીચાર તેવાનાં
વીચારને મલતો આવવાથી તેમ કરી માહટી તકરાર
ઉભી કરી તે ઉપરાંત લોકોનાં દીલ દલગીર કરેલાં છે.
એર આદાની પનાંહા. આ જોગવાઈએ પ્રરીથી મારા
મુરખી શાહેબો જેવો ટોલામાં મુખીઅ અકાબરો હોએતેવાને
વીનંતી કરુંઅ કે આ બાબદ ઉપર તમારું ઘેઆંત આપવું અને
દરરોજના નવાં કપરાંતુ ઘેહાંત ઉપર ધાંકણ કરીને નવું કપ
રું બગારવામાં આવેછે તેને બદલે વરશાદનાં હોગાંમમાંજ
ઠાઇખી ધાવતુ ધાંકણ ઘેહાંત ઉપર પેશતુ ધાંકી દુખમે
સેધ જવું જોઇએ કારણકે એ ખીનાં ટોલાંને અને ધરમને
વાશતે છે.

પુછીછી કે કંઈ આપ્ત વખતે જમીનમાં નશેા ડાટવા પછી તે ગરલતી કરે તો તે ડાટ નારને ઈચ્છા જાણનારને શું તોજ્જશ છે, તે કેમ તકશીરથી છુટે.

જવાબ દીધા કે તે ધણી બાદાવરશતની તોજ્જશ ભાગવે એટલે કરે. પછી પતેત કરે, પણ તાએ હંમેશ શુધી.

પુછીછી કે જો (અ) ગોરશતાંનમાંથી એટલે ડાટેલી લાશનાં ખાડામાંથી બાહાર કાઢાડી દુખને પાંહચારે તે ધણીને શું શવાબ લાગે.

જવાબ દીધા કે તે ધણી પતેતની મનશની, ગવ શની, તથા કુનશનીનો બુલંદ એખતીઆર થાય. રોશન ઘેર હાંશેલ કરે, બંધે જોહાંનમાં શરખર એટલે ખુશાલ રહે.

અવસતા—કુચ્છો અશતે દેહિચ્છો કુચ્છો દેહિઈ આજો કુચ્છ દેહિચ્છનાં હુંદુચ્છરેનો કુચ્છ દેહિચ્છનાંમ હાંમ પતેનો કુચ્છ દેહિચ્છ હુંદુચ્છરેનેતે પંચગેગ નાએ સતેગનાએશચ્છ શતેગનાએ હુંજગરે ગના એશચ્છ હચંધરેગનાએ બેહિચ્છર ગનાએશચ્છ બેહિચ્છરગનાએ અહાંખશતગનાએશચ્છ.

(અ) માહરા હમદીન શાહેખોને ખાલાશો કહ્ય કે ગોરશ તાન ખોડે તેનું જાણવું એક આપરે લાશને ડાટેલી જગાને મમજવું, નહીં કે કોઈની ધરમંની જગા ખોડવી.

અરથ-તાંહાં છે દેવો, તાંહાં છે દેવોનું ઇન્દ્રુ, તાંહાં દેવો એકઠા દોડે, તાંહાં દેવો એકઠા પડે, તાંહાં દેવો પ્રી ધણાં દોડે. પચાશથી ધણાં, શેાથી શેા ધણાં, હજારથી હજાર ધણાં, દશ હજારથી દશ હજાર ધણાં દોડે.

એટલે પેલી લાશને નેલેલી તે જગા ઊપર તે દેવોનું વધવું થાયે. લાશને ગંધકી આપે, કાહવા રે, ખરાખી આપે.

પુંછીડી કે જે આરત મુવેલુ બચું જણે તેને ગરની પેટમાં વધે, બે અદેખા દેવોથી એટલેજ તે આરતને તરણ દાહડા અને તરણ રાત દુધ પાવા છતાંખી ભુખ તથા તરશ ધણી લાગે તો પછી શું કરે મનદીઅશનાંન.

જવાબ દીધો કે જે ખોહરી અકલના દાનાવો એટલે અકલમંદ લોકો તથા ડાકટરો અથવા દશતુર હોયે તેવો તેનો છવ બચવા શરખું નહીં દેખે, અથવા ભુખથી ઇચ્છા તરશથી તે દે વાંની થાયે, તેમ હોયે તો તેહને પાંણી તથા ખોરાક ખવારે. તેથી તેમો માનદીઅશનાંનને ગુ નાહા નહીં લાગે, અગર પેલા આગાહામંદ ડાકટર તથા દાનાવો ઇચ્છા દીનનાં પ્રમાંનો જાણનાર દશતુરની રજા વગર પાંણી ઇચ્છા અનાજ ખવારે તો પછી તેહને તોજેશ કરે, એ

ટલે તે ખવારનારને, તેમાં સામેલ હોયે તેહને, તેવોને તનાંપુરીગાંન ગુનાહા લાગે. તેવોને બશે ચાલુક મારવામાં આવે. આ બાબદને મલતી બીના આગલ આવી ગઈ છે તેથી લંબાન કરેલું નથી.

પુછીછી કે દાદાર મુવેલાં આદમીનો ઈઆ શગનો નશે ધાતુનાં વાંશનો ઊપર પરે તો તે કેમ પાખ કરે.

જવાબ દીધો કે શુનાંતું વાશણ ઈઆ જનશ, એકવાર નીરંગે ગાએનાં, એક વાર ખાકે ખુશ કરે, એક વાર પાંણીએ ધોએ, રૂપું હોએતે બે વાર ધોએ, લોહડું તરણ વાર ધોએ, અગર પ્રાલાદનું હોએ તો ચાર વાર, પથર હોએતો છ વાર, એ વીગરે ચીનીતું, માટીતું, લાકડાતું વાશણ એ કબી પાક થાયે નહી. હનેશ નાપાક, તે વાપરે નહી, વાપરે તે અપવાતર થાયે.

અવશતા—દાદારે * કદતા ગેગુશ ઈઓનદી આંન અંધેન અશાતુમ હોરમનદ ઈઆ નશાતુમ પ્રરંગરાદ શુનોવા પરે એરશતે મશીઓવા.

અર્થ—દાદાર કેવારે તે ગોશપ્રદ પાખ થાયે કે તેને નશે શગનો ઈઆ આદમીનો ખાધો હોએ, એ અશે અહોરમનદ.

અવસતા—આઅદ (૩૩) ઇઓનદીઆંન અં
ધેન અશાપુત નરથોશતર નોએદ પઈઓ પ્રશેતે
નોથરનોએદ ગેપુશ નોયર ઘેરેશનને પેતેએ
રેતે અંતરાદ નેનાદ ઇઆરે દરાતો.

અરથ—એ રવેશે નથી તે પાપ એ અશે
નરથોશત. નહી દુધ, નહી પનીર, નહી ચરમ
એટલે ધી, નહી જીવાંમ, નહી નોર, નહી બરશ
મ, બુંદદીથી બાંધેલી, વરશની દરાજ શુધી.

એટલે તે ગોશર્દનું દુધ જીવાંમનાં વાપરે
નહી, તેથી બરશન શાયની આરાધનાં કરે નહી,
વરશ શુધી અને તે દુધનું ધી, પનીર, અથવા
દુધબી વરશ દાહડા શુધી વાપરે નહી, પણ તે
અરશનાં ગોશર્દને ખુબ તપાશી રાખે, વરશ
શુધી હલાએદું રાખે.

પુછીડી જે કેઓછે શવાબ, જે વમાશે, જે ચાહું
કરવાને, તે દુર થાએ. તેની મનશની દરજો હાંશ
લ કરે.

જવાબ કે એ પ્રપેતમાંન નરથોશત જે ધણી
શવાબ કરવા વમાશે, કરવા ચાહું, એટલે કરવા

(૩૩) આ અવસતાનાં કલાંમથી આતે ચોકશ થાએમ
કે ગોશર્દનું માથ વાહી કાપી બાવું હરાંમએ, કારણ કે
દુધ, ધી, પનીર, તેનું જીવાંમ વાપરવા જેમ મનાઇ આવીય,
તેમ માથ એટલે ગોસત વાપરવા વીશે બી આવાવું નોઇએ.
તેમ કોઇ બાબદ આવી નથી.

ધારવે જે હું પ્રલાનો શવાળ કરશ, પછી નહી કરે
તો તે શવાળની મનશની દરજો હાંશલ કરે, એ
ટલે દરજોથી પ્રેય ખાંધ પેલા ભલા વીચાર છો
રી દેએ, તે દરજની બુરી નીશતાનો કેવાએ.

પુછોહી કે મજદીઅશનીનાં ઘેરમાં ઇઆ દરે
ખેરમાં કુવો હોએ તે હીપર પરદો હોએતો તેને
શું કરે, તે પાણી પીએ કે નહી.

જવાબ કે જે કુવા હીપર ધાંકન હોએ, બંધ
હોએ, હાંધારો હોએ, ખોરશેદની રોશની નહી
પાંહોએ તો તેજુ પાણી અશોઈનાં કાંમમાં અંશે
લોકો વાપરે નહી, તે પાંનીની જોર કુવામાં નાંખે
નહી. એટલે તેવો કુવો પરત નાંખે, ઇજશને કરી
તેમાં જોર ખેલવે નહી, ઇતીઆદી રીતે વપરા
એજ નહી.

પરગરદ ૮ મી.

પુછોહી કે એ દાદાર મજદીઅશનીનાં ઘેરમાં
શગ અથવા માંણશ ગુજરે તો શું કરે તેવો.

અવશતા-આઅદ * ડુપરે દખખે એશીઆ
મ વીદખખે એશીઆન. (૩૪)

(૩૪) મારા હમદીન શાહેખો ઉપલા આવશતા તમોને શું
પ્રમાવેછે, કે તે મુવેલાંને શેતાખ દુખખ લેઈ જાએ. તેમ લે
ઈ જવાનું પ્રમાન શમજે. હાવો તાકીદનો હોકમ છતાં ગણલ
તી કરવી નહીં જોઈએ. લાશને તુરત દુખખ લઈ જાવી જોઈએ.
એ બાબદ વીશે મુરખી દરતુરો અને તમો બલા જરથોશતી શાહે
ખો એ વીશે ચોકશ હદ રાખો તો ખનવા વગર રહે નહીં.

અર્થ-એ રવેશે બુલંદ દખમું ચાહું, બુલંદ પેદા કરે, એટલે દખમું બાંધે. તેમાં મુવેલી લાશ શેતાબ લેઈ જાય.

અવશતા-ઈચ્છાને એતેમ એરેશનેમ ૩૫ એ રથવો તરેમ અભિચ્છનનાંમ.

અર્થ-તે મુવેલાંને શેતાબ લેઈ જાવાને નાંછે.

પછી તે ઘેરનાં પુશંચો બારે, એટલે આતશ બપરં શુખડની ઈચ્છા લોબાંનની ઈચ્છા મલુ અ ગર ઈચ્છા દાદમનાં જાહડની ઈચ્છા હરેક જાહ ડાની જેમાં નેક પુશંચો હોય તેવી પુશંચો જેલે, આતશ રોશન રાખે.

પુછીછી કે જે ઘેરનાં માંણશ ઈચ્છા શગ ગુ જરે તે હીગામનાં વરશાદ ઈચ્છા બરખ, બુલંદ વાચ્છા ઈચ્છા તારીકી એટલે હંધારી થઈ જાય તે તેને શું કરે.

જવાબ કે જમીન જરમ હોયતો કંમરશુધી, શખત જમીન હોયતો પગનાં ગોઠન શુધી, જીં ડા ખાડો બોદ તેમાં જેલે. પેહુલે રેતી પાંથરે, પછી જેલી જાહો બંધ કરે, એ બાબદ આગલ બી આવી ગઈછે તે લંબાંન કરતો નથી.

પછી વરશાદ, વા, આપત એટલે તોશાંન, હંધારી, એ સરવે અરચણ દુર થાયે, જમીન શુકાયે, પછી બુલંદીથી બાજ ધરી

એ જાણ તેને બાહર કાહડી અવશતા બુલંદ આપી પછી કાલબુદનાં ખાનાં પખશીઆ આગલ મેલે. તે નશાકશને એટલે નશા શાલારને નીરં ગથી, પાંનીથી, પાખ કરે એટલે નહવારે.

પુછીહી કે દાદાર તે નેરંગ શાનો વાપરે જે તે નશાકશને પાખ કરે.

જવાબ કે તે નાંધલાં" જાહોટાં ગોશ્પંદનો વાપરે એટલે જે બકરાંથી તે ગાએ, બલદ શુધી જેબી ગોશ્પંદની પદવી ધરાવે તે શરવે ગોશ્પંદનો, ગોશ્પલ કરતી વખતે અથવા ખાવાબથી ઊઠવા પછી વશીદા હાથને પાખ થવા નીરંગની બાજ પદી હાથને, જોહનાંને, પગને લગાડે છે તે. વલી બુલંદ કીધેલો (૩૫) હેવું જે અવશતામાં આવેજીએ તે નીરંગદી વીશે શમજવું.

(૩૫) એ નીરંગથી હેર નશા દુર થાએ છે, પણ બુલંદ નીરંગ તે પવીતર કરેલી નીરંગદીનને કહેછે. જે નીરંગદીન વગર કુટેલા એટલે ખરી નહીં કીધેલા ગોધા હોએ તેનીજ કરે, વરી અશાહથી રાએલો વગર મેનતનો બુજરાગ હોએ. એની મીશાલ હેવીછે કે તે ગોધામાંથી વરશીઆ જે બુજરાગછે તે જોઇએ. તેના પેહલવેલો થોડો ભાગ નીરંગનો લેવા પછી ખીન્ન ધોધાવોનો લેવામાં આવેછે. વરી તેને પાવ કરવા બાદ અવશતાવાંનીથી પાકી આવેછે, તેને નીરંગદી કરીને કહેછે, નીરંગદી કરાવાનું શવાબ હેવુંછે કે તે નીરંગની બરખતથી અપવીતર માંણુશને પવીતર બનાવેછે. જે નશા

**પુછીહી કે તે ગોશ્વંદમાંથી નરનો કે નારી
નો નીરંગ લેએ.**

ને બેકાએદે અરકે તેહને તથા શેવાવરી ઝોરત મુવેલું બચું
જને તેહને તથા આયરવંન માએદ કોઇખી તહરથી અપવી
તર થાએ, તેવાને નવ રાતનું બરશનુમ આપવાનો હોકમછે. તે
વખતે તેવાને તે પાવામાં લાવે તથા દર વરશની આખરીએ
નાંહાંન નાહી દીન દશ અશો*શરોહરની બંદગી કરવાને શર
માંનછે જે તેવાને પવીતર ખ્તવું, તે પેલી નીરંગદીની ખુખી
થી બનેછે. વરી હેરનશો દુર કરાવાને નાંધલાંથી માહોટાં ગો
શ્વંદનો, નર તથા નારીનો નીરંગ જોઇએ. એવી બાબદની
ધણી સંભાલ રાખવી જોઇએ તેમ બંનવું નથી. હાવી જો
હલી બાબદ આપરા ધરમ પુશતકોમાં આવવા છતાં શુંકરવા આપ
ણા જરથોશતીઓનો માહોટો ભાગ બેપરવાઇ કરેછે, તેખી મું
બધ જેવાં શુધારાનું રૂપ પકડનાર શેહેરમાંજ, કોઇ ગાંમડાવો
માં નહીં. છતો નીરંગ મલવે ધણી બેપરવાઇ કરેછે. તેમ
થવું જોઇએ નહી. એટલીજ હું ગરીબ માએદની અરજછે.
આજે કેટલાએક વગર કાયદાનાં માએદોમાં નાંમ ધરાવી એટલું
તો ગોંદલ કરેછેકે તેનો કાંઇ બંદાબશત અથવા શતા તેવોપર
નથી, શરવે આપખુદ થાઇ ગીઆછે, એજ દલગીરી ભરીઉછે,
એ બાબદને મલતી કેટલીએક બાબદ વીશે, તેહનાં કોઇ બંદા
બશત કરવા વીશે, તેવો ઉપર શતા નથી તે ચલાવા વીશે હ
મે મુંબઈનાં જે દશતુરો પેશાતનજી બેરાંમજી તથા જામાશજી
મીનોચેજી ઉપર એકકો પતર લખી શુચનાં કરીછે. ખીજ
સરવે લોકો નહીં જાને તેમ કરી આપણ હયોરનાંન એટલે
આશ લોકોની માટીંગ કરી તે વીશે બંદાબશત કરીએ, અને

અવશતા-આપ્ત* પશુઆંભવા શરોરાંમ
વા નરાંમવા નાએરેનાંમવા * દુએખીએ ઇઆ
અંધદ ખેતુઅ દયેશઅ.

અરથ-એ રવેશે નાંધલાં ગોશ્વંદ ઇઆ મો
હોટાં ધોર, નર ઇઆ નારી હોએ, તે બેજી ને છે
એક ખીજશે ખેતુઅંદથ નર ઇઆ નારી. (૩૬)

પુછીજી કે ને રશતે મુંવેલાં આદમીને લેઈ જાએ
તથા શગને મુંવેલાં લેઈ જાએ તે રશતો પછી કેમ
વાપરે અને તે રાહામાં જાવ, આવ કેવારે કરે,
ગોશ્વંદા ઇઆ ધોરો ઇઆ મરદ તથા પુરતો
તથા હોરમજદનો બુલંદ પેદા કીધેલો આતશ
તથા પાકીથી બાંધેલી બરશન હોએ તે કેવારે
લેઈ જાએ.

અવશતા-નોએદ તાડ પથાડ પ્રીઆંન, નો
એદ પશુઆંમ, નોએદ શતોરાંમ, નોએદ ન
રાંમ નોએદ નાએરેનાંમ, નોએદ આતરેમ હોર
મજદાડ પોથરેમ, નોએદ બરશને અશીઅપ્રશ
તરે તેમ.

કરવો જોઈએ. પણ તેવો તરપથી કંઈખી ચુનોઅરા કરવામાં
આવી નથી તે થવી જોઈએ, કારણ કે પાંચ દશ ઇઆ પચી
શ પચાશ મામેદાની બેપરવાઈથી આખા હથોરનાંન ટોલાને
બદનાંમી મલેછે, તેમ નહીં યાએ હેવા હેતુથી કાલજી રાખવા
છતાં તેમ બનતું નથી એજ દલગીર થવા જેવુંછે.

(૩૬) ગોશ્વંદ નાંધલા કે મોટાં તેઓ ખેતુઅંદથ કરના
રા એદલે એક ખીજશે મેઝાપ કરનારાં.

અરથ-નહી તે રાહાનાં આવવું જાવું, ગોશ્વ
પ્રદાનું નહી, ખોટા ઠારોનું નહી, મરદાનું નહી,
આરતોનું નહી, આતશને લેઈ જાવાનું નહી,
બરશ્મ પાકીથી બાંધેલીએ તેનું લેઈ જાવું
નહી કરે.

અવશતા-શપાનેમ જરેનેમ ચિઠરો ચશ્મેન
શપેતેમ જરેગોશ્મેન.

અરથ-શગ ચેઆર આંખનો^(૩૭) જરદ કાંનનો.

જે શગ ચાર ચશ્મનો, જરદ કાંનનો હોએ
તેને તે લાશ લેઈ ગીએલે રશ્તે પેલવેલો તરણ
મરતમે પ્રરવે, તે હુશીઆરીથી નહી પ્રરે તો છ
મરતમે પ્રરવે, જો તે શગ હુશીઆરીથી નહી
ચાલે તો નવ મરતમે પ્રરવે, જીથી નશ્શનું ટુટવું

(૩૭) હવે શગને વાશતે એવું શમજવું કે, ચાર ચશ્મ
એટલે ચેઆર આંખનો તેનું જાણવું એકે બાજુ વખત કોઈ
શગને તેની આંખનાં બુવા ઉપર શફ્ટ છુતા રહેછે તેને કેહેછે.
બાકી ચશ્મનો જેજ તેમજ જરદ કાંનનો હેવું બખેલું છે, તે
જરદ કાંન એટલે શાષ કાંન, કાંન કાપેલો નહોં એવું શમ
જવામાં આવેછે, અને વરી શાષ કાંનનો ધઆને બેહેરો નહી
આંખી વગરનો એવી શાએતી પણ થાગે છે. આખી વીથે
મારે તમે શાહેપાને જણાવવું જોઈએ કે પતીતર કાંમમાં
જેમ અથોરનાં કોઈની તરાંનો આંખી ભરેલો નહી ચાલે,
જેમ વરશીઆ કોઈની આંખીવાલો નહી ચાલે તેમજ શગની
હાંધરો, કાંન કાપેલો, બેહેરો, કોહુલો, જોઈએ નહી.

થાએ. તે ધંધાતો માંખની શુરતનો અવાખત રની તરફ નાંહશે. અગર નવ મરતખેખી નો શગ હુશીઆરીથી આજીઆજી નેગા કરતો નહીં ચાલે તો, આથરવંન અવશતા ને પ્રતેમનછે તે પટે અને આજીઆજી નજર કરતો તે રશતે ચાલે. પછી મોરાદ માફક આગર જેમ ચાલતાં હતાં તેમ તે રશતેથી સરવે આવજાવ કરે. નાંધલાં ગોશ્શંદો, મોહટાં ઠોરો અથવા મરદો, ચોરતો ઈઆ આતશ હોરમનદનો પુતર એટલે પેદા કીધેલો, પછી ખરશમ અશોઈથી બાંધેલી લાવે લઈ જાયે. મોરાદ માફક માનદીઅશનાંન તે ધેરમે મેનદ કરે તેનાં દુધ તથા દારૂ વા પર અને પાક હલાલ મેનતનો પઈશો ખરચે. આ બાબદ બપરથી હેવુ ચોકશ થાએચ કે મેનદ કરે મુરાદ મુજબ, તેનાં દારૂ તથા દુધ નરૂર લેએ, જેમ આગલ કરતા હતા તેમ.

અવસતા-દાતરે* ઈઆવશતરેમ પુપંગરેજે તે પુપરે અએતેમ એરેશતેમ પુઅદનેમવા ઈઅ જેનેમવા અબિઅદ એપે ઈઅથ નરશ આથર અનેમ કાહુ અશતે ચેથે.

અરથ-દાદાર મુવેલાં આદમી બપર ને ક પડું નાંખે કપાશનું ઈઆ માનડાનું હદથી ને આદા અથવા આધુ તેવા હથોરનાંનને એટલે

જે તેવીશે ભુલ નહીં ભાંજે તેને શું તોજશ છે. (૩૮)

અવશતા-એકવારોશતે ગુપા જનેનાંમ ગુપા જોએદ અસપેઅશતમીએ એથવારોશતે શરોશો ચરનીએ.

અરથ-એ રવેશે કે ચારશે ચાચુક ચાંમરા નાં મારે, અથવા ચારશે ૫ટકા બાંધી મારે.

પુછીહી કે જે માંણશ મુવેલી લાશ ઉપર બેહી હાથે એટલે બે જનાં જોર વરગી અંદાજથી ટુકડેં ઇઆ લાંમચુ કપડેં નાંબે તો, શું છે તેહની તોજશ.

જવાબ દીધો કે તેવા ઘણીઆને ૬૦૦) આ ચુક અથવા દુરરા એટલે ૫ટકા મારે.

પુછીહી કે જે માંણશ મુવાંની ઉપર કપડેં એખલો નાંબે તો શું છે તેની તોજશ.

(૩૮) આ જગા ઉપર મારે તમા શાહેબોને જણાવવું જોઈએ કે રનું બનાવેલું કપડેં તેખી છેક જુનુ હોએ તેવાં કપડાંથી મનજોગે એટલે મુવેલી લાશને પેહરાવે, તથા તે ઉપર હોદારે, તે મરનારનાં કદ કરતાં લાંબુખી નહીં લેવું, અથવા ટુકડેંખી નહીં લેવું, બરાબર વાપરવું, જો તેવી બાબદો વીશે અનજનનું હોય તો તે જગા ઉપર આયરવન એટલે માખેદો હોએ તેહને પુછીને કાંમ કરવું, અગર તેવા માખેદો ચોક્કશ ભુલ નહીં ભાંજે તો તેહને શીક્ષા ચારશે ચાચુકથી કરવાને હુકમ છે.

જવાબ દીધો કે હજાર ચાલુક ચામરાના મારે
એટલે હજાર પટકા મારે.

પુછીહી કે જે ખુશીએ ઇચ્છા ના ખુશીએ ગો
લામ ખારગી કરે ઇચ્છા કરાવે તેની તોજેશ
શું છે.

જવાબ દીધો કે તેની તોજેશ આંકશે ચાલુક
ચામરાનાં મારે, પછી જો પૂરી તેવોજ ગુનાહ
કરે તો તેને પરેજ કરે, તે જીવતો દેવ, મુવા પછી
દેવની ખશલતનો.

પુછીહી કે કીહો છે દેવ, કીહો દેવપરશત, કીહો
દેવ ખવજ, કીહો દેવ ખુજેહ, કીહો દેવ કનાંમચા
નારીક, કીહો હાનંદ દેવ, કીહો તમાંમ ખુરાઈનો
દેવ, કીહો પેહલાં મુવાથી દેવ, કીહો મુવાપછી
દેવ.

જવાબ દીધો કે જે ગોલાંમ ખારગી કરનાર
ઇચ્છા કરાવનાર, એ જરથોશત, એ છે તે દેવ,
દેવની આરાધનાં કરનાર, તે છે જીવતો દેવ, તે
મુવા પછી મીનો જેહાંનમાં દેવ, જેઓ ક-રશતે
મની નાંખે, આદમી આદમીમાં, તે પકરે એટલે
તે મની પેટમાં બંધાએ.

પુછીહી કે જે નશાથી નશામંદ થાએલો હોય
તે શુકી ઇચ્છા લીલી વશતુમાં આનેજ થાએ,
અને પછી તે કેમ પાખ થાએ.

જવાબ દીધો કે તે નશામંદ જોડલો આગલ વધે, શુકી વશતુ ઇઆ લીલી વશતુ એટલે દાંનો, ચોરવર ઉપર નજર રાખે, તેને આતેજ કરેતો તે રીમન ગુનેગાર છે. તેને ગાએનાં નીરંગથી પાખ કરે, નાંહી પાંણીથી, તે મારા શગને નહી લઈ જાએ. (૩૯) એ રૂવેશ્વે તરણ પાડીઆં નીરંગ આપે, વલી તરણ વખત ખુશક કરે ખાખથી, પછી તરણ પાડીઆં પવીતર પાંણીથી. પછી બદન શગલું ધાએ, પાખ થાએ, પછી પવીતર જગા થાએ.

(૩૯) આ બાબદ ઉપરથી ચોકશ માલમ પડેછે કે માંણુશ રીમન થવાથી તેને રીમન નવારે. પછી તેને ખરશનુમ નવ રાતનું આપવું જોઈએ. હયાં ખરશનુમ લેવાની ધણી બારીક કીરીઆ કરવાની જણાવેલીછે. જો તેજ પરમાંણે તેજ રીતીથી ખરશનુમ આપવા માંગે તો ધણી વખત રોકાંન થવી જોઈએ. પણ બાજે વખત કોઈ કોઈ જગા ઉપર તેવે કાએદે રીમન નવારવામાં, યા રશનુમ આપવામાં આવતું નથી. ધણી ઉતાવલ કરવામાં આવેછે, વલી આ બાબદ ઉપરથી ચોકશ થાએ છે કે દર ઇનસાંન માતરને ખરશનુમ લેવાની શરજ છે એવું ધરમની રૂઢે માલમ પડેછે. જો નવ રાતનું ખરશનુમ પેહલેથી લીધું હોએતો તે ધણી હાવી હરખત વખતે ફકટ રીમન નાહી અથવા કા-એદા પરમાંણે શગદીદ કરાવેલી લાશને અરકે તો અમથુ નીરંગથી, પાંણીથી નાહી પવીતર ખને, પછી મુખેથી પવીતર જગા પર જાએ. આજે મોખેદા ખરશનુમ લેએ છે તેનું

પુછીછી કે જે માંણુશ પગે ચાલી દોડતો ઈઆ ધોડા ઊપર દોડતો જતો હોએ મજદી અશની અને નશો પકાવતાં અથવા બાલતાં જો એ તો તે શું કરે તેને મજદીઅશની.

જવાબ દીધો કે તે નશો પકાવનાર ઈઆ બાલનારને બુલંદ મારે એટલે મારી નાંખે. (૪૦)

ત્રણબુંખી એજકે, અપચીત્ર બન્યાથી, પવીતરાધનાં કાંમ કરવા, પોતાનું તંત્ર પાપ્ય કરછે, કે જેથી પવીતરાધનાં કાંમો કરે, એટલે દરેમહેરમાં ઇજશને, વંદીદાદ, બાજ ધરવાનાં તથા ખીજાઓનાં તંત્ર પાપ્ય કરવા કાંમો કરેછે, એટલે કે તેવાને નાંહન નવારવાનો પવીતર પેશો કરેછે. પણ આ બાબદ વાજખી બાલતાં લખ્યું પડેછે કે કેટલાએક માબેદો વગર શતાથી, વગર કાએદાથી, વગર ધાશતીથી ઘણી હરખતો કરી બેપરવાહી કરી આખા ટોલાને એજ લગારવાનું કરી મરવેને બદનાંમ કરેછે. તે વીશી લાગતા વલગતાએ ખુબ ધેઆન આપવું, જેથી પાંચ પચીશ બેપરવાહ માબેદોને લીધે સુધલાઓને બદનાંમી નહી મલે, એ બાબદ વીશી ચોકશ બંદોબશત કરવા ડકત હયોરનાંનોનાં મુખીએ શાહેબોનું કાંમ છે.

(૪૦) આ બાબદ બે તરાંહથી માલમ પડેછે, એક તો મજદીઅશની જો નશો પકાવે એટલેજે ખારેતો તેને મજદીઅશનીઓ મારી નાંખે, અગર મજદીઅશનાંન જો ખીજા મહજબવાલાને નશો પકાવતાં જોએ એટલે ખારતાં તો તેને તે મજદીઅશની મારે, પણ મારા વીચાર પરમાંજે એ બાબદ મજદીઅશનાંનને વાસ્તેજ છે કે તેવો નશાની ચીજ પકાવે નહીં અથવા સુધલી લાશને ખારે નહીં, બાકી પારદા

પુછીહો કે આતશ પાખ શી રવેશે કરે, તે નશે બારનારનો અથવા દરેક જાતનો એટલેજે જેવો બાલવાનો પેશો રાખે છે તેવોની વરનનો.

જવાબ દીદો કે તે નશે પકાવતા આતશથી એટલે બાલતા આતશથી. એક વેંત દુરથી ખાડો ખાડે અને શુકી કાથીની તોખમ એટલે વેદુર લેઈ અમચ ઊપર ચેલી દુરથી તે આતશ રોશન કરી પેહુલા ખાડામાં ચેલે, ૫રી ખીજવાર તેજ પરમાંણે આતશ લેઈ પેહુલા ખાડાનો આતશ તેવોને લેઈજાવા દેએ. એજ પરમાંણેનવ મરતખે નવ ખાડા શુધીતેની જાહાલથી લેઈ પછી ખીજા ખાડામાં ચેલી રોશન કરે. શેવટે નવ મરતખે પવી તર બનવાથી પવીતર જગા ઊપર લેઈ જાએ. (૪૧) તેની ઊપર કાઠીનું ચેલવું કરે. શુખડની, ભલાં

મહજબવાલાને તેમ કરવાની કંઈ અગત નથી. વલી મારી નાંખવાની ખીનાં મેં આગલ લખેલું છે તેમ મધલી વાતે તે મજદીઅશનીનો અટકાવ કરવો. તેને પડેજ કરવો એટલે કોઈખી ભલી મીજલશથી અટકાવી દૂર કરવો, પછી તેને ૫રી તેવું કાંમ નહોં કરવાની શખેતીથી તેની તોજશની શી અથા કરી માફી આપવી. જો ફરી ખીજા મરતખે તેમજ કરેતો તે મરગરજાનીને હંમેશ પડેજ કરવો એટલે ટોલાથી તથા મંડલીથી ખાતલ કરવો.

(૪૧) આ ખીનાં આતશ ખેહરાંમ તથા આતશ આદરાંમ

લોખાંનની અથવા ભલાં અગરની ઈઆ દાડમનાં
જાડાડની અથવા બીજાં ખુશખોનાં જાડાડની
ખુશખોઈ બારે જેથી તે ખુશખો હરેક તરફ પવન
લેઈ જાયે જેથી તે તરફનાં દેવોનું મારવું
થાએ, હજાર તરેહથી હજાર દેવોનું.

અને ખીજ આતશો બનાવતી બાબદ ઉપર આવેલી છે.
જરથોશ્તી દીનમાં જરહોકમ છેઃ ધેરનાં આતશ કરતાં દાદગાનાં
ઐટલે દરેમેહરમાં દાદગાં હોએ તે આતશનો દરજ્જો વધારે
છે એ બેઉને દાદગાનાં નાંમથીજ કહીએ છીએ. પણ
દરેમેહરમાંનાં દાદગાં ઉપર પવીતરાઈ ભરેલાં
ઇઆજદાયરેગરીનાં કાંમો થાયછે, તે વખતે તેને વધારે
દરજ્જો આપેલો છે. તેથી ચડતો દરજ્જો આદરાંન સાહે
બનો છે. તે હંમેશ પાવ મેહલમાં રાખેછે. જાહાં હયોરનાંન
શનાએ કોઈ ખીજ જરથોશ્તીથી ઐટલે બેહેદીનોથી જવાએ
નહીં. વલી અયોરનાંનખી સફેદ લેખાસનો, સફેદ પાધડીનો,
પવીતર ચાલનો તેનો પુખરો હોય તો વાજખી કેહવાએ.
બાકી કારો પાધડીઆ હયોરનાંનથી ઇઆ આડી ચાલનાં
હજારી પાધડીના અયોરનાંનને તે પવીતર જગા ઉપર જવા
ની મનાઈછે. વલી તેથી ચઢતે દરજ્જેના આતશ તે આતશ
બેરાંમ છે. તે જગા ઉપર તેની ખીદમતમાં પવીતરાઈ ધરાવનારા
બરશનુમયી તથા ઇઆજદાયરેગરીથી ઐટલે હોમ, ગોમ, બર-
શમ ખુલંદ બાંધી મજશને કરવા બાદ તે મોહટા દરજ્જાનાં
આતશ બેહરાંમમાં, તેની ખીદમતમાં, બંદગી કરવા જવાએ.
તેવાની ચાલચલણ તથા પવીતરાઈ તપાશથી જોઈએ. પછી
તેવાને લાગતા વલગતા તપાશ કરી રજા આપે. પણ તેવી
બાબદમાંખી જરા જરા બેપરવાઈ થવાથી દશતુરસાહેબોએ ખુબ
સંભાલ રાખવી જોઈએ, એ કાંમ, જ્યાં જેની સત્તા હોએ
તેવાએ ચોકાસી રાખી હોકમ આપવો.

પુછો કે જે નશો પકાવેલો આતશ દાદગાં લેઈ જાય એટલે મુરદાં બારવાનો આતશ ઊપર કેહીજી તેમ પાવ કરી લેઈ જાય દાદગાંમાં ઈ આને દરેકેદરમાં. તેવા ધણીને કેટલો શવાયનો મોજદ મલે. (૪૨) તે મંગાવનારને ઈઆ લેઈ જનારને, પોતાનાં તુંનથી જીવ ગીઆ પછી એ ટલે મીનો જેહાંનમાં.

જવાબ દીધો કે એ જરથોશ્ત જે ધણી દશ હજાર આતશ દાદગાં લેઈ જાય, એટલે દશ હજાર દરેકેદરમાં. તે ઊપર કાઠી લેઈ જાય, શુ ખડ ઈઆ લોખાંન, અગર અથવા દાદમનાં જાહાડ અને બીજાં મુશ્મોદાર જાહાડની કાઠી મેલે, તેને શવાય લાગે તેટલો શવાય આતશ દાદગાં લેઈ જાવાલાને લાગે. અને તેટલો શવાય આતશ બનાવનારને એટલે દરેકેદર બાંધી તેનાં આતશ મેલનારને લાગે.

(૪૨) દરેક જાતના આતશ લેઈ જનારને મહુડતો ઉતર તો જે શવાય લખેઆ છે તે મુધલો શવાય જેટલો શવાય આતશમેહરાંમ બનાવનારા માલિકનેબી પોંચે છે. અને આદરાંન બનાવનારનેબી તેટલા આતશ લાવવામાં આવે તે ધણીને શવાયનો લતીજો તેનાં મુજરવા પછી મલે. આ ઉપરથી બેહેશત તથા દોજખ મીનો જેહાંનમાં છે, હુવી બીનાં આવીછે. એવી બાબદ વીશે આગલ લખવામાં આવેલું છે તે આ જગા ઉપર લીધું નથી.

અવસતા—પશ્યે અશતશ્ચ યુએદંધશ્ચ વી
પ્રરંશતીમ.

અર્થ—તનમાંથી જીવ ગીઆ પછા.

[આ અવસતા બેહુશતને વાશતે આવેલાછે. કે
ટલાએક શાહુએ હુવી ખોટી તકરાર કરેચ કે
બેહુશત દાનખ શરવે આ ગેતી ફનીઆમાંજ છે;
તેવ! બાલનારા શાહુએનીની ખાતરી થાશે કે
મીનો જોહાંનમાં તેનાં શારાં કાંમનો શારો બદલો
અને યુરાં કાંમનો યુરો દેખાવ મલેચ; એટલે
બલો કે યુરો દેખાવ જોએચ. વલી નશા સંબંધી,
રીમની સંબંધી, અને ખેતી કરવા સંબંધી બાબદા
આવીછે તે આગલ લખાઈ જવાથી લાંમયુ કરવા
દરશત જોતો નથી. વલી રીમન માંણશ જાંની
યુજ વેહુતી નદીમાં ઊતરે તેને વાશતે એઆ
રશે ચાચુકની તોજશ કરવાને આવેલું છે, તે
ધણી પુલગુજાર કેવારે થાએ કે તોજશ કરવા
માં આવે તો. નહી આવે તો તે ધણીનો ગુનાહ
વધી મરગરજાંનીની તોજશને પોંચે, હંધારા ઘેર
નો માલેક થાએ, એટલે બેહુશતથી હાત ધાઈ
દાનખી થાએ.]

પરગરદ ૯ મી.

અવસતા—પેરેશદ નરયોશતરો અહોરેમ મ
નદાંમ હોરમનદ.

અર્થ-પુછીછી જરથોશ્તે હોરમન્દને અએ હોરમન્દ.

દાદાર હોરમન્દને પુછીછી કે જોવો દુનીઆ માં શગની તથા માંલુશની મુવેલી લાશને અરકે, તે ધણીને શું કરે. તે કેમ પાપ થાએ.

અવસતા-નરેમ અશુઅંનેમ શપેતમ જરથોશ્તરે.

અર્થ-જે મરદ અશે હોએ એ શપેતમાંન જરથોશ્તર.

જોવો કે રાશતી અવશતાનો પઠનાર હોએ, જે ધણી માનદીઅશની દીનમાં ઈઆનદાથરેગરી પુર જાને, પછી ખોલલાં મેદાંનમાં નવ બાણુ ની દરાજી લાંબી તથા પોહલી એઆરે તરશ્થી બનાવે. આતશ્થી, પાંણીથી તીશ કદમ દુર રાખે પછી તાંહાં જાએ. અપવીતરને પાપ કરે. (૪૩)

(૪૩) આ બાબદ બંશીગો બનાવાની આવેલી છે, નવ વાંમ પોહલો, નવ વાંમ લાંમળો, એહારે તરશ્થી ખોડી, રેતી પાંઠરી પાદીઆં નવ કરે, તરણુ તરણુ કદમને છોટે ઐઠલે તરણુ પગલાંને અંદાજે ઐકકુ પાડીઉ ખોડે હેવા નવ પાડીઆ કરે, તે ઉપર પથર ઇઆ રેતી પાંથરેછે, તેને કેહેછે. પછી બે માખેદા કરસીઆ, કુલીઆં પાવકરી તે જગા ઉપર બરશનુમ આપે; અથવા રીમનને નહવાગું હોએ તો ઐક માખેદ તેને પાપ કરે, જો નવ રાતનું બરશનુમ આપે તો શગ જરૂર જોઇએ. ખીજો માખેદ કાએદા પરમાંણે શ

પરગરદ ૧૦ મી.

પુછીછ કે દરજે નશ્ત્ર મુવાં ઊપરથી જવતાં
 ઊપર દોડેય તેને હું કેમ જોર કરું, જે મુવાં
 ઊપરથી જવતાં ઊપર નહીં દોડે.

ગને લાવે. લેઇ જવું કરે. 'વલી દરમ્મક પાડીઆંપર ખેશાડ
 તાં પેલો પવીતર કરનારો ખોલે કે'—નમાજ સપંદારમદ અમ
 માસપંદની જમીનને કર, પેલો અરશનુમ લેનારો ખોલે. નમુઅ
 સપંદારમદની જમીનને. હું ખોલી એક પાડીઆંપરથી ખીજાં
 ઉપર આવે. એ પરમાણે નવે પાડીઆં ઉપર ખેશારે, નેરંગ
 આપે, શગનાં કાંતને હાથ લગાડે. શગને પાછો લેઇ જાએ, લાવે.
 પેહલાં પાડીઆંપર ખેશ, નીરંગ આપે તરણુ તરણુ મરતખે, છ
 વખત આપે, પછી ખાખ આપે, બદન ખુશ કરે, પછી
 આવ આપે. છેલાં પાડીઆંપર જાએ, પેહલા પોતાના હાથ
 ઘોએ, પછી સમલું બદન ઘાઇ શાક કરે, શગને પાછો લેઇ
 જાએ. કશની બાહર, જો રીમન નાહુ તો તે પાખ થાએ.
 અગર નવ રાતનું અરશનુમ લીધું હોએ તો નવ રાત મુઘી
 હલાયડું ખેશ, નીરંગથીજ વેહવાર રાખે, પાંણીને હાથ લાગે
 નહોં, અમઆથી ખાએ, પેવંદ પકરી પાંણી પીએ, તરણુ રાત
 પછી આવ નાંમેલાં મોઠા કરશીઆથી તંન શાફ કરે, જેને નવશી
 નાહુઓ એવું ખોલવામાં આવેછે. એજ પરમાણે ખીજી લણુ રાત
 ગીઆ પછી મોહટો અને નાહનો કરશીઆ આવ નામેલો લેઇ
 તંન પાખ કરે, વલીતીજી મરતખે તરણુ રાત જવા પછી પવીતર
 બને. એ નાખલા અને એક મોહટો કરશીઆ લેઈ આવ નાંમે
 લાં પાંણીથી નાહુ, બેહદીન હોએ તે પવીતર બને. પાછો જેમ
 આગલ કારમાર કરતો હતો. તે કરે, અગર મોખેદ ઇઆજ

જવાબ દીધો કે જે ગાથાવાંણી બે મરતબે,
તરણ તથા ચાર મરતબે, પધવાની છે તે ૫૮.

પુછીહી કે તે કેહાછે ગાથા બે વાર, તરણ
વાર અથવા ચાર વાર ૫૮વાના. (૪૪)

દાયરેગરી કરનાર હોએ તો પછી હોમ ગોમની ઇજ્જતને કરી
પછી દુનીઆંદારીની ખટપટ કરે. આ જગાપર બરશતુમ
આપવા વાલાને તથા રીમત નવારવા વાલાને માજદ આપ-
વાની બાબદ આવી છે તે આગલ આવી ગેઈ છે, જેથી તે
આએ જગાએ લાંબુ કીધું નથી.

(૪૪) આ જગા ઉપર ઘેટે સારનાં વીશ અંશારે આવેલા
છે, તથા બાજ લેઘ મુવેલીલાશ પુથે આજવા વીશ આવેલું છે.
ખીજી વીશાબ તથા જહરે જઈ આવીઆ પછી બાજ મેલ
વાની શાહદત આવેલી માલમ પોછે. અશમ વોહુ ૩) હુમ
તેનામ ૨) હાખશયરેતેમાએ ૩) ઇઅથા અહુ વેરાએ ૪)
હાનીવેરીમ ઇઅજમેદ, પઢી બાજ મેલવી જોઈએ. એ ૧૨જ
દરેક જરથોશતાએને લાયુ પડેલી છે. જે વીશ મને થોડા
ઓલાશો કરવાની ફરજ છે. આપણને, હેરનશા લીલો ઇઆ
સુકો અથવા રીમનીની બાબદ સંભાલવાની, તેની પવીતરાઇ
જલવવાની ઘણી તાકીદ આવેલી છે. જો તે ૧૨જ અદા નહીં
કરીએતો ખસીત યુનેહગાર થાઈએ. હવે રીમની વીશ તો
આગલ ઘણી ગમ લખાઇ ગયું છે પણ શુકો ઇઆ લીલો
હેરનશા વીશ થોડા ઓલાશો જણાવું. શુકો હેરનશા તે
નખ, બાલ, સુકાએલું આમરું એટલે છાગરો પડે અથવા
કંઈ દરદ થાએ જેનો બાજ આમરોનો આવવા બાદ
ઉપરનો બાજ શુકાએલો નીકલે તે, ઇલાદી જેમાં રસી, નહીં

અવશતા-આઅદ * એનેવચ ૫૨મરૂએ ઈ
એ હેનતે ગાથાહુઅ બેશામરૂત.

હુએ તેવી વથતુ, માંલુશનાં તન ઉપરનો, આપણાં કે પારકાં માંલુશના તન ઉપરથી નીકલેલો. લીલો હેરનશો તે માંલુશના બદનમાંથી નીકલતો રશી, લોહી, જીવતી ચામરી કપાએલી, ગુમરાનું પર, અને પીશાબની વાતે નીકલતો ધાત, એ પો તાનો ઇઆ પારકાનો નીકલે તેવાં માંલુશને ઇઆ અરકે તેને નીરંગ તથા પાંતીથી ગોશલ ઉતારવું જોઈએ. અને શુકા નશાને અરકેઆ હોઈએ તો પાદીઆવ કરી કુશતી કરવી જોઈએ, પછી હરેક બંદગીનાં કાંમમાં ઇઆ દુનીઆદારીનાં કાંમમાં શામેલ થાવું જોઈએ. જો એ બાબદોથી ખેદકારી કરે તો નયથે દરજ તેવા ધણી ઉપર આમજ થાએ. પીશાબ ઇઆ જહારો કરવા બાદ હાથ મોહડું ધોવાનું રાખેલું છે, તે જરથોશતી ધરમની શીલશુરી ઉપરથી માલમ પડે છે. આપણને ગોશલબાજી થવાથી ઇઆ પીશાબ કરતી વખતે તેવી કથર એકથ માલમ પડે તો જરૂર નાહવા વગર ચાલે નહીં, પણ ગરજતીથી અથવા પીશાબમાંથી છુતી બેમાલુમ કથર નીકલવાથી આપણને ખબર નહીં હોય તો હાથ મોહડું ધોઈ કુશતી કરવી જોઈએ. હાથ મોનું અને પગ ધોવાનું કારણ જોલુ આપણને માલમ પડે છે કે આપણાં તન નો બાગ કોઈની વથતરની બાહરે હોવાથી. જોલી જગા હુએ તે ઉપર નયથ ઉતાવલો બાગુ થાએ છે, પેહલે તો ખરાબ જગા ઉપર બેશવાથી એટલે વારાની તથા પીશાબ ની, તે જગાની માંખ, મછર, ઉડી, જોલલા બાગ ઉપર બેશ તેટલા વાથતે પેલા ઉપર કહેલા વીતર ગાથાવાંતી પઢવા પછી

અરથ-એ રવેશે એ શ્યુન બુલંદ પઠે જે ગાથા છે, એ વાર પઠવાન.

અવશતા-અહીંઆ ઇઆશા નેમંધા (વાર ૨), હુમતનાંમ ૨) અશહીઆ આઅદ શેરી અશહી આ ૨) ઇઅથા તુઈ અહોરમનદાડ, ૨) હુમાઈમ થવા ઇએજેમઈઅજતેમ. ૨) થવશતોએ તરશઆ ૨) ડુશતા અહમાએ ૨) રાપેઅંતા મેનીઝી ૨) વેહુખશથરેમ વેરીમ ૨) વેહુશતાઈશતેશ ૨).

પછે એ શ્યુન બુલંદ બોલે ઇઆને ખુબ અ વાજે પઠે કે જે પ્રતેહમંદ તંદરોશતીનાં આપના રા છે, તે બધે વાર પઠે. એટલે જે ઊપર જે

તેવી જગાને પાંણીથી ઘાઇ નાખવાની શીલસુશી છે. હવે પી શાખ કરવા જતાં ઇઆ જાહડે જતાં મોટોડાનું અર લેખે તે જ ગા શાફ કરવાની સરવે જરથોશતીઓને તાકીદ છે, તેમ બનવુંજ નોઇએ. પીશાબનો ભીનો ભાગ અથવા કંઈ છુપી ધાતની કશર પેલાં અર કરવાથી નીકલી જાએ, જેથી વશતરને લાગે નહીં, અને અપવીતરાઇ થાએ નહીં, પણ આવી ખારીકી બાબદોથી તો આપણુ જરથોશતીઓનો ધણો ભાગ દાહડે દાહડે બેદર કારી કરે છે. ગોશલબાજુ તે શું, તેને પરેજવું તે શું, નખને અને બાલને પરેજવું તે શું, અર કરી પીશાબની જગા કોરદી કરવી તે શું, હવી હેવી ધરમ નીતી નહીં શમજવાથી એ ખુરો રવખઓ આણુ થાઇ જર ગાલી બેઠા છે, તેને દુર કરવાની મોઢવણુ લાગતા વલગતાઓથી થાવી નોઇએ. તે વીશે આપણાં શમજુ ટોલા તરફથી સંભાલ થાવી નોઇએ.

જાવતમાં ગાથાવાંણીના ફકરા અગીઆર લખે
લા છે તેને બે મરતબે એકકો ફકરો પઠે. જેથી
આજેજ થાએ ગનાંમીનો. તે ધરથી, જોડલાથી,
શેહેરથી, ગાંમથી, ગુજરનારનાં તનથી, મરદ ઇઆ
આરત થી, જે ઘેરમાં ગુજરે તો તે ઘેરના શાહ
બથી, તે ઘેરથી જોડલાથી જોડલાનાં શાહ
બથી, શેહેરથી શેહેરનાં શાહબથી, ગાંમથી
ગાંમના શાહબથી, તમાંમ અશોનાં ટોલાથી, તે
નશશે દરજ આજેજ થાઈ અવાખતરની તરફ
નાહાશે.

પુછીહી કે તે કેહી ગાથાવાંની તરણ વાર
છે પઠવાની.

જવાબ દીધો કે એ શબ્દન છે તરણ વાર
પઠવાના.

અવશતા—અશેન વોહુ ૩) ઇએશેહીઅશતો ૩)
હુખશથરોતેનાએ ૩) હુજુઅરેનાએશ ૩) આ
અદ પશએ થરેશામદુત વચ એમવચ ફરમરઅ
વારેથર ગનેશ બેશજઅ.

એ અવસતા તરણ તરણ વાર બુલંદ પઠ.
બીજી બાબદો હીપર આવી ગઈ તેથી લખી નથી.

અવશતા—એમવચ આખ તુફીરિમ ફરમરઅ

અરથ—એ શબ્દન એઆર મરતબે બુલંદ
અવાજે પઠે.

અવસતા—ઈઅથા અહુ વેરીઓ વાર ૪) મ નદાદમેએ ૪) આએરીએ માએશીઓ ૪) આ અદપશ્ય એથરો શા મરતે વચ એમવચ ૫ રમરચ વરેથર ગન એશજઅ.

અરથ—એ પ્રતેમંદ શમુન એઆર વાર ૫ ૬. એછે તંદરોસતીનાં આપનાર બુલંદ એટલે ઘણી. બીજા અરથં ઊપર આવી ગીઆ તેથી લખીઆ નથી.

અવસતા—માનનીઅનાં દેહિઅનાંમ શનેથેમ.

અરથ—માનંદરાની દેવોને મારવાનાં હથીયાર.

એટલે અવસતાવાંનીથી માનંદરાંનનાં બુરાં માણશેને મારવાનું. એનું જાણુવું એકે તે જાહુગરી કરનાર, બુતપરસતી કરનાર, તેવા બુરા દેવોને જેર કરવું તે અવસતાવાંનીછે. એ સમુનછે નસશેદરજ બુવાં પરથી જીવતાં ઊપર દોડે તેને દુર કરનાર. એટલે જે હમરી ત રીમન, પતરીત રીમન થાએલાં માણસને ગાથાવાંની પઠવાથી તે પઠીને જે આલાતો બ નાવીઆછે તેની બરખતથી અપવીતરને પવીતર કરનારી ગાથાવાંની તે અવસતાવાંની છે. આ જગા ઊપરબી રીમનને પાક કરવા વીશે ઘણી બા બદ આવીછે, પણ હમેએ લીધી નથી, સખબ કે આગર આવી ગઈછે. વહી દાદાર હોરનજ દ જરતોસતને કહેછે.

અવશતા-ઈઓ મનદાડુ મશીઆડુ એપી જાથવેમ. વેહુશતાહાઈઓનદાડુ જરથોશતરે ઈઆ દેને મનદીઅશનેશ.

અર્થ-જે પાક આદમી જનમથી બુલંદ. એ જરતોશત તે પોતાના શરીરને બુલંદ પાકી થી રાખે અને એ માનદીઅશની દીનને.

નેક મનશની, નેક ગવશની, નેક કુનશનીએ કરી પોતાનું શરીર જેને પાકીથી રાખીશું, તેને દીનને પાકી આપી. જે પોતાનાં તંનને, પાક રાખે તે મનશની, ગવશની કુનશની વારે અશો આદમી. હોનવર તંનને પાશ્યાંની આપેમ. ઈઅથા આહુ વેરીઓ, કેમનામનદા, અશહુ. એ નીરંગ પટીઆથી જમીન પાક થાએ, પુરવર પાક થાએ, ઈતીઆદીભલી વસતુઓ પાક થાએ.

પરગરદ ૧૧ મી.

અવશતા-પેરસદ જરથોશતરે અહોરેમ મનદાંમ.

અર્થ-પુછીશું જરથોશતે હોરમનદને.

કે અએ મીનો હોરમનદ-કેમ ધરને પાક કરે, કેમ આતશને, કેમ પાંણીને, કેમ જમીન ને, કેમ ગોશપંતીને, કેમ અશો મરદને, તથા અશો ઓરતને, કેમ હોરમનદની નેઆંમત ચી નો પેદા કીધેલીને પાક કરે.

જવાબ—કે એ જરથોશ્ત, ઇઓનદાથરે ગર નેએદનાં પઠવાથી પાક થાએ ધર, પાક આતશ, પાંણી, જમીન, ગોશ્પ્રંદો, પુરવરો, અશેા મરદ, અશેા પુરત. એ શરવે અવશતા વાં ની પઠી એટલે ઇજશને વંદીદાદનું પવીતર કાં ન કરવા શાયે. અને અર્થેનાં મવચો, પાંચ ઇઅ થા અહુ વેરીઓ, કેમનાં મજદા, અશે શુધી માં થરવાંની પઠવાથી એ શરવે પાક થાએ.

અવશતા—એમદ ગાંમ ઇઓનદથાને. એ માંમ અદ વચો પ્રમરૂઅ. ગઝિઅ અદાએશ. તાએશ શીપુથનાએશ, ઇઆએશ વેહેશતાએશ. પ્રશીઆ મહી.

અર્થ—એ રવેશે ગોશ્પ્રંદને પાક કરે, એ રવેશે અવશતાના પઠવાથી. ગોશ્પ્રંદને ધાશ પાંણીનું આપવું કરે તેઓને વાશતે ખોલણું નેદાંન રાખી, ચારીઆં કરે.

એટલે તેઓને પ્રવાને ઇઆ ખાવાને ખોલ લી જગા રાખી ધાશનું ઊગારવું કરે તથા પાંણીનું આપવું કરે. તેઓને રેહેવાના તખેલા બાંધે, તેઓને આશુદાં રાખે, બંદો રૂતુમાં. એ ટલે ગરમ રૂતમાં ખોલલી જગા રાખે, શરદ રૂતુમાં વશતરનું પેહેરાવવું કરે. અવશતા વાં ની પઠનારા નર અથવા નારીખી અશેછે.

અવશતા-આએરીએ માએશીઓ રૂદર
એ. જતો નર બીઅશયા. નાએરે બીઅશયા.
નરથોશ તરહે. વંધેગુશ. રૂદરએ મનંધહો.
ઈઆ દેનાડુ વેરીમ હુનાદ મીઅનદેમ. અશહી
આ. ઈઆશા અશીમ. ઈઆંમ અશીઆંમ અ
હોરો મશોતા મનદા. (૪૫)

અર્થ-હોરમનદ કહેંચ કે જે નર, ઈઆ ના
રી નરથોશતી દીન ઊપર ધણી ખુશહાલ થઈને
પોતાનાં અંતકરણથી દીન કબુલ કરેતો. તેને
રામશનીનું પોંહચવું થાએ.

એટલે રામશની ભરી દીન. તે કબુલ કરી તે
માં આવવા આહુતો તેને આપે. એટલે ભલી દી
નમાં લેએ. જે પોતાને શવાબનો બદલો મેલવ
વા આહીને દીનમાં આવે તેહને.

અવસતાવાંની પટવાથી આજેન થાએઓ.
હુશમ દેવ જે કરોધનો કરનારછે તે. એટલે
ગોશનો દેવ તથા પતરીત રીમન તથા અતરી
ત રીમન. અટરીત એટલે જેની ઊપર નશશે
દરજ પોંહચીઆછે તે, પતરીત એટલે તે રીમન

(૪૫) આ બાબદ ચોક્કશ પોતાની દીનનો વધારો કર
વા વીશે આવેલાછે. ઝોમન દરએક ધરમમાં તેવી મંત્રપ
તીજ સમજાવતથી, પોતાનો દીનનો વધારો કરેછે. તેમજ
આપણનેબી કરમાંનછે કે આહીને જેવા આપણો રાહા રશમ
યો આજવાને ખુશી હોએ તો તેને લવું જોઈએ.

થાએલા શાયે એક પેવંદ અથવા વાતચીત કરે તેને કહેછે. તેવા રીઝનો દુનાવ્યાંની પેદાએશ ને કમી કરેછે. પાંણીની કમતી કરેછે. અશો ઇની કમી કરેછે એટલે પરેજગાર લોકોમાં રીઝની પ્રલાવી અપવીતર કરેછે. તે લોકોને આજેજ કરે, બુરા દેવની ચાલનાને, આજેજ કીધો બુદ દેવને. બુદીઆજ દેવને, કુન દેવને, બુશીઆશ દેવને, દરોગ દેવને, દરગગોઈ કરનારને. લડાઈ-કરૂં પરીઆશે, પરીની મારાદનાંશે, જોવા ખરાબ કરેચ આતશને, પાંણીને, જમીનને, ગોસપંદને, તે સઘલા બુરા દેવોને, તેની ચાલનાં ઇનશાંને, બુતપરશતોને, બુરી રાહા, બુરે રસ તે, બુરી દેવ્યાંનતથી ચાલનારા, અથવા ચલાવનારાઓને આજેજ કરૂં.

પરગરદ ૧૨ મી.

અવશતા-આઅદ ઇઅદ પેતો પેરે એરેથી એતે માતેવા. પેરેએરેથીએતે. સુઅદ એશાંન ઉપનાનીએન. પોથરો હચે પતરેન. દુગડો હચે માતરે. સુઅદ દહમનાંન. સુઅદ તનુપેરે થનાંન.

અરથ-જેવારે બાપ ગુજરે અથવા માએ ગુજરે તો એટાને બાપથી, બેટીને માએથી, કેટલું દહંન, કેટલું તનાંપુરગાંન. દહંન એટલે અ

થોરનાંનને કહેછે. તનાંપુરગાંન એટલે રથેસતાર
વાશતરીઆશને કહેછે, તે ઊપર કેટલું રહેલું.

અવશતા-આઅદ મરદ અહોરમનદાડ.
થરેશતેમ દહમેનાંમ. ખશુઅશતીમ તનુપેરેથનાં.

અરથ-એ રવેશે કહીઊં હોરમનદે, તીશ
દહમને. શાથ તનાંપુરગાંનને.

અશલ લખનારની શરેહમાં તરીશ દાહાડા
અને શાહાઠ દાહાડા પતેત કરવા ઈઆ પશે
માંની ગુજરવા રહેલું, હેલું આવેલુંછે. પણ
પતેત ઈઆ ગુજરેશ હેલું સરેહમાંછે. (૪૬)

(૪૬) બાપથી તીશ ઇઆ શાહાઠ દાહાડા બેટાએ,
માએથી તીશ ઇઆ શાહાઠ દાહાડા બેટીએ રહેલું, હેલું
આવેલુંછે. અવસતાના ખાલાશમાં કાંઈ પતેત કરવી તેના
પુઠે શું કરવું તે કાંઈ આવીઊં નથી. એ ઊપરથી ચોકથ
સાર હેવા થાએછે કે દુનીઆનાં કારોબારમાં બેલાવા છોક
રાએ તરીશ અને શાહાઠ દાહાડા સખુરી પકડીઆ પછે
બાપની તરફનો તમામ કારોબાર ચલાવવો. એજ પરમાણે
છોકરીએની દુનીઆંદારીની ખટપટથી દૂર રહી માએની
વઠી તેનો કારોબાર ચલાવવો. અથોરનાંન હોએ તો તરોશ દા
હાડા. અને રથેસતાર વાશતરીઆશ હુતોખશ હોએ તો શા
હાઠ દાહાડા એજ પરમાણે છોકરો ગુજરે તો બાપે, છોક
રો ગુજરે તો માએ તેમ કરવું, હેલું આવેલુંછે. વલી આ
જોગવાઈએ લખુઅ કે શરેહ કરનાર તરફથી એ તરણુ ગમ
હેલુંજ કોઈ મતલખનું લખ્યાણુ આવેલુંછે. તેની તકરારી લ
ખાંત. વલી મતલખનું હોએ તેમ માલમ પડેછે. બાકી,
અવસતા અને તેનાં અરથમાં તેમ કંઈ લખાએલું દીશતું
નથી. ફકત શગાં વાહલાએએ અરશપરશથી તેએ વીશે
એટલે ગુજરનાર વીશે પશતાવો કરવો.

અવશતા-કુથ નમાનેમ ઇઓજદથાને. કુ
થે યોન ઇઓજદાએતે. •

અરથ-દાદાર, કેમ ધર પાક થાએ. કેમ જ
મીન પાક થાએ.

અવશતા-આઅદ * થરેશ પ્રશનાએતે ત
નોનાંમ. થરેશ પ્રશનાએતે વશતરનાંમ. થ
રશ પ્રશશ્વત ગાયનાંમ.

અરથ-તરણ વાર તંનને જીઆદે ધોએ.
તરણ વાર વશતરને, તરણવાર જીઆદે ગાથા
વાંની પડે.

એટલે તરણ દાહાડા પોતાનું ધણું તંન મન
સાથ રાખી સારીપેઠે ગોશલ ઊતારી વશતર શા
પ્ર ધોએલાં પેહુરી, તે તરણ દાહાડા ગાથાવાં
ની એટલે બંદગી કરે. (૪૭)

(૪૭) આ બાબદ ઊપરથીની ઓદલું માલમ પડેછે કે
છોકરા છોકરીએ માએ બાપનો. ઇઆ માએ બાપે છોકરા છો
કરીનો કળ વખતે. તરણ દાહાડા નાહી, શાપ્ર કપરાં પે
હેડી બંદગી કરવી. આએ પરમાણેજ એક ખીજની તરફ
થી અરશપરશની શગાધવાલાં મામા, માશી, કાકા, કુઈનાં.
દર દોશદારના, અરશપરશના શગાંએ વીશે બંદગી કરવા અથ
વા શશ્વરી પકડવા વીશે આવેલુંછે. એ ભણે રેવાજ નવશા
રી, શુરત, ગાંમડાંએમાં અરશપરશની બંદગી કરવાનો રવ
ધએ અશન પ્રમાંન. પરમાણે આલુ રહેલોછે. પણ અપ્રશીય
કરવા શાયે નાચારીએ લખાવું પડેય કે મુબઈ શહેરમાં પાંચ

અવશતા-એનાડુનો આતરેમ ઇચ્છતે.
બેરશને શતરે નેતે. અએવીઓ વંધોબીઓ. જી
થરાડુ બેરેતે.

અરથ-હુમગોમ, બરશમ, આતશ વીગેરે
તમામ અલાતથી.

એટલે ગાથાવાંનીનું ઇજવું બુલંદ અવાને ઇ
આને શારીપેકે દીન તરણ પટે તેનું શમજવું
એને દીન તરણ શરોશનું કાંમ કરે.

અવશતા-ઇઓજદાએતે. જીન નગાનહ.
વશે ડુપાએતે અપાંમ. વશે ડુપાએતે ડુરઅ

પચીશ બાડુતી મામેદાથો બંદગો કરાવી. તથા કેટલીએક ત
હરાંનો જાંધો ખરચ કરવાને તથા બંદગી કરવા વીશે ગણ
તી કરવાને રવહાઓ અરશપરશના શગાં વાહાલાંમાં પડી ગ
યોછે. ઘણું લખવાનેબી કમકમાટ છુટેછે. વલી નામીઆ
ગજવંસી શેરો, ધરમ ગુરુઓ, બેહુતર દીનના જરથોશતી
ઓ એટલે વીદવાંનો જાંહાં વશે તીઆંજ. એ તરણ
દાહાડા જંગલીપણું વપરાએ. તે વીગતે લખીદીન દુશમ
નોને, એટલે જુદદીન વાલાઓને બીજી આંખ આપી તેઓ
નાં તોનામા રેહવાને ઇઆ રાખવાને હું દરશત ધારતો ન
થી. જીઆં શંપ નહો, જીઆં પંચ મંડલી નહી, જીઆં
અપખથપાતપણું નહી, તીઆં કાંધજ નહી. જીઆં કુશં
પ, જીઆં આપ મતલબ, જીઆં તકોબરી, ગરૂરી તીઆં
બલાં કાંમનો, પવીતર ધરમબી, જરથોશતી ટોલાની, રૂનાં
થવાતી નીશાંન શમજવી.

રાંમ. વગેરે ઉપાચારે અનિશ્ચયનાં સપેંતનાંમ.
સપેંતમ નરથોશતર.

અર્થ-એ સપેંતનાંમ નરથોશત. પછે પા
ક થાએ, તે જગો, તે મકાંમ, એટલે લાશને ને
લેલી જગા અથવા તે મકાંમ (૪૮) તે જગા ઉ
પર મુરાદ માણક પાંણી ચલાવે. મુરાદ માણક
પરવર. મુરાદ માણક ચાલે અશોઈનાં કાંમો. એ
ટલે બંદગી કરવાનાં કાંમો.

(૪૮) આ બાબદ હેવી જાહલી શમજ પડે તેહવી
છતાં મુંબધમાં જુનાહ થાએ. તે એકે, તરણ દાહડા પછે
પેલી અપવીતર જગા ધાધ નાંખે. પણ શાક અવશતાથી હેવું
જાણું શમજવેલું છે કે, તે ધરમાંની જમીન પાક થાયા પછે પાં
ણીથી ધાધ આગમ વાવડતાં હોય તેમ વાવડે અને તે જગ
ઉપર પાંણી, ઓરવર, ખાંધાની વગર લેધ જાએ. આ વ
ખતે મારે જણાવવું જોઈએ કે પેલા જુજરગ અને
કાખેલ દશગુરુ શહેબ એદલત દારાબજી શંજનાએ હા
વી શહેરે ઇઆ કાંધ ખાંધગી મતલબ તેમાં આવવાથીજ
વીઆર લાવી વંદીદાદના પુશતક ઉપર ચહી કરવાને અપાદા ક
રેલા માલમ પડે. એક બારગી તેવણે વખત તપાશી કોઈની
તરાંહાં કરી હોએ, પણ મોહોડેથી કરવામાં અને લેખી દશના
વેજથી ચોકશ કરવામાં આશમાં અને જમીનનો ફેર પડે
છે. તેવો ફેર તે જુજરગ દશગુરુ શહેબે શમજેલો, અ
ને પોતાના અચારનાં બાધાઓનો ચોકશ બચાવ કરવાને
ધારવીનેજ તેમ કરી દાનાધ વાપડી. હેવું હું ચોકશ મમ
જુજુ. પછે તો વાંચનારા શહેબોનો નેવો વીઆર.

પુછીહી કે જુદહીનનો શખશ ગુજરે તેનો નશો શપેનાંમીનોની પેદાએશને કેમ મલે એટલે હમરીત, તથા પતરીત, રીમન કરે.

જવાબ દીધો જે જેમ દેડકો ધણો શુકો વરશ ૩) નો હોએ મરેલો. તેવો તે જુદહીનનો હું રનશો જાણવો, કારણ કે તે જીવતો અશો ન થી. મુવા પછે નશો ઈઆ રીમન નથી.

અવશતા—જીવોજી શપેતને જરયોશતર. મેરીઓ દરઆડુ બેનંધરો અભિઅથ અએશ મોગો અનશુઅ.

અરથ—એ જરયોશત બે પગો દરઅંદ શા વાશતે કે તે આશમોગ, નાં અશો.

એ શપેતમાંન જરયોશત હું શપેનાંમીનો ની એટલે હું હોરમનદની પેદાએશમાં તે જીવ તોજ ખરાબી કરેઅ. જીવતોજ આતશને યુજ વેઅ, જીવતોજ પાંણીને મારેઅ, એટલે પાંણીને અપવીતરાઈ આપેઅ. જીવતોજ ગોશપંદાને મારેઅ, એટલે તેઓને પાછાં પૂરવેઅ, ઈઆને કાપે અ. જીવતોજ અશો મરદને જીઆદે અપવીતર કરેઅ. તે બે પગો રાહાજન જીવતોજ નાં અશોછે, એટલે અશો નથી. (૪૯)

(૪૯) આ ખારમી પરગરદને વાશતે ઉતારાનાં વંદી દાદમાં દશતુરજી જમશેદજી એદલજી બેમનજી જમાશપઆ શાનાં ખોલાશો કરેઅ કે, ખારમી પરગરદની પેદેલવી જીપરથી

પરગરદ ૧૩ મી.

અવશતા—કદતદદાંત્રે. સપેંતો. મેનીઅ
ઊ અએતધાંમ દામેનાંમ. ઇએએ હુંત સપેં
તહે મેનીએપુસ દામેદાતેમ વીશપેંમ પેતે પુશા
પુંધેમ. અહુમ વખશાદ. હજંધર અંધરો મે
નીઊશ પેતેજશતે.

અર્થ—કાણ તે પેદાએશછે, શપેનાંમીનોની
પેદાએશ પેદા કીધેલી. તે બુલંદ પાખ કરનાર હો
શનમાં, એટલે હોશન ધેહુનાં વખતમાં. પોકાર
નાર બંદગી ધણી કરનાર તેથી ગનાંમીનોની હ
જાર પેદાએશને મારવું પોંહએ.

અવશતા—આઅદ* શપાનેમ શીજદરેમ પુ
રૂં શરેમ ઇમવંધાપરેમ ઇએમ મશીઆક અઊ
અ દુણુઅ અંધરો દોજેકમનાંમ એજેતે.

તેનો તરજુમે ગુજરાતીમાં મેં પોતે કરેલોછે, હેવું લખવામાં
આવીજાંછે. વલી આ જગા ઊપર મને જે બોલ લખી બ
લા જરથોશતીએની ખાતરી કરી આપવાની અગત જણા
ધછે કે, ધરમ સંબંધી કેટલોએક ગુચવાડો વધો ગીએછે,
તે સંબંધમાં શેહેનસાહી જે દશતુરો યાવાથી એક ખીજની
વીરધ બોલવાથી ઈઆ લખવાથી. એક ખીજને લાગતા વ
લગતા તરફથી મદદ મલવાથી એક એકનું બોલેલું તથા લ
ખેલું પસંદ કરવામાં આવતું હતું નહીં. તેનું સુલ કારણ
હશદ, અદેખાઈ, આપમતલખનું હતું. અને હાલછે.

અર્થ—એ રવેશ જે શુભ વંદાપરેન એટલે મુરગ વંદાપરેન નાખનાર છે. તેણે આદમી બુ રાં નાંખથી મુરઘા કરીને ક્રેડે છે. જે આદમી આ તે શુભને એટલે મુરગને, મરઘા કરી ક્રેડે છે તેઓ ગુનેહગાર છે, તેણે અંનવદ પુલ નહી ગુન્નરી થાય. કે નહી છવતાં શરોશની તેહ ને મદદ થાય.

એટલે જે મુરગ પોકારવા પછે બુરા લોકો બું તથા બુરા દેવોનું નાહાશવું થાય, બુરી રી મની દુર થાય. અંદગી કરવાથી તથા ધરની શરૂ કરવાથી એટલે શાશ્વત કરવાથી. અંધરેમની ભ્રમની પેદાએશનાં નેહુશત થાય. જેવો બુરી મરજથી ખરાબી કરવા આવયા હોય તેવો. (૫૦)

દાદાર હોરમજદ સપેંતમાં નરયોશતને ક હે છે કે, એ નરયોશત-તેઓ છે પશતાવાની બુરી મનશનીનાં, પશતાવાની બુરી ગવશનીનાં, પશ

(૫૦) આ બાબદ હેવી છે કે પાંડલી રાતે મુરગ પોકારે, તે શરૂ ઇતિહાસ માતરને સજગ કરે, કે તમે હો બુરા દેવો જે આતશને, તથા પાંડલીને ખરાબ કરવા આવેલા છે તેને અવસતાવાંની પઢી દુર કરો. અને બુરાં છ નશાંનો જેવાં કે ચોરો વાતપાડા એટલે સહમારો, તમારા ઉકવાથી શેકશતે થાશે. વલી ખેરમાંનો કચરો પુંજો શાશ્વત કરવાથી આતશ રોશન કરો તે ઉપર બુશબો મેલવાથી ધરમાં ની શધેલી ગલીઓ એટલે ખરાબ હવા દુર થાય છે.

તાવાની બુરી કુનશનીનાં ગુનેગારછે કે જે શ
ગો નાંમ બનાંમથી આલખાયેછે, તેહુને મારે.
અને જેઓ નાંમ બનાંમ શગોની માવજત કરે,
તથા ખોરાક આપી પાલન કરે તેઓ બેહુશત
હાંશલ કરનારાછે. જે શગ રાતને વખત પોકા
રવું તથા રહવું કરેય. તેનું જાણવું એમછે કે
અંગરેખીનોની પેદાએશનાં, બુરા દેવો તથા બુ
રી આલનાં ઇનશાનો, ભલાં ઇનશાનોને નુકશાન
કરવા ધારવી, રાતને વખત બાહાર આવેછે.
જેઓ બદ મનશનીનાં, બદ ગવશનીનાં, બદ કુ
નશનીનાંછે, તેઓને દુર કરવા શગ મોહોલાનાં
પોકારેય, કુહુરાપો કરેય, રદન કરેય, ધભરાટ
કરેય, જેથી તેઓને આગમજથી આધાહી થા
એય. વહી શગો ઘણી જાતનાંછે, તે શગોનાં
નાંમો આ અવસતાથી શાહાદત આપેછે.

અવસતા-પશુશહુરઆંમય વેહુરા હુરઆંમ
ય. વોહુ નજગાંમય. દરખતો હુનરનાંમય.

અર્થ-૧) પશુશહુરન નાંમનો. ૨) વેહુશ
હુરન નાંમનો. ૩) વોહુનેજગણે. ૪) દરખત
નાંમનો હુનરવાલો શગ.

એટલે જે એ શગને જેબી હુનર શીખવે તે
શીખેછે. જેઓ શગને મારી નાખે તેનું રૂવાં
ન બેહુશતની તરફ નહીં પોંડાય.

પુછીહી જે, એવા શગને મારી નાખે તેને શું તોજશ છે. જે પશોહોરન છે તેહને મારે.

જવાબ દીધો જે પશોહોરન શગને મારે તો ૮૦૦) ચાપુકની તોજશ કરે. વેહશહોરને મારે તો ૭૦૦) ચાપુકની, વોહુનજગનેને મારે તો ૬૦૦) ચાપુકની. દરખતહોનરે નાંખનો મારે તો ૫૦૦) ચાપુકની તોજશ કરે. એ વીગેરે ધણાં શગોનાં નાંખે આવેલાં છે. તેહને મારી નાખે તેહની ઊતરતી તોજશ આવેલી છે, પણ સંખ્યાં ન થાઈ જાવાને લીધે હું ટુંકું કરું છેહીં. ૫ લી શગને ખાંતું ગરમ દુધનું, ધીનું આપતું જોઈએ, થંડું આપતું, ગરમ હોએ નહી, જેથી તેઓની જખાંને તુકશાંન પોંડએ નહી, તે વીશે તોજશ કરવા લખેહું છે કે, ખરાબ તથા ગરમ ખાંતું શગને ખાવા આપેતો ગુનેગાર થાએ. ૫ લી શગની આઠ ખશલત છે. જેમ માંણશની ખ શલત આઠ છે તેમ.

અવશતા—શગહે અઊઅહે અશતાપેરેમ.

અરથ—શગમાં હેવી આઠ ખશલત છે.

ખશલત ૧ લી અથૈરનાંનની. જેમ અથૈર નાંન શયુરીવાલો છે તેમ.

અવશતા—પેતે ખરેથે ખરેતે. હાંઅથે આ થરૂઅ.

અર્થ—તે અયોરનાંનની મીશાલ ખાંનું ખાએચ.

અવશતા—અએતેશે હુમ ઇઅથ રયેશતારે.

અર્થ—તેનાં ખસલત રયેશતારની ૨) છ.

એટલે જેમ પેટુલવાંનલોઝા પોતાના પાદ શાહની આગલ પાછલ ચોંકાશી રાખી ચાલેછે તેમ તે શુગ ભરવાડનાં ટોલાંની તથા વંજરા નાં ટોલાંની એટલે નાંઠલાં ખાહુટાં ગોશપદની શં ભાલ નખી જાંનવરોથી, એટલે વાધ, વરથી કરેછે.

અવશતા—અએતેશે હુમ ઇઅથ વીશાપુશ.

અર્થ—તેનાં ગવઈઆની મીશાલે ખસલત ૩) છ.

એટલે ગવઈઆ જેમ માંણશનું દીલ ખેંચી લીએછે. તેને ખુશી કરી તેહનો પેઆર ચેલવેછે.

અવશતા—તાંથરો ચેનો ઇઅથ તાઈપુશ.

અર્થ—અંધારાંની ખોરાદનો મીશાલ ચોર ની. ૪) થી.

ચોરની મીશાલે હલ્લુ હલ્લુ ચાલે, અંધારી રાતે દોડે, મુકેલું ખાઈ જાએ.

અવશતા—તાંથરોચેનો ઇઅથ દેશોશ.

અર્થ—અંધારાંની ખોરાદનો મીશાલે રાહા જન. ૫) મી.

એટલે રાહા મારનાર, રશતો બંધ કરનાર,
કોઈનું લેઈને પાછું આપે નહીં, તેની મીશાલનો.

અવશતા—અએતેશે હુમ ઇઅથ દેશોશ.

અરથ—તેમાં ખશલત મીશાલે દદાની ૬) ફી.

જેમ દદા મકર પ્રેય રમેય, પતાવંચ, પુશલા
વી કાંમ કાઢાડી લેએછે તેમ.

અવશતા—ખંદરેકરો ઇઅથજેહકે, અશનેર
શો ઇઅથ જેહકે, એરેતો પંતાનેમ ઇઅથ જેહકે.

અરથ—ખુની આગર મીશાલે જેહની, નજદીક
જખમ કરે મીશાલે જેહની, દુર રાહા જાએ મીશા
લે જેહની ૭) મી.

એટલે જેમ છીનાલ પુરત, ખુન કરવાને, જખ
મ કરવાને, દુર રાહા એખલી જાવાને, આવવાને
બીએ નહીં તેમ.

અવશતા—ખરનો ઇઅથ અપરનાઈગિશ થને
જનો ઇઅથ અપરનાઈગિશ હોનો દરાજો ઇઅથ
અપરનાઈગિશ.

અરથ—ખુવાખ કરવામાં મીશાલે ખચ ચાંની
ખુદરપ્તર મીશાલે ખચચાંની, જખાંદરાજ મીશાલે
ખચચાંની ૮) મી.

ખચચાંની માફક થજાગર ઊંધનો, ગેલ કરીને
ખાનારો, રમુજ કરીને એટલે રમુજ આપી ખુશી
કરીને ખાનારો.

વહી દાદાર હોરમજદ નરથોસતને કહુછે કે
જેઓ શગે આબીકને મારે, તેથી તે શેહરમાંથી
શરવે બરખતો નેહશત થાયે. એટલે અનાજ
જાહાડ પાંનમાં, પુલ પ્રસારમાં, તરો તાજગીમાં,
ધાણનાં ઊગવામાં કમતી. થાયે.

પુછીઊ જે એ દાદાર હોરમજદ તે શરવે સી
જવાહી કેવારે પોંહયે, અનાજનુ, પુરવરનું, ધા
શનું ઊગવું જીવોદે થાયે.

જવાબ દીધા જે, જે શગેઆબીક નાંમનો દરી
આઈ શગછે, તેને મારીઆ હોયે તેની આરાધ
નાં કરે, જેમ આદમી પોતાનાં ખેશીઓનાં દીન
તરણ, પવીતર ઘેરમાં શરોશ કરાવેછે, એટલે
દરેનેહરમાં હોમ, ગોમ, બરશમ શાયની આરા
ધનાં કરેછે તેમ કરે, તો ગાંમમાં પાંછી શી
રી, ચરબી, એટલે તરોતાજગીની વરધી થાયે.

પરગરદ ૧૪ મી.

અવશતા—પેરેશદ નરથોશતરો હોરમજદાં
મ આહોરમજદ * ઈઓ પુદરેમ જતે ઈએમ પુ
પાપેમ હનંધરાએશ શુનીશ શતરેનાંમનો હનંધ
રાએથા શુનીશ નેરીઓ નાંમનો પ્રજાબુએદંધે
મ શનેથેશ વીકરદ પુશતાનેમ કાહુઅશતેએથ.

અરથ—પુછીજી જરથોશસ્ત્રે હોરમજ્દને, અ
એ હોરમજ્દ, હજાર શગ નરનાં, હજાર શગ
નારીનાથી જે શગેઆખીક પાંણીનો શગ પેદા થા
એછે તેહને મારે તો, શુંછે તેની તોજેશ.

અવશતા—આઅદ્ધ* ખેઊઅરે ડુપાજને નાં
મ ડુપાજોએદ અશપે અશતરીઅ ખેઊઅરે શરે.
શોઅરનીઅ.

અરથ—દશ હજાર માંમડાંનાં આયુક તે તનાં
પુરીગાંન.એ ગુનેગારને મારે.

દરીઆઈ શગને મારનારા ગુનેહગારને.
તેહને એક હજારને શાતશો તનાંપુરીગાંન ગુ
નાહ લાગે. તેવા ધણીને તોજેશ કરવા બાદ તે
ગુનેગારને શવાઅ કરવા પ્રમાવેલુંછે. કે દશ હ
જાર આતશની જગા ઊપર આતશને વાશતે શુ
ખી કાઠીના ભારા મોકલે, તથા શુખડ, લોખાંન,
લકુ અગર આતશખાનાંમાં, રૂપાં શાયે મોકલે.
દશ હજાર હોમ ગોમ બરશમ શાયની પવીતર
જગાપર ઈજશને કરાવે. હરેક લલાં કાંમો પેતા
ની હૃદ્યાતી શુધી આલુ રાખે. નેથી શગેઆ
ખીકને મારનાર પુલગુજાર થાએ.

અવશતા—કનીઆંમ. અશકંદાંમ અનુપીઅં
તાંમ નરેખીઆ અશુએખીઆ.

અર્થ—પોતાનાં બેહુશતને વાશતે છોકરી દરશત બેકર, મરદ અશેન્ને આપે.

અવશતા—દાતરે * કાઠ્યાકેને.

અર્થ—દાદાર, તે કોણની છોકરી.

અવશતા—આઅદ મરોદ અહોરમજદાડુ.

અર્થ—એ રવેશે જવાંબ દીધો હોરમજદે.

અવશતા—ખંધહેવાંદોગદે વા નાંબેને મદ ગોશાલોઅરે પશ્ય પંચ દશેન શરદેન નરેબીઓ અશુઅબીઓ નારે થવનાએ ડુપ વાદીએતે.

અર્થ—પોતાની બેટી ઇઆ બેહુન, જેવરો શાયે અશે મરદને પરણાવી આપે. પંદર વર જની થવા પછી, (૫૧)

(૫૧) આ બાબદ લગત કરવાની એટલે પરણાવી આ પવા વીશે આવેલીએ, બરાબર પંદર વરજની છોકરી થ એ તેવાર પછી એક બીજાશે સગાઇ કરવી. એટલે આદરતી કરવી. હાલું ખુલ્લું અવસતામાં આવેલુંએ. તેની છોકરી ઇઆ બેહુન વીશે. તેવારે તો છોકરાની ઉમર તેથીબી વધારે હોવી જોઇએ. પણ જેવો ધીંગલા ધીંગલીના, લગત કરેએ તેઓ ખચીત ડગાએએ. તેહનું જાણવું એકે તેઓ પુગતી જામરમાં આવી સંનસાર શુખ ભોગવે, તેટલા વખતમાં તો હજારે તહરાંતાં વધનો પડેએ. કંકાશે થાએએ. અરસપર સને નુકશાંત વઢીક થાએએ. પારકાં ખચચાંની જીડી યથ કરવી પડેએ. તેમાં તેવાં ખચપણનાં જોડાંને કાંઈ હરખત બની તો પદશ પાંણીમાં જવાબાદ, સગાઇમાં જુરો કંકાશે

અવશતા-હુઈએ તુએતે નરાંમ અશોનાં
મ વાશતરીએતે ગેહુશવા ખરેથવા હુઈઆપુવા મ
હોશવા.

અરથ-એ નવ, અશો મરદને હુધતુ મીથુ
ખાતુ ખવારી તથા શરાખ પાઈ પુર ધરાએલા
કરે, પોતાનાં સવાખને વાસતે. (પર)

અવશતા-હાહુ અશતે એથે હાહુ અશતે
આપેરેતેશ અએપે પારેમનાએ એદ અશોને નો
એદ અનેવે પારેમનાએ દરૂનો નમાનહુ હુથી
આપુ અંગેન અશતીઓ.

અરથ-એ ગુનાહની તોજેશછે. એ ગુના
હના પુલ ગુનારી નથી, એ રવેશે તે અશો ન
થી તેહને ધણી તોજેશ કરે, તેહને તોજશ કરે

ભાભા થાઈ જાએછે. હેવા ગેરશાએદાછે. વલી ધંગરેજી
કાએદા પરમાણે અને પેલા નવા ધારા પરમાણે છોકરો કે છો
કરી શમજતાં થવા પછે એકખીજા શાય દીલ ખાંધવા રા
જી રહેતાં નર્થ. તે, પુરીજ કમખખતી તેઓના માખાપોતી
થાએછે. ધતીઆદી, હાવી ખાખદો વીથે આપણી સમમત
અનજીમન તરફથી કાંઈ ચોકસ ખંદોખસત થાધો જોઈએ.
પણ જાંહાં, મેં ખુરા, તુમ ખુરા નહી. હેવુંજ ભલા લોધો
નાં મગજમાં થથી ગીજાંછે તે દુર થાએ નહી, જાંહાં લગ
ન એકસપથી ટોલામાં પંચ મંડલી થાએ નહી, તાંહાં લ
ગન જેટલું ખોલવું, જેટલું લખવું, તે શખલું પેરથ જાવાનું.

(પર) આ ખાખદ હેવીછે કે અધાર અશો મરદોને

તો તે પુલ ગુજાર થાએ, પછે નહી તો તેને વાશ
તે દરજનું ઘેર કાએમછે.

અવશતા—ગેગુશ તથાને ગેગુશ ગુરોને
અ ગેગુશ હુદાગુંધા ગુરોને. હુનંધરેમ બેશજનાં
મ બેગીઅરે બેશજનાંમ.

અરથ—ગોશપંદ. નેકીનાં આપનાર, તું ગોશ

ગોશતનું તથા દારનું મીથું ખાનું ખવારે. એ ખાબદ
અવસતામાં ગેગોસ ખોલનો અરથ ધણાં સાહેબો દુધ
નો કરેછે, વલી ધણાં સાહેબો તેનો અરથ માથ ખાવાનો
કરેછે. પણ ગેગોશ ખોલનો અરથ ચોકસ દુધનોજ થાએ
છે. તે વીશે પુરતા ખોલાશા શહીત હમે શાલ ૧૨૪૭ વજ
દજરદીમાં એક ચોપાંનીઉં કાહાડી, હાલ મધલા જેઓ દમ
તુરીમાં મોભા ધરાવેચ, તથા બેહેદીનો વીદવાંનોમાં નામ લ
ખાવેચ તેઓ ઉપર નાંમ ખનાંમ ઠીકા કરી તેઓને ૫૩
ટેચ કરેલોછે, પણ જાંહાં કાંધખી સામેતીજ નહી, તાંહાં તે
ઓ એક ગરીબ માબેદની ખાતરી કરી આપવા શકતીવાંન
નથી, તે ચોકસ થઇ ચુકુંછે. કે ગેગોસ ખોલનો તથા ગાં
મચ. ખોલનો, તથા ગાંમ જીવીઆંમ, ખોલનો અરથ, દુધનો
જ થાએછે. પણ જો તે વીદવાંન સાહેબો એક નાંધલી જે
વી અનજીમન ખોલાવી પોતાની ખાહેશ સ્વીધ કરવા માંગ
શે તો અને અનજીમનની પુરતી ખાતરી કરી આપશે તો
હમે તેવી મીજલશમાં આવી હમારું ખોલવું અરુંછે, તે અ
વસતાનાં ચોકસ પ્રકરાઓથી સામેત કરી આપવા તથાઆર
છેજીએ.

પંદ નેકીનાં આપનારની હજાર ઘણી તંદરોશતી.
દશ હજાર ઘણી તંદરોશતી.

આ પ્રકત એકજ પ્રકરો પ્રીતી લખીમા
રા રેહુમદીલ અને મએઆલુ નરથોશતી શાહુ
બોની ખાતરી કરીછે. કે ગેઓશ બોલનો અર
થ દુધનોજ થાએછે, કારણ કે ઈજશને, વંદીદા
દની આરાધનાં કરતી વખતે જે દુધ ગોશપંદા
નું લેઈ હીધોરા ઊપર ખેલવામાં આવેછે તેજ
દાખલા શહીત પુરાવો બશછે. એ બાબદ, ઊપર
થી હવે સાર નીકલેચ કે જેઓ ગુનેહગાર હો
એ અને તેઓ તે ગુનાહ જાણવા છતાં બોહીશે શ
રમને વાશતે ચાલુજ રાખે, કોઈબી ગુનાહ નાધલો
કે નોહડો, પણ તે વીશેનું શેવટ નહીં લાવે, તેવા
શખશેને વાશતે ઊપલા અવશતાનું પ્રમાન
બશછે.

પરગરદ ૧૫ મી.

અવશતા—એતેતા શીખ્યને વરશતે ઈઆ
અંગેગુશ અશતુઆડુ વેરેલઅતે પ્રતે અપેતેત
અનુજીઅરેશત.

અર્થ—જે દુનીઆમાં ઘણા પ્રલ કરે, પ
છે તેહુનો પશતાવો નહીં કરે અને ખલકને કગે,
પણ તેવા ગુનાહથી પાછો નહીં પ્રે ઈઆને પતે
ત કરી પ્રીતી તેજ ગુનાહ પાછો કરે.

તેવો ધણી મરગરજાંની થાએ, મરગરજાં
ની ગુનાહા ધણી રવેશેછે. • પેહલો, જે આદમી
પોતાની દીનનાં પ્રમાણ પરમાણે નહીં ચાલે,
પોતાની દીન વીશે હલકા સમુન વાપડે, બીજા
ધરમની હજ કરે. એટલે તેઓનાં રેવાન પર
માણે ચાલે. પોતાના ધરમની ખુબી બીજાઓ
ને જાહેર નહીં કરે, તે મરગરજાંની થાએ, બીજો
એકે, પશો હોરન, વેશહોરન, અને બીજા શગને ગ
રમ ખાનું આપે, તેના ખોટાંમાં છાગરા પડે, છલ
બરે, જેથી તેઓ જખમી થઈને પછે મરેતો, તે
વા ગુનાહ કરવાથી મરગરજાંની થાએ. તરી
જો-વહી કુતરી હનેલદાર હોએ તેને મારે, અ
થવા તેહની પછવાડે પોકારતો દોડે, જેથી તે કુ
તરી ધભરાઈને નાહાશે, તે ખાડામાં ઇઆ કુવા
માં અથવા નદીમાં, તથા તલાવમાં પડે, અને
તે મરેતો, તેવા ગુનાહથી મરગરજાંના થાએ.
આયો જે આરત પહોદમંદ, એટલે દસતાંનવા
લી હોએ, તેની સાથે શોહબત કરે, ઇઆ તે
આરત જાણીયુજીને શોહબત કરાવે, એટલે બહ
ફલી કરે ઇઆ કરાવે તો તેઓ મરગરજાંની
થાએ. પાંચમો ગુનાહ એજે, પોતાની ઇઆ
પારકી આરત હનેલદાર હોએ તે આરતને હને
લ રેહવાઆદ માશ ૪) ને દ્વીન ૨૦) થવા પછે તે
હની સુચીમાં દુધ બંધાએ, તીયારઆદ જો તે

શાથે શોહુબત કરે અથવા કરાવે જેથી પેટમાંનું બચ્ચું જખમી થાએ, અથવા તે મરેતો, તેવા ગુનાહથી મરગરજાની થાએ, ખોહોતની સજાને લાએકનો. (૫૩)

અવસતા-ઈઆ કેનેનેમ ગુપાએતે શતાતો રતુમવા અશતાતો રતુમવા પરદાતાંમવા અપર દાતાંમવા પોથરાંમઅંઅહું દદાએતે.

અરથ-જે બેકર આરત સાથે મુલાકાત કરે, આપેલી ઈઆ નહી આપેલી હોએ, તેને ૧૨ જંદ આપે.

એટલે જ જોઆ પારકી આરત સાથે. તે પ રણેલી હોએ, ઈઆ કુમારી હોએ તેની સાથે બદરેલી કરે અને તેથી હમેલ રેહું, પછે તે આરત બીજાઓની ધાસતીથી બીહીને પેટમાંનાં બચ્ચાંને મારે, એટલે દવા ખાઈ અધુરે મહાને

(૫૩) હાલ ધંગરેજી રાજમાં ધનશાહ નીતીના કેટલા એક કાએદા શીક્ષા કરવાના આવેલાછે અને અહડતી ગતરતી શીક્ષા થાએછે તેજ કાએદાને મલતી ઘણી શીક્ષા આપણા આ નામીઆં ધરમ પુશતકમાં ચોકશ હદમાં, ચોકશ શીક્ષાઓ આ વેલીછે, જેથી અતીશે ખુશી થાવા અને આપણુ જરથોશતી ઓએ આપણા ધરમ પુશતકો વીશે જાંચું મત બાંધી મગર બ રેહવા શરખુંછે. કે ઘણા કાએદા રાજ કરતાઓ તરફથી આપણા ધરમ ગપરથી બાંધીઆ હોએ, ઈઆ આપણા ધરાંની રાજ કાએદા ગપરથી નોંધી આલતી આની હોએ તે મ ચોકશ થાયછે.

પાડી નાંખે અને ખીજાઓથી ખીહીને દસતાંન છુપાવી અપવીતર તંનથી આતશ, પાંણી, પુર વરો, અશો મરદ શાયે આનેજ થાયે, પવીતર વસતુને અપવીતર કરેતો, પેલો બદકાર મરદ મરગરજાની થાવા શાયે મોટી શીખશાને લાએકનો થાયે. પેલી ચોરંત પોતાનાં જોહદાંનને ખરાબ કરે ઇચ્છા તેહને બાપ ઇચ્છા માએ લોકોની ધાત્તીથી તેમ કરે તો, તેઓ તકશીર વાર.થાયે, સજાને લાએકનાં થાયે. અથવા કોઈ ખીજાઓ તેવાં કાંમમાં એટલે હમેલ પાડવામાં શાંમેલ થાયે તો તેઓ બોદાવરશતેની તો જશને લાએકનાં ગુનેહગાર થાયે, તેઓને શીખશા કરે. વલી જરથોશતને કેહેચ કે, તે બદકાર ચોરંતને સંભાલે, નહીં મારે, તે બચ્ચાંને દારૂ આપીને નહીં મારે, જે મરદ તેને બચ્ચું આપીજી હોએ, તે મરદ પોતાની જાંદગી ઇચ્છા તે ચોરંતની તે બચ્ચાંની જાંદગી શુધી તેઓનું પાલંણુ કરે. તેમ નહીં કરે તો તે મરગરજાન થાયે. તેહને શીક્ષા કરે. આ જગા જી પર પાછી શગની બાબદ આવીછે તે લખી નથી.

પરગદ ૧૬ મી.

અવસતા- દાતરે * ઇચ્છદ અહમે ન
૧૨

માને ઇચ્છાદ માનદીઅશનોઅેશ. નાઅેરેકે એથ
રજીઅતે દખશતુઅંતે ભોહુ તુઅેતે નેશે હદાદ.

અર્થ-અે દાદાર * મનદીઅશનીઆનાં
ઘરમાં આરત દસતાંનવાલી એહરનંદ લોહી ભરે
લી એશે, તેણે માનદીઅશનીઆ શું કરે.

જવાબ દીધો હાંરમનદે-સર્પેતમાંન જર
થેસતને, કે માનદીઅશનીઆ પોતાનાં ઘરમાં ર
સતો સાફ કરે. ધાશ, લાકડાં, પુરવર, બીજી પવી
તર વશતુથી, તેને એશવા હેલાઅેદી જગા કરે, હે
વી રીતે કે તે આરત આતશને નહી જોઅે, ન
હી તેહની રોશનીની નજદીક હોઅે, તે આતશ
થી, પાંણીથી, પુરવરથી, ગોશર્પદાથી, તરીશ
કદમ દુરથી તેહની આવજાવ રાખે, અને અ
શે મરદથી તરણ કદમ દુર રેહે.

પુછીછી કે, તે આરતને મું ખાનું આપે.
એટલે ખવારે. શાંને ખવારે.

જવાબ દીધો કે, નીચી ધાતુનું વાશણ,
શીશાનું ઇઆ લોહોડાંનું હોઅે તેનાં, એ વખત
આપે. એક વખત દુધનું ખાનું, એક વખત રો
ટલી, હેવું હલકું. અગર તે આરત તેવાં ખા
નાંથી ધરાઅે નહી તો તેહને ધરાઅેલી કરે. ન
હી ઘણું, નહી ગરમ ખાનું ખવારે. નહી ગર
મ પાંણી તનને લગાડે. પાખ થાઅે તાંડાં, શુધી.

પુછીહી જે, દસતાંનવાલી આરતનો આગલ બચસુ' જાએ, ઈઆ મરદ આગલ તથા બચસાં આગલ એક પેવંદથી હોવા પછે દસતાંન આવેતો શું કરે તેઓને.

જવાબ દીધો કે તે બચસાંને તથા તે મરદને પાખ કરે નેરંગથી, પાંણીથી.

પુછીહી જે, આરત દસતાંનમાં કાંઈ બેશે, કેટલું શુધી દુર બેશે.

જવાબ દીધો જે, જાંઈ શુધી તેનો ખરા બ રોગ બંધ થાએ નહીં તાંઈ શુધી હેલાએ દી અને ઊંચી જગા ઊપર બેશે. પછે તેવું પાંણી બંધ થાવાથી, તે આરત નીરંગે તથા પાંણીએ પાખ થાએ.

પુછીહી જે, દસતાંનવાલી આરત બરાબર પવીતરાઈ થવા વગર નાહો હોએ, અને પછે પ્રાધુ' દસતાંન આવેલું તેહને માલમ પડે નહીં, અને તે પવીતર વસ્તુ શાયે આંનેજ થાએ ગરૂલતી કરેતો, તેની શું તોજશ છે.

જવાબ દીધો કે, તે આરતને ૨૦૦) ૫૮ કા બાંધી નારે. પછે તે હુનેશ પતેત કરી પશ્તે તાએ. ૫રી તેહવી ગરૂલતી નહીં કરે તો, તે બેહુશતી થાએ.

અવશતા-ઈઓનારેકાંમ ચેથરઊએતીમ દખ

શત્રુએતીન વોહુનુએતીન ખશુદરાડુ અગ્રિઅએ
પ્રરંગરે જોતે.

અર્થ—જે આરત ચેહરનંદ, દશતાંનમંદ
લોહીમંદની હોએ, તેમાં મની મેલે.

જે દસતાંનવાલી આરત શાયે બદરેલી ક
રે, અથવા તેવી આરત કરાવે તેઓ બંધેને, નેવું
પ્રતકા બાંધી મારે. ૯૦) ખાબુક ચાંમડાંનાં મારે.

અવશતા—નોએદ વંધો અહંભાદ શીડુથ
નેમ વેરેજીએતે ઇદાએદ પાથરે હુજીએતે પ્રાને
જેમ નશુમ પશઆદ પેતે આથરે આયેમ બરાદ.

અર્થ—નહી હોવો ગુનાહ કરવો, જેમ પો
તાનાં જનમેલાં પ્રજનંદને આતશ ઊપર બારે.
તેહવો ગુનાહ દશતાંનવાલી આરત શાયે એક એ
કની મની મેલવનારને લાગે.

અવશતા—વીશપે દરઅંતો તનો દરોનો
ઇએ અદરેતો દકેશો વીશપે અદરેતો દકેશો
ઇએ અશરોશો વીશપ અશરોશો ઇએ અન
અશુઅનો વીશપે અન અશોનો ઇએ તનો
પેરેથો.

અર્થ—તે તમાંમ દરજો કરતાં દરજ, દ
રવંદ નહી દાવરીરાખનાર, તમાંમ પેહરેજગારો
થી, તથા દાવરોથી તે બેપ્રમાનછે, તેઓ
બેપ્રમાન ના અશો, તમાંમ ના અશોથી તે
તનાંપુરીગાંન.

દશતાંનવાલી ઝોરત શાયે જુરી મરજી ક
રનાર અશો નથી, તે તન્માં અશોઈનો નાશ ક
રનાર, તનાંપુરીગાંન એટલે મરગરજાંનીછે.

પરગરદ ૧૭ મી.

પુછીઊ જરથોશતે. દાદાર હોરમજદને કે,
આદમીઓનાં કોણુ ધણું મોટું ઈજતું દેવાને
વાસતે કરે.

જવાબ દીધા કે, આદમીઓ પોતાના બા
લ કાપે, બાલ શમારે એટલે કંગાઈ કરે, તેહને
નહી પહોરેજે, નહી જમીનમાં દાતે, રશતે છુટા ના
ખે, પવીતરાઈને અપવીતર કરે, તે માનદીઅશ
નાંન દેવાને વધારે, દેવાને ઈજે, દેવાને કઊઅત
આપે. એટલે પેલા હોરનશાની ચીજ બીજી ભ
લી વશતુ શાયે, તથા પરેજગાર લોકો શાયે આને
જ થવાથી, અપવીતરાઈ થવાથી જુરા દેવાને
કઊવત મલે.

અવસતા—આઅદ ઈઅદ તુમ જરથોશત
રો અએતે અહને અંગ હુઓ ઈઅદ અશતુઅં
તે વેરશાપુસઅ હાંમરાજઅંગહું વેરશાપુઅ પેરે
ખેરેનંગહું શરઅઅ પુપથવરેશંધો.

અરથ—અગર તું જરથોશત, હાદમંદ હુ
નીઆંનાં બાલ શમારે, કાપે, તેહને ખોદલી જગા
પર શંભાલીને લેઈ જાએ.

અવશતા—આઅદ તુમ પશ્યેતે અપય
રોએશ દશગાએમ હમનરેખીઓ અશુઅખીઓ
વીશત ગાએમ હમ આથરદ થરેશતગાએમ હ
અઅપદ. પંઅશત ગાએમ હમ બરેશમન પ્રશ
તરીઆદ.

અર્થ—અગર તું દુર લેઈ જા, અશે મર
દથી દશ કદમ દુર, આંતશથી વીશ કદમ, પાં
ણીથી તરીશ કદમ, બુલંદ બાંધેલી બરશમંથી
પચાશ કદમ, એટલે છિટથી દુર લેઈજા.

અવશતા—આઅદ અથર મગેમ અભીઅક
નાએશ દીશતેમ ખરજદશમ વીતશતેમ વેરદશમ
પેતેદેમ આબરોએશ.

અર્થ—અગર તે જગો શખત હોએ તે
આંગણાં બરાબર, નરમ હોએ તો વેંહુંત બરા
બર ખને, તે જગાપર પહોંચ કર.

અવશતા—અથ એનાંમ વચો પ્રમરૂઈ
આડ વારેથરનેશ જરથોશતર અદ અખીઆડ
અશામજદાડ પ્રઅરારાડ વખશદ ખશથરાએ વે
રીઆએ પેરેકરેમ પેરકારીઓએશ તેશરો ઈઅદ
વા ખશુઅશ ઈઅદવા નુઅ.

અર્થ—અએ જરથોશત, તે પ્રતેહમંદ શ
ખુન બુલંદ બોલ બંદગીનાં, પ્રવરની વરધી
થવા. પછે તે ખાડાની આશપાશ કશ તરણ, કે

જ ઇઆ નવ કાહાડી હોનવર ૫૮. અદ અખઈ
આડુ તમાંમ ૫૮. પછે દખાંમ કર. (૫૪)

અવશતા-પેતેતે ખેરગ અશેજોશત એ
ખાડુ શરઆડુ. વેદીએને એખાડુ શરઆડુ આ
ભએદીએને એખાડુ શતે શરઆડુ ખેરગે અશે
જોશત, હીઆરે અરશ તીઅશઅ. કરતીઅશઅ

(૫૪) આ ભલી ખાખદ આપણા ટોલામાંથી છેકજ ગુ
મ થાતી જાએછે, ખાલ અને નખ પહરેજવાની તથા દા
તવાની કંઈજ શંભાલ થાતી નથી, બેદરકારી કરી જાંહાં ગ
મે તાંહાં નાંખેછે. ખાજુ ઘેરોની ખારીએથી ખાલનાં ગુંચ
રાં નાખવાથી તે જાડી, આગલ કુવો હોએ તો તેમાં વટી
ક પડેછે. વલી પહરેજગાર લોકોનાં દીલ જા'ર વટીક પડેછે.
ખાજે વખત હાથમાં ખાજ બથમ લેઇ જતાં તેઓનાં દીલ
જાપરખી જાડીને પડેછે. તેમ થાવું જોઇએ નહી. એકાંદ
જગા જા'ર દાતવું જોઇએ, પણ જેવો હુરનશા શંખધી
શમજતાંજ હોએ નહી, પછી વાંક તે કોણુને કહડાએ. તે
એ પણ કેટલાક જરથોસતી શાહેઓને કોઇકોઇ ધરમ નીતી
શમજતીઆ છતાં અખાડા કરે, અને પોતાનીજ મરજીનું
કરેતો પછે ધરમનો શુધારો તે કેમ થાએ. તેથી મારા હ
મદીન દસતુર શાહેઓ અથવા ધરમની ખુખી શમજનારા
વીદવાંન શાહેઓ, હુરનશા શંખધી કોઇખી રીતે ખંદાબસ
ત કરે, અને તેથી ખારીક ખાખદો વીશે ધણી હલખી કીંમ
તથી ચોખાંનીઆ કાહાડી ટોલાને જાહેર કરવું જોઇએ. તેમ
થાએ તોજ, તેઓથી ભલાં કામો કરાને બની આવે.

થનુઅરેશ્ય અશુઅશ્ય એરેજેપ્રીઓ. પરન
અશનશ્ય પ્રરદખશનીઅ પેતે દેહીઓ માનની
અંન ઇએજેનોએદ પેતેવેદીઅતે તાડુ શરૂઅ
ડુ પશ્યેતે યુન માનનીઅનાંમ દેહીઅનાંમ.

રશ તીઅશ્ય કેરેશતીઅશ્ય થનુઅરશ્ય અશુ
અશ્ય એરે જેપ્રીઓ. પેરેને અશનશ્ય. પ્રરદ
ખશનીઅ પેતેદેહીઓ માનનીઅંન વીશપે દરૂ
અંતો તનો દરૂજો ઇઓ અદરેતો દકેશો. વી
શપ અદરેતો દકેશો. ઇઓ શરોશો વીશપે
અશરોશો ઇઓ અન અશુઅનો વીશપે અન અ
શેનો. ઇઓતનોપરેથવો અશેન વોડુ ૧)

અર્થ-અશો જોશત, મુરગને એજન
કરૂઅ કે, તું મુરગ અશો જોશતનાં હથી
આર થાઓ. તલવાર, ધાલ, ખંજર, તીરક
માંન, ગોશ્ન, પથર. ઘણી યુરી ખશલતનાં તથા
માનનદરાંની દેવોને જોર કરવાને, આ નખનાં
ઈજવાથી હથીઆર થાઓ. અગર નહી ઈજ
તું કરે તો, પછે તે નખ યુરા દેવોનાં તથા માનન
દરાંની દેવોનાં હથીઆર થાએ. તીરકમાંન,
તલવાર, ધાલ, ખંજર, ગોશ્ન, પથરનાં. પછે તે
દરવંદો નાપરમાંન થાએ, દાવરોનો અંદાજો ન
હી કરે, તેઓથી બેપરમાંની કરે, તે તમાંન બેપ
રમાંન અશો નથી, જોઓ અશોઈ વાપડે નહી, તે
અશો નથી.

બેપ્રમાન તે ધરમનાં પ્રમાનથી ઊલટા ચાલનારાએને સમજવા, નેઓ અશો નથી, એ ટલે તેઓ બેહુશતથી પણ દુર રહેલાછે, તેહનાં કાંઈ શક નથી. (૫૫)

પરગરદ ૧૮ મી.

અવશતા-પોતુંરૂઅજીમશીઆક પુએતીમ મરોદં અહોરમજદાપુ આએ અશાપુમ જરથો શતર પેતેદાનેમ અએનેમ બેરેતે અને એવીઆ શતો દેનાંમ દેવજદ. હમ આથરૂઅ શંધેબે માદેમ મરૂઆપુ આથરૂઅનેમ પુએતેમરોદ હોરો મ જદાપુ. આએ અશાપુમ જરથોશતર ખરૂશતરે ગનેમ અનેમબેરેતે એને એવીઆશતો દેનાંમ.

અર્થ-એ રવેશે હોરમજદે, અશો જરથો.

(૫૫) મારા હમદીન જરથોશતી શાહેપોને જોલાશ્ચા કરૂંઅ કે, ઊપલા અવશતા નખ તથા ખાલ પહરજવાને વાશતે તમાંમ લખેલાછે. જે શાહેપો નખ તથા ખાલ પહરે જ દાતે તો અશેમ વોહુ ૩) પઠી પ્રતા કસ તરણ કાહોડે. પ્રવારાનેધી ખાજ શરોશની લીએ, અશહે શુધી કેમના મ જદા પઠી ઊપલા અવશતા પઢે. પછે ખાજ મેલે, હઅથા અહુવેરીઓ બે, હશનેમચ શરોશે અશીએ. અશેમ વોહુ-અહમારશચ-હજંધરેમ-જશમે-કેરખામુજદ. પછે પેલા ખા રામાં દાતે. હવે પેલાં હધીઆરોનું શમજવું એકે, તેહ ના જેટલું કઠિણત.

શતને કહીશું. જે આદમી પદાન લેઈ જાયે ન હી, તે દીનને પ્રેમ દેશે, ઇચ્છાને પદાન નહીં બાંધશે તે દીનથી હિલટો ચાલશે. અગર પદાન બાંધી જેઓ અથોરનાન કહેવાશે અને કાચેદાથી હિલટાં કાંતો કરે. તેહને ના કહેતો અથોરનાન. જેઓ પધીતર કીરીચા નહીં કરે, અરશ્વતરોને નહીં મારે, હિલટું સમજાવે તેને ના કહેતો અથોરનાંન. (૫૬)

પુછીશું કે અરશ્વતરોને ઇચ્છા રીમનીને શી તરેહ અથોરનાંન મારે, અને શી તરેહ ન હી મારે.

જવાબ દીધો કે, તેહને અથોરનાંન કહેજે, કે જે પદાંન બાંધી પવીતરાઈનાં કાંતો કરે. હા મ, ગોમ, અરશ્વત વાગેરે તમાંમ આલાતથી ઇજ્જતને વંદીદાદનાં કાંતો કરે, જેથી ખુરા દેવો, ખુરી રીમની દુર થાયે. ગાંમમાં આબાદી થાયે. અગર પદાંન બાંધી બીજાઓને ઠગે, અપાવીતરાઈ મારે અંદગી ઇચ્છા આરાધનાં કરે, તેને નાં કહેતો અથોરનાંન, અથવા પાંચે વખત

(૫૬) આ બાબદ પદાંન બાંધવાને હોકમ આપવા છતાં આ બાંધવા વીશે આવેલીછે, જો તેઓ ખરે રશતો છોડી ગણતી કરે તેહને અથોરનાંન તરીકે ના કહેતો હેવુ જાણું લખાંન આવેલુંછે. એ વીશે આગલ નોંધ આવી ગઈછે તે બચ્છે.

ની બંદગી નહી કરે, નહી રાતે અશોઈથી આ રાધનાં કરે, એટલે વંદીદાદ ઈજ્જતને પવીતરાઈથી નહી કરે, તેને નાં કહેતો અથોરનાંન.

પુછીહી જે અંદવદ પુલથી ખોહટું ઘેર કેમ હાંશલ કરે.

જવાબ દીધો જે, અશોઈથી માલવાથી ઈ આ ચલાવવાથી. તે વીંચે

અવશતા-આંજો યુજમ રૂઅજદાંમ એ તુઅદ પેરેતુમ હુઅંધોદાંમ અહુનાથેમ અથનાથેમ વેહથત અધેપુથ.

અર્થ-જે અંનવદ પુલથી તેની તંગીથી ખલાશી પાંત્રે, પોતાની અકલથી તે દુનીઆંને પશંદ પડતો જે અશો હોઅ, તે યુલંદ ધરનો ખોહટાં લાઅેક ધરનો.

એટલે જે, જે ધણી આ દુનીઆંમાં તંગી ભાગવી આ ગેતી દુનીઆંથી ખલાશી પાંત્રે, એટલે ગુજરે, અશોઈ વજપડવાને વાથતે. તે અંનવદ પુલની તંગીને દુર કરે, એટલે બેહથત હાંશલ કરે. વક્તી દાદાર હોરમજદ કેહુછે કે, એ જર થોથત, તું મને પ્રીથી પુછ. હું ધણો યુજરો ગ, ધણો આગાહમંદ, ધણો વધનારો, પુરશેશક રવાને લાઅેકનો, ધણું કેહનાર, તું ભલો પેદા થાઅેલોછે.

પુછીઊ કે કોણુછે છુપીઊ નોહટ લાવના
૨, એટલે મરકીનો ધધારો કરનાર.

જવાબ દીધો જે બદ દીનનો જોનાર, ઇ
આ ચાલનાર અથવા ચલાવનાર, એ જરયોશત
તાહારી દીનને પાકી નહીં આપે, વરશ તરણ શ્ચ
ધી એવીએનધેન નવી નહીં બાંધે, જુની ને રદી
થાએલીજ રેહવા દેએ પોતાની કમર ઊપર, તેવો
જુની એવીએનધેનથીજ ગાથાવાંની પઠે. અને જે
નહીં પવીતરાઈથી ગાથા પઠે. તેવા ગુનેહગારને
ના કેહુતો અથોરનાંન. જેઓ પાંણીને પાપ ન
હીં કરે, પવીતરાઈથી નહીં ઇજ, તેથી તેવા
આશનેગોથી માહારી દુનીઆને તંગી પાંહુંએ.
વલી આશનેગી કરે, હોમ ઇજે નહીં, હોમ કુ
તે નહીં, અને હોમછે એવું કહીને આપે, તેઓ
અશો નથી. જેઓ અશો નથી તે આ પરમાણુછે.
૧) જીંદગી પ્રાન, ૨) જો જુબાંદરાન એટલે
બાહારની સપાઈ દેખાડી ઠગાઈ કરે તે. ૩) જો
નાંચીજ એટલે લાએકનો નહીં, શાચાંતું જુહું
સમજાવનાર, જુહાંતું સાસુ કરનાર. ૪) જો ખુ

ચાલનાર, એટલે પોતાનીજ મતલબને સાધુ
ન પરવરીને વલગી રહેનાર, આપખુદ, એ એઆ
૨ આશનેગોઅશો નથી. તેવાની ચાંનહીં પ્રા

ડી માંથું કાપે, એટલે તેનું માથું જોરાવે, અથો
રનાન તરીકે તેહને કહે બહી. તેને રદ કરે. (૫૭)

પુછીહી જે કાણુછે, શરોશ જોરાવર તન
પ્રમાન અજાએય ઉથીઆરનો.

જવાબ દીધો જે સુરગ જે પોરોશશ્ચપ નાં
મનોછે તે, તેહને આદમી મરઘો કરી બુરાં નાંમ
થી કહેછે, સુરગ તે પોતાની એજમતી બાંગ લે
ઈ જાએ, હોશનનાં વખતનાં પાછલી રાતે પાં
ખ ફરરાવી બુલંદ પોકારે તેને કહેછે.

અવશતા—ગુણ હેશતેતે મશીઆક શતોત
અશેમ ઈઅદ વેહુશતેમ નેશત દેહીઓ અએશ
વો દુઅરતે બુશીઆંશઅ દરેગો ગુઅ.

અરથ—આદમીઓ શેતાબ બડો, બુલંદ
વખાંનો અશેમને, એટલે અશોઈનાં કાંમોને, તે

(૫૭) આ બાબદ શરવે અથોરનાંન ઉપર લાગુ પડતી
નથી. કારી પાધડીવાલા અથોરનાન વીશે નથી. તેમજ
ઉજરી પાધડીનાં તમામ માણેદો કે દશતુર શાહેમોને કાંઈ
લાગતું વલગતું નથી. જેઓ પોતાનો દરજ્જો નહી જા
લવે, જેઓ કોઈ જગા ઉપર વગર સતાથી ઉલટા ચાલે.
વલી કેટલાએક માંથા ઉપર ઉજરી પાધડી રાખી રજડતા ર
ખડતા, ઉઠમણાં પાપદશત કરી કેટલાએક મિશરમી ભરેલાં
કાંમો કરેછે, તેઓને વાશતે આવેલુંછે. કે તેવાઓને ના
કેહતો અથોરનાંન.

ધણા દેવાને મારો, જે દેવ તનમાં દોડેય, બુધી
આસપ દેરંગ બોલનાર.

જે તનમાં શુશતીનો જુકો દેવછે તે મા
ભુસને ખોઆપમાં ગરલત નાખેય, તેથી મુરગ
પોકારી રૂરી કહેછે કે, બીકો આદની અશ્વેન પો
કારો, આદનીને ધણો ખોઆપ કરવો લાએક
નથી. તેવાં માણશે બીપર બુધીઆશપ દેવ ગ
રલતી નાખેય. અને જેઓ પાછલી રાતે બીકી
અશ્વેનને વખાણે, તેવાં નેક પહરેજગાર માણશે
બીપર, બુધીઆશપ નામનો દેવ બુરી દોઆ કરે
ય, કે તમારી બીપર તરણ ચીજ માં થાતી. હું
મત મનશની, હુમત ગવશની, હુઅરશત કું
મશની તમને લાએક ના થઓ. તમારા બી
પર તરણ બુરાં કરમ થાઓ, બુરં વ
માશબું, બદ શબુન બોલવા, બુરાં કાંતો કરવાં.
એ જરથોશત, રાતનો તરીનો ભાગ જવા બાદ,
માહારો આતશ ઘેરના શાહેબથી હેવી મુરાદ
આહેય કે તું શેતાબ બીક, ખુબ હાથ પવીતરાઈ
થી ધો, બુલંદ કપડાં પહેડ, શોજ કાથી મારી
મુકાબેલ લાવી મને રોશન કર. આજ, નામ
નો દેવ મારા બીપર પાણીતું ચલાવવું કરશે. ત
ને માનદીઅશનાઓને એક રાતમાં તરણ મર
તબે આતશ રોશન કરવો જોઈએ. એ જર

થોસત મારા મુરગને શરેશ ઈજદ હુશીઆર ક
રેય, જેથી તે પોકારવું કરેય. પોરોદરશ ના
મનો મુરગ તરણ મરતબે પોકાર કરેય, એ
જરથોસત આતશને એક રાતમાં તરણ મરત
બે રોશન કરે તેહને આતશ દોઆ કરેય, તે આ
પરમાણેછે.

અવશતા—હમાએ આતરેશ આપ્રીનાદ
ખશતુતો અદબેશતો હગ દંગેન પુપથવા હખશી
અદ ગેપુશ વાંથવ પુપ વીરનાંમ પોપુરતાએશ.

અર્થ—તે આતશ દોવા કરેય કે, તું એ
આજર અને ધરાએલો રહેજે, તાહારે તાંહાં ગો
શપંદાનો દોલો થાએ, તુંને ધણાં ફરજંદા તે
જ ચાલના થાએ. તાહારી મોરાદ મનશની
ની થાએ.

એ જરથોસત જેઓ મારા મુરગનું જોડું
નર અને નારીનું, અશો મરદને આપે, તે મારા
મુરગને તેનાં તનને અંદાજે ખાંતું આપે. એ
ટલે જે તે જોડાંને પુર ધરાએલાં કરે, તે જોડું
અશો મરદનેખી ધરાએલા રાખે. (૫૮)

(૫૮) આ અવશતાવાંતીથી ચોક્કસ હેતુ થાએય કે, મુ
રગનું જોડું અશો મરદને આપે, જેથી તે જોડાંને પાલી
તેહને ખોરાક આપે. વલી તે જોડું અશો મરદનેખી પુર
ધરાએલો રાખે, તેહનું જાણવું એ ચોક્કસ માલમ પડેછે કે

એ જરથોશ્ત, મારા શરેશ અશોએ દરજ દેવીથી પુછીજી. બુલંદ ગુરજ ઊઠાવી ધારા તી આપવા શોથે. તું હાદમંદ દુનીઆમાં હને લદાર કેમ થાએચ. તેહને જવાબ તે હશમ દર ને હવે દીધો ને, હું વગર શોહ્યતે હનેલ પક હુંચ, માહારા મરદો જીવાંન એઆરછે તેથી. ૧ રીથી શરેશ અશોએ 'બુલંદ ગુરજ ઊઠાવી દેહ શત આપી પુછીજી ને, તે કોણછે મરદ એઆર. જવાબ દીધો ને મારા એઆર પ્રેયતાર છે. ૧) લો ને ઘણી પુર દાલતમંદ હોએ તે દાલ ત એટલે ખજાને શારે મારગે નહી વાપડે, અ શો લોકોને નહી આપે, પોતાના દરવાજેથી તે એને પાછા પ્રેરવે નામુરાદ કરીને, કોઈથી સં ખાવત નહી કરે તે. ૨) જો એકે ને ઊભા ઊભા મુતરે, તે પોતાની એડીપર રેલો ચલા વે એટલે પગ ભીજવાએ. બાજ નહી ધરે, ઇઆ નેલે, ગુનાહ કરે તે. ૩) જો એકે ને મરદને જીવાબમાં ગોશલબાજ થાએ તેને પવીતરાઈથી નહી પહરેજે, એટલે તે બાજ નહી ઇજ. ૪) થો ને મરદ પંદર વરસ પછે છીનાલું કરે. એટલે

તે મુરગનું જોડું પોતાનાં ઇંડાંને બોરાક પોતાના ઘણીને આપેચ. આ બાબદ ઉપરથી બેડાં ખાવાનું પ્રમાણ બુ દ જરથોશ્તનો ધરમમાં આવેલુંછે.

પારકી ચોરત સાથે બદ્ધરેલી કરે. તેહની ખુ
શીથી, ઇચ્છા નહી ખુશીથી, એટલે જાણરીથી. તે
મારા એચ્ચાર પ્રેમતારછે. તેથી હું હંમેલદાર
થાભિય. તે મારાં પોતાનાછે પ્રજાંદ. પ્રીથી શ
રોશ અશોચે બુલંદ ગુરજ ભ્રાવી તેહની દેહ
શત આપી દરજ દેવીને પુછીશું જે તે તાહા
રા હંમેલ કેમ તુટી પડે, દુર થાએ. જવાબ
દીધો તે દેવીએ જે. ૧) હું જે ધણી પાશે
શક્તી નહી હોએ, શખાવત તથા સવાબ કરવા
ની, પણ તે ધણી જેહેનત કરી બીજાએને શ
વાબ કરવા શમજાવી, ભલાં કાંતો કરાવે, પોતા
ની શક્તી પરમાણે અશોને શખાવત ઇચ્છા ખો
રાક આપે તેહની ભલી નેમથી મારો હંમેલ તુ
ટે. ૨) જી જે મરદ મુતરે તે હુવી રીતે જે
તેનો રેલો આગલ વધે નહી, પોતાનાં તંનને લા
ગે નહી એટલે પીશાબનાં છાંટા પોતાના તંનને ઇ
ચ્છા વશતરને નહી લાગે. કદમ તરણ પાછો
ચાલી અશેમ વોહુ ૩) વખત. હુમતનાંમ ૨).
તરણ મરતખે હુખશથરોતેમાએ. ૪) ઇઅથા
અહુવેરીઆ. હોનીમ વેરીમ તમાંમ પટે. પવી
તર બને, જેથી મારો હંમેલ તુટે. (૫૯)

(૫૯) આ બાબદ ઉપરથી બોલહું માલમ પડેય કે
મતોરાંનું અર લેધને પીશાબની જગા ડોરડી કરરી, વલી

૩) જુ' જે ધણીને ગોશલખાણ થાએ તે ખાણ નીરંગથી ઘાએ, પોતાનું તન નીરંગથી પાક કરે, કોરદુ થાયા પછે પાંણીથી શાફ કરે, તેથી મારો હંમેશ તુટે. ૪) થું જે ધણી છીનારવો હોય તેની કાંઈ ગુજારશ નથી તે ધણી માહારો પોતાનો છે. તે જીવતો જાદુઈ કરનારો છે, પુરાં કાંમ કરવાથી અશોઈને દુર કરનાર છે. જેમ જાદુઈ કરનારા પોતાના મનતરથી અશોઈને મારેઅ તેમ. તે આથી પવીતરાઈનો નાશ કરે છે. જેથી મારો હંમેશ તુટે નહીં.

પુછીડી જે એ હોરમજદ, હાદમંદ માંણ શોમાં તુંને આજ્ઞાદનું દેનાર કોણ છે. જે તારી શાથે કીનો રાખે.

જવાબ દીધો જે જનાકાર મરદ તથા ઓરત, જેઓ પોતાની મની પારકાં સાથે ચેલવે. અશોની ઈઆ નાં અશોની તથા બદ લોકોની એક બી જામાં ભિલે, પારકી ઓરત ઈઆ મરદ સાથે. (૬૦)

ઊભાં ઊભાં મુતરવું નહો. અને ખાજ મેલીને કુશતી પાડીઆવ કરી પવીતર બનવું. આપણને પીશાબ કરી, ઇઆ આડે જાઈ પુરત હાય મોહકું ઘોઈ કશતી કરવી જોઈએ.

(૬૦) આ પવીતર ધરમનું પ્રમાન હોવી તાકીદ આપે અ કે, મરદ પોતાની પરણેલી ઓરત શીવાએ, અથવા ઓરત પોતાના પરણેલા પાઈંદ શીવાએ, કોઈ પારકા શાથે બદ કરમ કરે નહી, પોતાનું સનશાર શુખ, લગન કરેલાં

એ જરથોશ્ત, તેહવાં છીનારવાં લોકો જો
જમીન ઉપર પ્રે હરેતો, તે શર્પદાદમદની જ
મીનની પોશ્ત પનાહી તરીજો હીશો કમતી થા
એ. તે પાંણી શાંતુ જોએ ઈઆ પાંણીનાં ઉ
તરેતો, તે પાંણીનાં ચાલવાનું કહીઅત, પુરવર
નું ઉગવાનું, તેહનાં. પ્રલની વરધી તરીજો હીશો
કમ થાએ. અગર અશો લોકો શાયે વાત કર
વાથી, તે શાયે મલવાથી, તે બદકારની અશો લો
કો ઉપર નજર પડવાથી તેહની અશોઈની કમતા
તરીજો હીશો થાએ. જેમ શેહા અજદા પોતા
નાં જેહેરથી લલી પેદાએશને મારેઅ તેમ. એ
બદકારની અશમથી તેલલી વશતુઆને ઈઆ અ
શો લોકોનાં અશોઈનાં કાંતોને તરીજો હીશો
મારેહે. એ શર્પેતનાં જરથોશ્ત, જેમ વાહ્ય
જંગલનાં જીવદાર પરાંણીને જીઆંન આપેઅ
તેમ. જેમ હજાર પુશકીનાં દેટકા પાંણીનાં પ
ડી પાંણીને ખરાઅ કરેઅ તેમ. તે છીનારવાં
બદકાર લોકો મારી લલી પેદાએશને તરીજો

હુએ તેઓ શાયેજ ભાગવે. પોતાની જાતવાલા ઈઆ પાર
કી જાતવાલા કોઈબી મરદ ઈઆ ઝોરત શાયે ઝિકમલનું
રેહેવાને, પોતાની મની ભિલવાને અતીશે મનાઇ આવેલીછે.
પણ તે વીશે લખવાને હું ધણું સાહાતો નથી, એ બાબદ
દાંતાવ માણુશને બશ થશે, અને સરવે જરથોશ્તોઓ પો
તાનું ધીઆંન આપશે હેવી દોઆ માંયુંઅ.

હીશો કમતી કરેચ.

પુછોહી જે તેવાં 'બદકાર બદકરમ કરના રાંની તોજશ શુંછે.

જવાબ દીધા જે તે ગુનેગાર લોકો આત શખાનાંમાં હજાર ભારા શુકી કાઠીનાં લેઈ જાએ. આતશનાં ખોરાકને વાશતે, તથા હજાર શુખડનાં ભારા લેઈ જાએ, હજાર તહરાંની ખુશખો આતશને વાશતે લેઈ જાએ, હજાર ગોશખ દો રૂપાં શાયે આતશના પુજારાને આપે. હજાર બરશમ બાંધવા શાયે. હોમ, ગોમ, શુધાંની ઈજાશને કરાવે. હજાર તરેહનાં બરશતરો જે ઈજા આપનારાંછે તેહને મારે ઈઆ મરાવે, તો તે ધણી પુલ ગુજાર થાયે, બુલંદ ધર હાંશલ કરે. એટલે તેઓને બેહુશત મલે.

અવશતા—હજંધરેમ ગુપાતનેનાં ગુપા જોએદ અશપઅશતરીએ દોઈએ હજંધરે શરોશો ચરની અ તદ અંધેહુ અશતપેતશ. તદ અંધેહુઅશત આપેરેતેશ તદઅએતે પેતે વરેશ શીગુથને એચ થવાગુ અજાએતે ઈઅજે અજાએતે તેમ અહુમ પેથીઆએતે ઈએમ અશોનાંમ. ઈઅજે નોએદ અજાએતે તેમ અહુમ પેથીઆએતે ઈએમ દર અંતેમ તેમ અંધેહુનેમ તેમશ એથરેમ તેમ અંધેહુમ.

અર્થ—એટલું કીધા પછે તેવા ધણીને હ
જાર હયા એ હજાર અખુક સાંમહાંનાં મારે,
તેહને હાવી તોજશ હાંશલ કરે. તો તેહને પુલ ગુ
જારી થાયે, અને તે અશોના ધરની વખાર,
અગર તેવો ધણી તેમ નહીં ચાલે તો તેહની વ
ખાર દરઅંદની થાયે, અંધારીને લાએકનો,
લાએક તારીકી તોખંમનો.

તેવા ગુનેહગારે ઊપર લખેલો ખોરાક આ
તશને પોંહયતો કરવા શાયે, ગોશર્પદાની બખશેશ
અશો લોકોને રૂપાં શાયે આપવા બાદ, ઇજશ
ને, વંદીદાદ કરાવેઆબાદ ઊપર લખેલી શબ્દલી
બખશેશ કરેતો તે મીના નેહાંનમાં બેહુશત હાં
શલ કરે. અગર તેમ નહીં કરે તો તે ધણી
અંધારી તારીકીવાલાં ધરનો માલેક થાયે, એ
ટલે દોજખનો માલેક થાયે. વલી શખાવત
પોતાનાં હમદીનનેજ કરવી, જુદદીનવાલા બુતપ
રશતોને નહીં કરવી તે વીગે ચોકશ આવેલુંછે.

પરગરદ ૧૯ મી.

અવશતા—અવાખતરદ હયનેમાદ અપા
ખ તરેખીઓ હય નેનેખીઓ પરદુઅરદ અંધરો
નેનીએગુશ પોગુરો નહરકો દેલિઅનાંમ દેલિઓ.

અર્થ—અવાખતર નરદ, અવાખતરની ત

૨૫થી ધણો દોડીઓ ગનામીનો પુર નોહતનો, તે દેવોનો દેવ.

તે તમાંમ મીનો દેવોનો તથા ગતી દેવોનો શરદાર. બુરો દેવ જે આખરે ૫નાં થ નારછે તે.

અવશતા—પુએતે દુઅતે હોઈઓદુનદાડુ અંધરો મેનીએપુશ પોપુંરો "મહરકો. દરોખશ ૩૫ દુઆર. મેરેઅંએંધહ અશાપુમ નરથોશતર.

અરથ—તે ગનાંમીનો એ રવેશે બોલી ઓ જે બુરી દાનાઈનો નોહતમંદ, કે અશો નર થોશતને, ખરાખ કરવો, હેવા વીઆરથી તે ઊ પર દોડેઓ.

ઈઆને અશો નરથોશતને મારવા અથ વા તેહની પવીતરાઈને ખરાખ કરવા આહીને બુરી નીશતાથી તે ઊપર દોડેઓ.

અવશતા—દરખશ હે પરદુઅરદ બુએતેદ ઊઓ અએથીઅનો મરશેનહે દુનદાડુ નર થોશતર. અહુનેમ વેરીમ પ્રશરાઊઈઓએદ. ઈઅથા અહુવેરીઓ.

અરથ—બુત નાંમનો દરજ, જે છુપીઊ નો હત લાવનાર પ્રેખ્યાન દોડેઓ, જેથી નરથો શત હોનરવર પડેઓ. (૬૧)

(૬૧) હોનવરનું શમજવું એકે, આપણ હાઅથા અ હુવેરીઓ પદીએઅ તેહને કહેછે, પણ હેનાં એકથીય બોલ

અવશતા—દરખશ હેપેતે દુઅત શકુતરે અંધરો મેનીગશ મોઅેદં.હે પુશોપરે વનામે શ પેતમોએ જરથોશતરાએ પોપુરો ખરેનંધો અ શુઅ જરથોશતરો.

અરથ—અંધરેમેનીગશને દરજે જવાબ કહેઓ. જે, શપેંતમાન જરથોત ઊપર નહી કાંઈ અશર થાએ,જેછે પુર તુરવાલો જરથોશત અશો.

પેલા યુરા દરજે દોડતો જઈને ગનાંમીનોને કહીજી જે, તે જરથોશત ઊપર મારી કાંઈખી અ શર થવાની નથી, કારણ કે તે પુર જહલકાત નો અશોઈ વાલોછે. જરથોશતને પુર આધાઈ થાઈ કે યુરો દરજ મને ખરાબ કરવા ચાહેછે, અને તે વીશે ગનાંમીનો શાયે ગોપતેગો કરેઅ, તેથી શેતાબ ઊઠીઓ, આગર વધીઓ, હાથમાં નવ ધરે લેઈને બોલીઓ જે, હું મારું ગનામી નોની પેદાઅશને, જે દેવની પેદા કીધેલીછે તેહ

છે, તે દરએક બોલોને નાંમનાં આપણા ધરમ પુશતકો ખ મેલાંછે. તેને એકવાશે નુશક કેહેછે. તે પદેઓ, અથવા શીખી ઓ, હેવું શમજવું. વલી તે યુરા દેવે યુરાં ધનશાંનોમાં હેવી ધલત મેલી કે કોઈખી ઊપાય કરી તે પવીતર અશો નરને મારી નાંખે, પણ તે લેઆંનતી લોકો ક્રાવીઆ નહી, તેથા નાઆરીએ પેલો યુત નાંમનો.દેવ જે છુપીજાં મોહત લાવેઅ તે પાછો અવાખશતરની તરફ દોડેઓ, એટલે જે પાછો પ્રરપો.

ને મારું, પરીઓને મારું, નશ્વરે દરજ્જાને અને
 મારું તમામ બદ મનશનીનાં, બદ ગવશનીનાં,
 બદ કુનશનીનાંઓને. અવશતાવાંની પઠતાં આગ
 લ વધીઓ. જેથી બુરી દાનાઈનાં ગનાંમીના
 એ જરથોશ્તને કહીજી જે, મારી પેદાએશનેના
 મારતો અથવા મરડતો. તુંછે પરોસસપનો જે
 દો હમેલથી જનમેલો, તુંછે જરથોશ્ત. તું પા
 ધી મેલ માજદીઅશની દીન. અને હાંશલ કર
 મારી નેકી, જેમ હાંશલ કીધી જોવાક પાદશાહ.
 બુરી દાનાઈનાં દેવને અશો જરથોશ્તને જવાબ
 દીધો જે, હું નહી પાછી મેહું ભલી મનશનીની
 દીન, માહારાં તનને પાછું પ્રવું નહી, માહારા
 તનમાં જીવછે તાંહાં લગન. હું માજદીઅશ
 ની દીન જાલવી રાખું. તેવારે પુર મોહતનાં
 ગનાંમીનાએ પ્રીથી જરથોશ્તને પુછીજી જે, તું
 કીઆં હથીઆરથી, કીઆ વચનથી, મારી પેદા
 એશને પાછી પ્રવશે તેને કેમ દુર કરશે, બુરા
 લોકોને, જવાબ દીધો શપેંતમાં જરથોશ્તને, કે
 જેમ મહને હોરમદને હોકમ તથા આલાતો
 મલેલાછે, જેવા કે હાઊઅનીમ, તશતો, હોમ,
 ગોમ, બુલદં બરશમ હેવાં અથીઆરનાં કહી
 અતથી. (૬૨)

(૬૨) આગલ વધીઓ જરથોશ્ત તેનું જાણવું એને
 એકવીશે નુશક શીખીઓ, તે બીજાઓને શીખવવાની કો

પુછીછી જરથોશતે દાદાર હોરમજદને જે હું શું પઠવે ઇજુ, (ખીજા) શું પઠવે ઇજે હોર મજદની પેદાએશ.

જવાબ દીધો દાદાર હોરમજદે જે, ભલાં પાણીથી હોંમ, ગોમ, બરશમ શાથની આરાધનાં કરવાની મદદથી મારાં પ્રમાંન પરમાણે અવસતાવાંનીથી બુલંદ ઇજવું કર.

પુછીછી જે, અએ હોરમજદ ખોવાબતું તું મને કેહે, કે કેમ થાએ તેહતું તન પાખ, કેમ થાએ પાખ હમરીત, પતરીત રીમન, એટલે

શેશ કીધી, ભાશાણો કીધાં, યુમરાહા લોકને રાહા ખતાવી, બદ કાંમેથી પાછા ફરવીયા. તેઓને પોતાનાં શાગરીદ કીધા, માંજદીઅશની દીત સીખવીને, જરથોશતી ટોલાનો વધારો કીધો. વલી ભલાં કાંમે ઇજશને વંદીદાદ વીગેરે ભલા આલાનો થી કરવાને હોકમ આપીઓ. તેહનાં ભલા હોકમો પરમાણે આલવાને આપણુ શરવે જરથોશતીઓ અંધાએલા છેજીએ. તે આજની ધડી શુધી ધરમનીતી જલવાઈ રહેજીછે. પણ નાચારીથી લખુઅ કે, તે પવીતર પ્રમાંનોથી હવે દાહાડે દાહાડે ઘણા પછાત પડતા જમએ છેજીએ, તે દલગીરી જેવુંછે. બાકી જીવલાં લખાંણુથીજ મારા હમદીત મુરખો શહેખોની પુરતી ખાતરી થાશે. અને આપણને પેગાંમ પોંહ્યાડતાર અશો પે ગંમખરનાં પગલાં જીપર આલવાને, ખીજાઓને ચલાવવાને, લાગતા વલગતા અંધાએલા રહેશે, હેવી હું ગરીબ આકર ઉમેદ રાખુઅ, કે ટોલાની અને ધરમની આબાદી થાએ.

શુતેલાં બીચીને શું કરવું, જે શરવે પાક થાયે.

જવાબ દીધો જે, નીરંગ ચાહા ગાપુનો,
ગોશપંદનો નીરંગ તું લેએ. જેથી હુરનશો
હુર થાયે. હમરીત, પતરીત રીમન, એટલે ન
શશેદરજ હુર થાયે. વલી જરથોશતને કહીબી
જે, રીમની હુર કરવા. વગર કુતેલી ગાપુનો ની
રંગ ચાહા. (૬૩)

પુછીબી જે, એ દાદાર બીજી મરતએ અ
શો નર, અશો નારી તથા દેવની પરશતેશનાં
માંણુશ તેહનો છવ ગીઆ પછી કેમ બીધશે.

જવાબ દીધો જે, એ અશો જરથોશત,
તેનો છવ ગીઆ પછી શુમારની રાતે, એટલે
તરીજી રાત ગીઆ પછે ખાંમદાદ. (૬૪)

(૬૩) આ બાબદ ખોવાખથી બહવા પછે નીરંગ લેઇ
પથીતર ખનવાનું ફરમાંત આવેલુંછે, તથા નીરંગદી કરવા
નું ફરમાંત આવેલુંછે. પણ આગલ ખોલાશો આવી ગી
આ તે ફરી લંખવાને દરશત ધારવીબું નથી.

(૬૪) આ બાબદ બપરથી હોયો ખોલાશો મલેઅ કે
માણુશના યુજરવાપછે ચોથા દાહાડાની ખાંમદાદે જોવાનો શુ
માર થઇ તેને પોતાના શવાબ કે યુનાહની તોજશ થામ્મિછે, તે
વીશિછે. હવે હમદીન શાહેનો તમારે ચોકશ સમજવું જે,
જેઓ નર કે નારી, જરથોશતી ફરમાંત પરમાણે આલી ત
માંમ હોકમો બજવી જેઓ અશો થાઇ ગીઆછે, તેઓ હ

અવશતા—નેજબીએને ગાથાબીઓ શુપેન તાબીઓ રતોખશયરાબીઓ અશોનેબીઓ.

અર્થ—હું પડું ને ગાથા અશોએ તેહને અશોઈ શાયે ગાથાવાંની.

[આ જગા ઊપર દરએક મીનો તથા ગે તી પેદાએશની વખાંન તથા આરાધનાં આવેલી છે. પણ લખખાન કરતો નથી.]

અવશતા—શરોશો અશીઓ દેહીતુમ કોન દેન બંધેન વી બંધેન અભિઅ જનીઆદ.

અર્થ—શરોશ ઈજદ મહશત દેવાને તથા કુનદ મહશતને મારેઅ.

એટલે માંણશ ગુજરેઅ તેહની દીન તરણ આરાધનાં બંદગી કરવામાં આવેછે, ને શરોશ ઈજદની ખશતુદીથી કરવી જોઈએ. (૬૫)

કને પોંદઓ ચુકા, તેઓને વાશતે કેઆંમત નથી. પણ જે વા ગુનાહ તથા શવાબ શાયે મલેલાં હાએ, તેહને વાશતે કે આંમતછે. તેટલો વખત શુધી તેની તોજશ ભાગવેછે. પછે ભલી કે બુરો તેની આલ હાએ.

(૬૫) આ જગા ઊપર મારા ભલા જરયોશતી શાહે બોને સમજવું જોઈએઅ કે માંણશતા ગુજરવા પછે દીન ત રણ તેહનાં ખેશીએ બંદગી કરવી તથા દીન તરણ શરોશની આરાધનાંથી દરેમેહરમાં ઇજશને વંદીદાદ પુરતી ચાકાશી શાયે કરાવવી જોઈએ, તેવી આરાધનાં કરતી વખ તે ઘેરના શરવે કોઈએ દરેમેહરમાં જાઇ, પેલા પવીતર કો

જેથી શરેશ ઈજદ મારેચ બુરી મનશની
નાં દરજને, બુરી ગવશનીનાં દેવાને, બુરી કુન
શનીનાં બદકારેને. એટલે તમાંમ બુરાં પ્રલોને.
તમાંમ બદ દેઆંનતનાં દેવો પાછા નાહાયા.
અંધારા ધેરનાં એટલે દોનખનાં.

પરગરદ ૨૦ મી.

પુછીજી નરથોશતે દાદાર હોરમનદને કે,
અએ હોરમનદ કોણ આદમીઆનાં પેહલું પ
હરેનગારછે, તુરમંદથી, દાનાવોથી, તુરાદમંદ
થી નોરાવર.

જવાબ દીધો જે અએ અશે નરથોશત,
પરથમ તરીજો આદમી પાહાદશાહ જમશેદ, તે
ને જે આહીજી તે પાંમીઆ, તેને પાછો રાખે
આ આજર, પાછી રાખી તાપ, પાછું રાખીજી
શીરતું દરદ, પાછું રાખીજી મોહત. અશથરે
વેરીએની મદદથી એટલે એજમતી ખંનરથી.

ધેલા આતશ ઉપર ખુશખો મેલવો નોખએ. જેથી પેલાં
ગુજર પાંમેલાંને અવશતાવાંની પઠવાનો લતીજો જેહને
મીનો ખોરાક કહેછે, તે મલે. તથા ખુશખોઈની ધુંધ તેહ
ની બહી શુધ્ધી તેઓ હાંશલ કરેછે. અને તેહવા શવાખનો
લતીજો, પોતાનાં શવાખમાં હુંમિરો ધવાથી શુમારનીરાતે એટલે
ચારમતી ખાંમદાદે પુલગુલનર થાતી વખતે હાંશલ કરેછે.

પુરા દેવોને, પુરાઈ કરનારાઓને, બદીને, કીને
કશને, જુઠાઓને, ગનામીનોની બદ રીમની ત
ન ભપર લાગુ કીધેલીછે તેહને, એટલે પુરા મર
જોને પાછા રાખીઆ. હું હોરમજદથી બુલં
દ લેઈ ગીઆ. આરવર તંદરોશતીનાં આપના
રાં, બુલંદ તંદરોશતી લેઈ ગીઆ પુરતી, શે
ધણી પુરતી, હજારં ધણી પુરતી, દશ હજાર
ધણી પુરતી, જે જે પેદા કીધેલી. એ જરથો
શત તુને કેહુંચ કે તેથી સરવે દરદાનું તાલ
તું કીધું. માહરી શાહુબીથી તેને આજેજ કી
ધી નાંખી, ગીબત, આજાર, મોહોત, ગાલે
બી, એ સરવે આજેજ થાએઆં, મારેઆં જોહું
જોહું દરઅંદએટલે અનીતીનાંઓને, જાહુંને, પરી
ઓને. વીગરે ધની બાબદ આગલ આવી ગઈ
છે તેથી ટુકી કીધીછે.

પરગદ ૨૧ મી.

અવશતા—નેમશેતે ગોશપંતે નેમશેતે ગા
પુથ હોદાડ નેમશેતે પ્રાદેનતે નેમશેતે વરેદંતે
નેમશેતે દાથરો બખ્શતેમ વેહશતાએ અશેને
અને નાંથવાએ અશેને.

અરથ—નેમાન તું ગોશપંદાને, નેમાન
તું ગાડ નેકીની આપનારને, નમુંચ તારી વર

ધીને, નમુંચ તુ તાજગીરની આપનારને, નમું
ચ તું તારી બખ્શેશ અશો લોકોને આપેચ તે
ને, નમુંચ તારી બખ્શેશ નાં અશોને એટલે જે
આ અશો નથી તેહને આપેચ તેહને. (૬૬)

(૬૬) આ બાબદ પુરતી રીતે ધેઆંત આપવા જોગ
છે. તેથી માહારા ધરમાતુ, અને માપાલુ જરથોશતી સાહે
બાને આજેજીથી તથા મીનતજીરીથી અરજ કરી, હાલ
નાં દશતુરજી શાહેબાને તથા મુખીઅ અકાબર શાહેબાને
અદનાથી આલા એટલે તમામ જરથોશતી શું ગરીબ કે
શું તવંગર શાહેબો પાશે માફ માંગવા શાયે વીનંતી કરુંચ
કે, ફકત જપલા બોદાઈ કલાંમોથી તમારી પુરતી ખાતરી
થાશે કે ગોશપંદોની નેકી એટલે તેહનાં દુધ દુભાંનાંની
બખ્શેશને તથા તેહની વરધી તે ગોશપંદોની પેદાઅેશને
વાશતે લખાંત આવેલુંછે. તે છતાં આપણા ધરમથી બેદર
કારી કરી, પાપી પેટને વાશતે અંકે જુરો રવહાંના નાચારી
ના મુખબથી આપણા ટોલામાં લાગુ થાઅેલો આપણે જ
રી રાખીઅે. અને હાવી તેની નેકી છતાં તેહેનેજ અને
તેનાં પ્રજાંદોને વાંહાડી કાપીને રાખરી અવતાર વાપરીઅે.
એટલે તેહેને ખાંજ જામઅે, અે કેહેવું કરપાઅું, કેહેવું
બેદરકારપાઅું, કેહેવું આપાઅું શખત મન. આપણાં ટો
લા જપર બોદાતજાની બખ્શેશ તે કેમ થાઅે. એર ત
મા તમારા જીવતાં મુખતીઆર હેઅે. ગમે ખાવો, ગમે
ના ખાવો, તેનો કોઈ હાથ પકડનાર નથી પણ વહી હારી
બેશરમી ભરી વરતનુક આપણા પવીતર ધરમ શાયે ધરમ
કીરીઆને ખાંહેને વલગાવી દીધીછે, તેહનો તો બોદાને

ચોટલે જે ગોશપંદ પોતા શાયે બદીનાં ક
રનારા કશાઈઓ બુતપરશ્વતો, બુરા લોકોની શાયે
બી નેકી કરેછે, કે પોતાનાં દુધનો ખોરાક તેઓ
નેબી આપેછે, જેઓ અશો નથી તેઓને. અને
તેહુવીજ નેકી અશો લોકો શાયે ગોશપંદો પો
તાનો દુધનો ખોરાક આપી કરેચ. તે નેક ગો
શપંદોને તેનો બદલો એ પગાં ઇનશાનોથી કેવો
મલેચ, તે તો કોઈને અંગણીઈ નથી.

અવશતા—ઈઆજેહુમેરે અંચંતે અશ્વમેગો
અનંઅશ્વચ મશીઅશ્વચ દરઆડુ શાડુશતે.

અર્થ—કે જેહુને મરોડે આશ્વમેગ ના આ
શો. તે આદમી દરઅંદ ધાર કરનાર.

જેઓ નેકીવાલાં ગોશપંદોને બુરા આદ
મીઓ મારેચ. છીનાલું કરનારબી મારેચ, તે
હુનેબી ગોશપંદો તેવા બદોને પોતાનો નેકીવા
લો દુધનો ખોરાક આપેચ. વલી દાદાર હોરમ
જદ જરથોશતને કેહુચ કે વાદલને ચલાવી તે
હુની મારેચ તે હું પાંણીનું વરશાવણું કરેચ, જે
તી દુનીઆમાં. કારણ કે ગરમીનો વધારે જોર
પાંહચવાથી તે આજારને દુર કરવા, મોહતને દુર

વાચતે કાંઈ બંદોબશત કરો. અરે બંદાં માણુશો હેવી હુ
જત, હેવી બેદરકારી, હાવું ગાફેજપણું તે કેમ ચાલે અને
કાંહાં શુધી ચાલશે.

કરવા, રૂપીય વંનનાં વખતથી તે ગુજરાતના વખત
શુધી, અને ગુજરાતથી તે શાંહાંજ શુધી વરસાદનું
વરસાવણું કરી સરવેને તંદરોશતી આપુંચ. અગર
પેહુલી રાતથી તે હોશખાંમ શુધી, હું પાંણી વરસા
ભીંચ, જરેર રાંકરદ દરીઆમાંથી નવું પાંણી વ
રસાભીંચ, જેથી પાછી નવી જમીન થાઈ તેમાં
નવાં પુરવરો ભીગાડુંચ, નવી તંદરોશતી આ
પુંચ, બુલંદ વરસાવાથી જમીન પર, વલી બુલંદી
થી ખોરશેદ ભીગેચ, તેથી પાંણીનું પાક થાવું થા
એચ, જેથી જમીનની જનવાની વરધી કરુંચ,
જમીનમાં દાંણો નાખુંચ, તેહમાં દુધ આપુંચ,
જેમ ખોરતને દુધ આવેચ, આદમીની નની
એક થાવાથી તેમાં દુધ બંધાએચ તેમ. જેમ
બુલંદ વધેચ માહાતાય ગોશપંદ તોખમી, તેહ
ની રોશનીથીબી દાંણાંમાં દુધનું વધારણું કરુંચ.
જેથી દાંણાંની વરધી થાએચ, તે શરવે ગાડુનાં
તથા ગોશપંદાનાં પરતાયથી થાએચ. જગે જ
ગે આ પરમાણે આવેહુંછે કે તું ગાડુનાં પર
તાયથી થાએચ, જો ગાડુનો તથા ગોશપંદાનો
પરતાય નહી હોતે, તેઆને હું પેદા નહી કરતેતો
હુનીઆમાં કાંઈજ નહી હોત. (૧૭)

(૧૭) આ બાબદથી હેવું માલમ પડેછે કે ગરમીનો
ધણો જોર વધવાથી, દાદાર હોરમજદ વરસાદનું વરસાવ

પરગરદ રર મી.

અવશતા—મરોદ ઝાહોવનજદાડ સપેતમા
એ જરથોશતરાએ. અજેમ ઇએ. અહોરોમજ
દાડ. અજેમઇએ દાત. વંધુઆંમ ઇએશતદ
નમાનેમ આકેરેનેમ શરીરેમ રોખશનેમ ૫૨
દરેશરેમ ડુછએને .પાએરીએને.

પું કરેમ. તેનું જાણવું એકે રપીથવંનનો વખત પોંહાંએ,
મેસનો શુરજ થાએ, જોરશદ નવેશરથી પોતાની ચાલ મહ
ર કરે, તે મેશનાં પુરજથી કરેછે તેહને આપતાખી નવો
રોજ કેહેવો જોઇએ. તેહને બદલે નવા રોજને જમશદી ન
વોરોજ બોલેછે.એ નવોરોજ આપણા હાલના મેહર મહીનામાં
શહર થાએએછે, અને ખરી રત રપીથવંનની તે દાહાડા
થી ચાલુ થાઇછે. એ ગરમ રતુ માશ ચાત શુધી રહેછે,
અને શાત મહીનાં આપણે રપીથવંન પઢીએ છેઇએ, હવે
તે રત ફરશર થાઇ ગેઇછે, છ મહીનાનો તરાવત પડી ગી
એછે, જેથી આપણાં પઢવામાં તથા રીમની શંખંધી બા
બદોમાં, અને પુદરતી રતુમાં ફર પડી ગીએછે, તેહનું પ
ણ કાંઇ શેવટ આવતું નથી. અરે જરથોશતી બાઇએ,
કોઇખી બાબદો ચોકશ કરી ખરો હક જાલવવા માંગીએ
તો, કાંઇ નહી બને એમ નથી, તમે શાહેબોને ચુચવાડા
બરેણું લાગતું હશે, પણ જેવારે તેએ કોઇખી ચુચવાડો હા
થ પકડી ખરાં અંતકરણથી તેમ કરવા માંગીએતો બને, પ
ણ ધનથાંનપણું નહી વાપરીએ, હેવાંનની માશક પેટનુંજ
કરીને બેશીએ તો, કેઆંમત શુધી તેમ બને નહી.

અર્થ—કેહીઊ હોરમજદે શર્મેતમાંન જર થોશતને, હું જે પેદાને કરનાર, ભલી દાદને પોં હયનાર, મેં તે ઘેર બુલંદ રોશન જાહેર પેદા કીધું. હું ધણો જગ્યાદે ચાલેઓ.

દુનીઆની વરધી કરવાને જગ્યાદે આગલ વધીઓ, વરધી કીધી ખલકતની, વલી રોશન બેહુશત પેદા કીધું, તેથી ગનાંમીનો પુર ખાહત નાઓ, માહારાં કાંમમાં રાહાજની કીધી, એટ લે મારાં કામમાં નવ હજાર નવશે નેતું, ને ન વ મરતમે ઊલટું કીધું. એટલે ખાદાતાલાનાં ભલાં કાંમની વીરધ કાંમ દશ હજાર મરતમે ઊલટાં કીધાં. દાદાર હોરમજદે વલી કેહીઊ જે, માંથરેવાંનીથી માહરી પેદાએશને તું તંદરોશતી આપ. જેથી તુંને તેના બદલો આપું, એકબારગી હજાર ઘોડા તેજ ચાલનાં હોએ તેહનાં ક ઊચ્ચતનાં જેટલું તુંને ક ઊચ્ચત આપું, એક બારમી હજાર ઊંઠ તેજ ચાલનાં ચપ્પત કોશનાં છે, તેનાં ક ઊચ્ચત જેટલું તુંને ક ઊવત આપું, એકબારગી હજાર ગાડ વગર ખાશીનાંછે તેહનાં ક ઊચ્ચત જેટલું તુંને ક ઊવત આપું, એકબારગી હજાર બકરાંનું ક ઊચ્ચત તેહની બુબી શાયેનું તુંને આપું. વલી આપું તુંને હું હોરમજદે નો ભલો બદલો એ અંશે જરથોશત.

જવાબ દીધો જરથોશતે કે તે માંથરવાં નીથી (૬૮) હું કેમ તારી પેદાએશને તંદરોશતી આપું. કેમ પુશતી આપું, નવ હજાર નવશે નેવું અને નવ મરતમે. એટલે દશ હજાર મરતમે.

અવશતા-નુઅવીગાઓ બરદ નુઅ કેર શાડુ ૫૨કારીઅદ. .

૬૮. આ જગા ઉપર મારે જણાવવું જોઈએ કે ખાત્રીશમી પરગરદમાં અવશતાનુપદ ઇઆ અશદે ખરેનાઆ માંથરેં શપેનતો આવેલુછે તેહનાં અરથમાં અશલ લખ નારે મારેશપંદ ઇજદ ઇણો નુરમંદ હેવું લખેલુછે. પણ માથર વાંની ઇણી નુરમંદ શમજવો જોઈએ. તેમજ હમે લખેલુ છે હેનુ જાણવું એકે દાદારહોરમજદને અને જરથોશતને જવાબ સવાલ થાએછે, તાંહાં મારેશપંદ ઇજદનો કંઈ શંખંધ માલમ પડતો નથી જેથી ગુઅવારા શરખુ નજર આવેઅ. વલો માથરેનો અરથ માંથરવાંનીબી થાએછે. હવે એ બાબદ ઉપર વીદવાંન દશગુરુ શાહેબોનો તથા કામેલ ખેહુધીન શાહેબનો જે વીચાર હાએ તે ખરે, ખીજુ હમે જે જે લં બાણુ નોધો આપીએ તે કોઇ વીદવાંન શાહેબોને શતા વા ઇઆ જુઠી બડાઇ દેખારવા ધારવીને આપી નથી. હું અંત કરણથી મનશની ગવશની કુનશનીથી લખું કે ઇણો નહીતો થોરોબો ધરમ શમંધો શુધારો થાએ. માહરા જર થોશતી શાહેબો અનજાંણાં હાએ તેવાને જાન કરવાના હે વુથી એ નોધો આપીએ તે મુશી બલીનેમ તમે જરતોશતી શાહેબોને આંખીન થાએ.

અર્થ—નવ કથ યુલંદ કાહાડ, નવ ગાંથ ની લેઈજા.

ઈઆને નવ ગરેહુ જેને નવ ગાંથ હાએ તવોલાકડીને કેહુછે, હેની મીશાલ એ જે એકકા ગાંથનો અંદાજો એકકા કશનાં અંદાજા બરોબ ૨ ગણવામાં આવેછે. એ લાકડી રીમનને પા ક કરવામાં, જાણેદાને પાક કરવા, જે પવીતર જાણેદા બરશનુમ આપેછે, તે વખતે હાવી લાકરી વાપરવામાં આવેછે.

આ લખાંન સમાપત કરી મારા મેહુર્યાં ન શાહુબેને નમનતાઈ સાથે અરજ કરુંઝ કે, માફ પુશતક તમામ વાંચી તેની મુલ મતલબ શુંછે. તે વીશે પોતાનાં દાનાઈ ભરેલા વાજબી વીચાર જણાવશે હેવી આશા રાખુંઝ. હમા રી મતલબ આજે પંદર વરશ થયોઆની હેવી છે કે, કોઈબી તરાંહથી ધરમનાં કાંમનો શુધા રો થાઈ દોલાનો આબાદી થાએ.

બનાવનારના વીચાર.

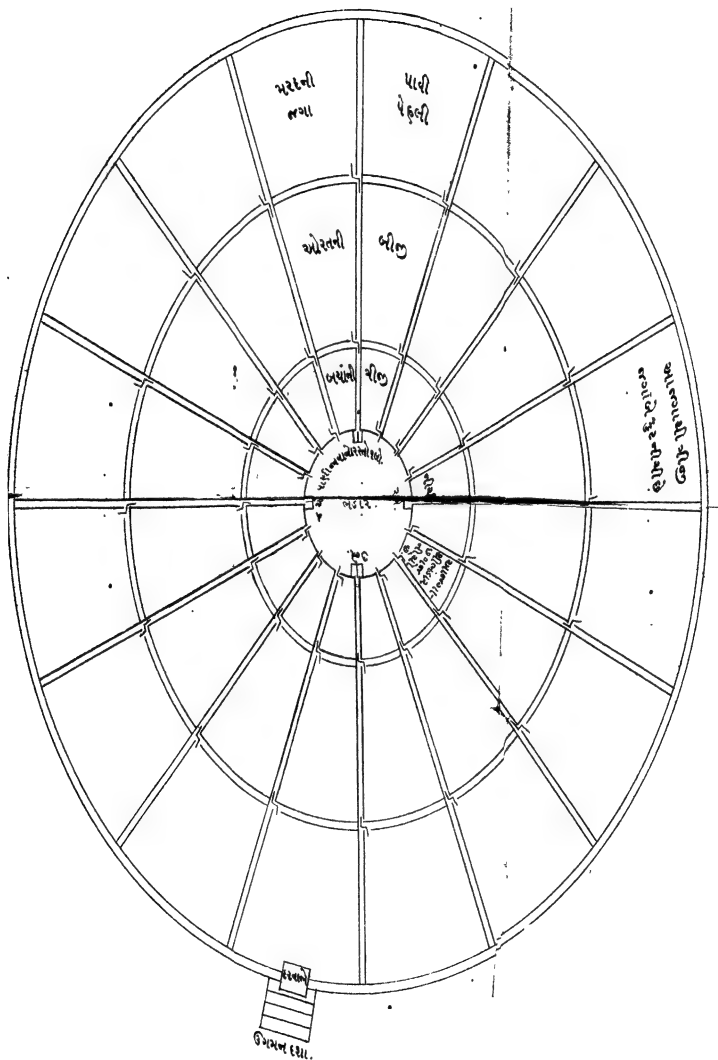
આ પુણ્યક થાઈછે તમામ,
 જે સમજાવાને ધારવીઊતું કાંમ.
 જેમાં આવીઊત્ય ધરમનું પરમાન,
 અવશતાની શાધતથી હુતું જે પ્રમાન.
 લાંબી નોંધાયી ખોલાશે કરી,
 જણાવીઊત્ય, હતી ખીનાં જે ખરી.
 અર્થોરનાં વડાવેને વીનંતી કરી,
 ટાલાનાં મુખેઓનેઅરજ કીધીય પ્રી.
 વાપરજો જે છે કુદરતી ગનેઆંન,
 ધરમનાં પ્રમાનો પર ધરીને ધેઆંન.
 ઈનશાંન માતરનેછે મુખે પ્રમાન,
 પેહલો ધરમ, પછી દુનીઆંનાં કાંમ.
 હુવાંનેનેછે પ્રકત દુનીઆં દારી,
 તેવોજ પેટને ખાતર કરેય હેનગારી.
 નથી તેવોનેશવાય કે ગુનાહાની ગરજ,
 હુવી ગરજનીછે ઈનશાંનેને પ્રજ.
 પ્રતા જમાનાં ઊપર વીચાર કરી,
 વાપરજો દાંનાઈ એકશ ધેઆંન ધરી.
 જીવતુ નાંમ રાખજો આ ખાકી દુનીઆંમાં,
 તેહનોજ બદલો મલશે મીનો જેહાંનમાં.

ધરમથીજ છેલ્લે આપરે ઇનશાંનમાં,
 બીન ધરમથી ખપીએ હેવાંનમાં.
 માફ કરજો હું ગરીબથી બોલાઈઉ હોએ જો,
 મેં લખીને બતાવીહિત ખરું હતું તે.
 હમે આગલ વાજબી લખાંને કીધાંય જો,
 નરમ ગરમ બોલોથી લખાઈઉ હોએ તે.
 તેવાં લખાંણનો છેહલો પુરાવો છે એ,
 વંદીદાદનાં પુરાવાનાં શાયેત કીધુય તે.
 હાલ બાલ કેલવણીની અગત જનાઈય,
 બીન કેલવણીથી દોહાનાં હરખત થાઈય.
 દોહાનાં અકાબરો અને રાતુમા શમા જો,
 દોહાનુ ભણુ ઈછવા બાહર આવેઆય તે.
 ખેતવારીની એક ગરીબ મંડલી જો,
 હીંમતથી ભલાં કાંમો કરવા બાહર આવીય તે.
 તેવોની મહેનતની પ્રતે ઇછીએય એ,
 કે હીંમતથી તેવો ધારવેલાં કાંમ કરે તે.
 દોહાનાં મુખે શાહુબોનીછે એ ભલી પ્રજા,
 નમનતાઈથી લખુય, છે આ શુભ કાંમની ગરજ.
 તે કાંમ ઊતારશે પાર દુનીઆનો બાપ જો,
 ભલાં કાંમનેજ બંધાએલો જો મીનો છે તે.
 બંધ કરતાં દોવા માંગુય લેઈ વખતનો ઊપાશે,
 કે તેજ મીનો શાહુબથી દોહાની આબાદી થાએ.

જરથોસ્તીઓની મુવેલીલાશને મેલવાની જગ્યા.

દુખમુ.

આ ચોપડી આગલથી ખરીદ કરનારા સાહેબોના નામ.

અથોરનાન સાહેબો.

- ૨) દશતુરણ પેશોતંનજ બેરાંમજ શંજાંનાં
- ૧) „ શોરાબજ રશતમજ મુલાં ફીરોજ.
- ૨) „ ખરશેદજ બેજનજ.
- ૧) „ એરચજ શોરાબજ કાવશજ મેહર
જ રાંનાં.
- ૧) „ ફીરોજજ પેશતનજ વલશારવાલા.
- ૪) મરહુમ દસતુરજ કેકોબાદજ રશતમજ મે
હરજરાંનાં છોકરાવો.
- ૧૫) શેઠ દાદાભાઈ બેજનજ કલગીરવાલાના ધ
રમ ખાતાંનાં ૨૦૦૦૦૦.
- ૧૦) „ બેરાંમજ નોશેરવાંનજ શીરવાઈ.
- ૧૦) „ મનચેરજ બેજનજ ૫૦૦૦૦.
- ૧૦) „ કાવશજ શોરાબજ ભેદવાર.
- ૧૦) „ હોરમજ નવશેજ શખલાતવાલા.
- ૫) „ કેકોબાદજ બેહરાંમજ જમાશ આ
શાનાં.
- ૫) „ રશતમજ હોશાભાઈ શેઠનાં.
- ૫) „ નવશેજ પેશતનજ કાપરીઆ.
- ૫) „ દાદાભાઈ બેજંજ કારતકકલગીરવાલા

- ૩) શેઠ અરશેદલ માણિકલ શેઠનાં.
- ૨) „ રૂશતમલ ડોશાભાઈ શેઠનાં.
- ૨) „ અરજોરલ રૂશતમલ મુલાં પ્રીશીલ.
- ૨) „ હોરમલ પેશતનલ કાપરીઆ.
- ૨) „ માંણિકલ અરજોરલ મનચેર હોમલનાં.
- ૨) „ હોરમલ શોરાબલ જામાશ આશાનાં.
- ૨) „ નશરવાંનલ જમશેદલ પાવરી.
- ૨) „ ડોશાભાઈ નવરોલ બાંમલ.
- ૨) „ માંણિકલ પાલનલ દાબુ.
- ૨) „ નવરોલ અરજોરલ દેશાઈ.
- ૨) „ શાપુરલ મનચેરલ ઈછાપોરીઆ.
- ૨) „ કાવશલ નવરોલ પાવરી.
- ૨) „ રૂશતમલ જમશેદલ કાંગા.
- ૧) „ જામાશપલ શોરાબલ મેરલ રાંનાં.
- ૧) „ નાંહાંગીરલ રૂશતમલ જામાશપ આશાનાં.
- ૧) „ પ્રાંમલ શોરાબલ મેરલ રાંનાં.
- ૧) „ માંણિકલ નોશેરવાંનલ કુતાર, દારાબ પાહલનનાં.
- ૧) „ નશરવાંલ જમશેદલ જામાશપઆશા.
- ૧) „ મનચેરલ જામાશપલ વાછા.
- ૧) „ નવરોલ દસતુર શાપુરલ શંનાંનાં.
- ૧) „ જમશેદલ દશતુર શોહોરાબલ મેહર લ રાંનાં.

- ૧) શેઠ બરજોરજી નવરોજી દેશાઈ.
- ૧) ,, બેમનજી દારાબજી દેશાઈ.
- ૧) ,, પેશતાંબજી બરશેદજી દેશાઈ.
- ૧) ,, બરજોરજી પાલનજી દેશાઈ.
- ૧) ,, માંભિકજી બેરાંમજી દેશાઈ.
- ૧) ,, હોરમજી દશતુર પ્રીરોજી.
- ૧) ,, માંભિકજી બરજોરજી નોબેદજી, ગંદા
વીનાં પંથકી.
- ૧) ,, નશરવાંજી શોરાબજી વજ્રદાર, નેર.
જી રાનાંનાં.
- ૧) ,, માંભિકજી શોરાબજી વજ્રદાર નેરજી
રાનાંનાં.
- ૧) ,, દાદાભાઈ પ્રદુનજી વજ્રદાર .
- ૧) ,, પરબેજી દાદાભાઈ વજ્રદાર.
- ૧) ,, જમશેદજી માંભિકજી વજ્રદાર.
- ૧) ,, માંનેકજી કેરશાશજી પાવરી.
- ૧) ,, દાદાભાઈ બરશેદજી દોરદી.
- ૧) ,, ડોશાભાઈ એદલજી નાદરશા.
- ૧) ,, પ્રાંમજી કાવરાજી મારકર.
- ૧) ,, પ્રાંમજી દાદાભાઈ માંડન.
- ૧) ,, રૂશતમજી જમશેદજી પંથકી.
- ૧) ,, નોશરવાંજી કેરશાશજી તાતા.
- ૧) ,, અરદેશર ડોશાભાઈ મુનશી.

- ૧) શેઠ જમશેદજી એદલજી વેલાતી.
- ૧) „ પાલનજી દોરાબજી રાંનજી.
- ૧) „ જમશેદજી બેરાંમજી શનજાંનાં.
- ૧) „ દોરાબજી માંનેકજી આદરાંનવાલા.
- ૧) „ પ્રરદુનજી બેરાંમજી બિનવાલા.
- ૧) „ હોરમજી દાદાભાઈ કકરીઆ.
- ૧) „ નેરનોશજી હોરમજી મશાંની.
- ૧) „ નેહાંબખશ પ્રરાંમજી હોરમજી શાંનાં
- ૧) „ નશરવાંનજી કાવજી ધાભર.
- ૧) „ શોરાબજી કાવજી તાતા.
- ૧) „ હોશાભાઈ નશરવાંનજી મજગામવારા.
- ૧) „ રૂશતમજી બમનજી બિનવાલા.
- ૧) „ કાવજી રૂશતમજી શહીઆર.
- ૧) „ જમશેદજી નવરોજી કારતક.
- ૧) „ એદલજી ખરશેદજી ખોરી.
- ૧) „ ખરશેદજી નવરોજી મુલાં.
- ૧) „ એદલજી નવરોજી હોમજીઆર.
- ૧) „ જમશેદજી મનચેરજી કારતક.
- ૧) „ ખરજોરજી બમનજી અવાશીઆ.
- ૧) „ હોરમજી દોરાબજી કોટવાલ.
- ૧) „ રૂશતમજી બમનજી અવાશીઆ.
- ૧) „ નેરવાંનજી નવરોજી શકલાતવાલા.
- ૧) „ માંણિકજી હોરમજી પરબેજી.

- ૧) શેઠ પેશતનજ દાજભાઈ ઊનવાલા.
- ૧) „ માંનેકજ હોરમજ મશાની.
- ૧) „ ડોશાભાઈ હોરમજ બનશા.
- ૧) „ દોરાબજશોરાબજ બીલીનોરાના પંથકી
- ૧) „ બેરાંમજ મનચેરજ પાવરી.
- ૧) „ જમશેદજ કાવશજ તતનાં.
- ૧) „ હોરમજ નોશેરવાંનજ રાવ.
- ૧) „ આદરજ હોરમજ મોથવારા.
- ૧) „ શાપુરજ શેરીઆરજ માંદન.
- ૧) „ • નવરોજ ખરશેદજ પાવરી.
- ૧) „ ખરશેદજ માંણેકજ ઊદવારીઆ.
- ૧) „ પાલનજ એદલજ મોએદજ
- ૧) „ બેરાંમજ રતનજ આંતીઆ.
- ૧) „ રૂરાંમજ બેરાંમજ માંદન.
- ૧) „ માંણેકજ ખરજોરજ કાંગા.
- ૧) „ શાપુરજ શોરાબજ શેઠનાં.
- ૧) „ ડોશાભાઈ બેજનજ ડાકટર.
- ૧) „ બાપુજ ડોશાભાઈ જોશી.
- ૧) „ નવરોજ ખરશેદજ શ્રીઆર.
- ૧) „ ગુશતાદજ શોરાબજ પાવરી.
- ૧) „ કાવશજ એદલજ મનચેર હોમજ.
- ૧) „ ખરશેદજ ખેરવાંનજ હરાવનાં.
- ૧) „ જમશેદજ શોરાબજ ગોપીઆ.

- ૧) શેઠ પ્રાંતજી શોરાખજીવજીપ્રદાર, નેરજીરાંનાં
- ૧) „ નવરોજી રતનજી કાંગા.
- ૧) „ માંનેકજી નોશેરવાંનજી પાવરી.
- ૧) „ શાપુરજી મનચેરજી માંડન.
- ૧) „ નવરોજી શોરાખજી કાંગા.
- ૧) „ પેશતનજી ખરશેદજી માંડન.
- ૧) „ રતનજી જમશેદજી લશકરી.
- ૧) „ માંણિકજી ખરશેદજી દોરડી.
- ૧) „ હોરમજી રૂશતમજી કકરીઆ.
- ૧) „ પેશતનજી ભીખાજી દાદાચાંનજી.
- ૧) „ નશરવાંનજી એદલજી કકરીઆ.
- ૧) „ પ્રાંતજી હોરમજી કકરીઆ.
- ૧) „ પ્રદુનજી રૂશતમજી નોશેરવાંનજી બિદવાર.
- ૧) „ નવરોજી એદલજી કાંગા.
- ૧) „ હોરમજી કેરશાજી દાદાચાંનજી.
- ૧) „ કાવશજી નવરોજી મનચેર હોરમજી.
- ૧) „ રૂશતમજી પેશતનજી બિદવારીઆ.
- ૧) „ નવરોજી કેરશાજી ભાધા.
- ૧) „ એદલજી ખરજોરજી મુલાં.
- ૧) „ રૂશતમજી એદલજી ચાંતીઆ.
- ૧) „ ખરશેદજી પ્રાંતજી પંથકી.
- ૧) „ પ્રદુનજી એદલજી વજીપ્રદાર.
- ૧) „ માંણિકજી રૂશતમજી ચાંતીઆ.

- ૧) શેઠ પ્રદુનજ રૂશતમજ ભિદવાર.
- ૧) „ દાદાભાઈ શોરાયજ અરજોરજ મશાંની
- ૧) „ અરજોરજ મનચેરજ શહીઆર.
- ૧) „ રતનજ શાપુરજ કાંગા.
- ૧) „ માંણિકજ રૂશતમજ કાંગાં.
- ૧) „ નશરવાંનજ એદલજ ચલા.
- ૧) „ અરશેદજ દાદાભાઈ ઉદવારીઆ.
- ૧) „ હીરાજ નશરવાંનજ બજાં.
- ૧) „ કાવશજ હોરમજ ખોદી.
- ૧) „- કાવશજ નોશરવાંનજ કાંગા.
- ૧) „ પ્રદુનજ રતનજ કાંગા.
- ૧) „ માંણિકજ પ્રદુનજ કાંગા.
- ૧) „ પ્રદુનજ માંણિકજ કાંગા.
- ૧) „ હોરમજ પેશતનજ શાશુરી.
- ૧) „ રૂશતમજ દાદાભાઈ માંડન.
- ૧) „ માંણિકજ શાપુરજ અરજાંની.
- ૧) „ પ્રાંમજ શોરાયજ પાવરી.
- ૧) „ રૂશતમજ મનચેરજ કકરીઆ.
- ૧) „ એદલજ પેશતનજ આંતીઆ.
- ૧) „ એદલજ નવરોજ નોશી.
- ૧) „ કાવશજ એદલજ કાંગા.
- ૧) „ નમશેદજ નોશરવાંનજ બોદ.

સ્થેશનાર-વાશતરીઓશ શાહેઓ.

- ૧૦) શર જમશેદજી જીજીભાઈ બારોનેટ.
 ૨૫) શેઠ દીનશાજી માંભિકજી પીટીટ.
 ૭) „ પ્રસંમજી નોશરવાંનજી પટેલ.
 ૩) „ ખરશેદજી પ્રદુનજી પારખ.
 ૧૫) „ નોશરવાંનજી જીંગીરજી વાડીઆ.
 ૧૦) „ બેસંમજી જીજીભાઈ સી. એસ. આઈ.
 ૯) „ અરદેશર હોરમજી વાડીઆ.
 ૭) „ શોરાબજી જમશેદજી જીજીભાઈ.
 ૧૦) „ નોશરવાંનજી માંભિકજી પીટીટ.
 ૧૦) „ દાદાભાઈ બેમનજી જીજીભાઈ.
 ૧૦) „ શોરાબજી શાપુરજી બંગાલી.
 ૧૦) મરહુમ સર જમશેદજી જીજીભાઈ બારોનેટ
 નાં ધરમ ખાતાંનાં ટરાંનશલેશન પ્રંડમાંથી.
 ૨૫) મરહુમ શેઠ નોશરવાંનજી મનચેરજી કાનાં
 જીનાં ધરમ ખાતાંનાં પ્રંડમાંથી.
 ૮) મરહુમ શેઠ કાવશજી પાલણજી પાંડિવાલા
 ના છોકરાઓ.
 ૭) મરહુમ શેઠ ખરશેદજીએદલજી જવેરીનાં છો.
 ૫) શેઠ મનચેરજી હોરમજી કાંમાજી.
 ૫) „ જમશેદજી બેમનજી વાડીઆ.
 ૫) „ દીનશાજી હોરમજી શોપારીવાલા.

- ૫) શેઠ ખરશેદજી બેનનજી શેઠનાં.
- ૪) „ કાવશજી પાલજીજી શેઠના.
- ૩) „ હીરજીભાઈ અરદેશરજી દાદીશેઠ.
- ૩) „ નશરવાંનજી બેરાંનજી શેકરેટરી.
- ૩) „ દીનશાજી હોરમજી ખાટલીવાલા.
- ૩) „ બેરાંનજી હોરમજી ગોરવાલા.
- ૩) „ જનશેદજી દાદાભાઈ આંમરીઆ.
- ૩) „ માંણિકજીપુજ્યાજી અચારવાલાના ઘો.
- ૩) „ દીનશાજી દાદાભાઈ ઈજનેર.
- ૩) „ નેરવાંનજી રૂશતનજી દલાલ.
- ૨) „ ખરશેદજી શોરાબજી વાડીઆ.
- ૨) „ કુવરજી બનનજી શેઠનાં.
- ૨) „ કાવશજી પ્રાંનજી શેઠના.
- ૨) „ મનચેરજી હોશંગજી જાગોશ.
- ૨) „ નવરોજી અરદેશર દાવર.
- ૨) „ દીનશાજી તથા પ્રાંનજી ભીખાજી ખાંન
- ૨) „ પેશતનજી હોરમજી વાડીઆ.
- ૨) „ નાંગીરજી એદલજી દાવર.
- ૨) „ પેશતનજી એદલજી શરાફ.
- ૨) „ ખરશેદજી રૂશતનજી લીચુવારા.
- ૨) „ હોરમજી જીવાજી દમનીઆ.
- ૨) „ બેનનજી ધનજીભાઈ કાપડીઆ.
- ૨) „ શાપુરજી રૂશતનજી ખારીઆ.

- ૨) શેઠ કુવરજી ધનજીભાઈ મીશતરી.
- ૨) „ પ્રાંમજી મેરવાંનજી આરીઆં.
- ૨) „ શોરાબજી નશરવાંનજી વાડીઆ.
- ૧) „ નવરોજી પ્રદુનજી.
- ૧) „ પ્રાંમજી બેરાંમજી જશાવારા.
- ૧) „ અરદેશરજી પેશતનજી કામાજી.
- ૧) „ શોરાબજી પ્રદુનજી રાઈટર.
- ૧) „ શોરાબજી બેંજનજી ભર્યા.
- ૧) „ નશરવાંનજી ખરશેદજી ચીનાઈ.
- ૧) „ પેશતનજી બેમનજી જીભાઈ.
- ૧) „ કાવશજી જાંહંગીરજી જશાવારા.
- ૧) „ મેરવાંનજી ખરશેદજી ઘડીઆલી.
- ૧) „ રતનજી પ્રદુનજી પારખ.
- ૧) „ રૂશતમજી નશરવાંનજી બનાજી.
- ૧) „ મનચેરજી ખરશેદજી રતનાગર.
- ૧) „ મનચેરજી દાદાભાઈ નોશારીવાલા.
- ૧) „ પ્રદુનજી જમશેદજી
- ૧) „ પ્રાંમજી બમનજી ભંદારા.
- ૧) „ ખરશેદજી અરદેશર મેતા.
- ૧) „ બેમનજી શોરાબજી હંજનેર.
- ૧) „ એદલજી પેશતનજી કરંજીઆ.
- ૧) „ એદલજી જમશેદજી મીશતરી.
- ૧) „ કાવશજી ભીંનજીભાઈ ભિશાંનીઆ.

- ૧) શેઠ પ્રાંમજી બરજોરજી કંપજીન.
- ૧) „ બમનજી પ્રાંમજી પટેલ.
- ૧) „ માંણિકજી પ્રદુનજી પટેલ.
- ૧) „ નેરવાંનજી નવરોજી ખેતા.
- ૧) „ દાદાભાઈ હોરમજી ચોકશી.
- ૧) „ હોરમજી અરદેશરજી વાડીઆ.
- ૧) „ દોરાબજી નાનાભાઈ વાડીઆ.
- ૧) „ એદલજી રૂશતમજી રીગોરટર.
- ૧) „ રૂશતમજી કાવથજી દુઆથ.
- ૧) „ નેરવાંનજી શોરાબજી દલાલ.
- ૧) „ જમશેદજી બાપુજી ભિમરીગર.
- ૧) „ હીરજીભાઈ બમનજી વારડીન.
- ૧) „ નશરવાંનજી નેરવાંનજી પાડે.
- ૧) „ ડોશાભાઈ કુવરજી મીશતરી.
- ૧) „ બેરાંમજી હોરજીભાઈ ભેશાંનીઆ.
- ૧) „ માંણિકજી નવરોજી જવેરી.
- ૧) „ પેશતનજી ખોટાભાઈ મીશતરી.
- ૧) „ પેશતનજી માણિકજી ભંદારા.
- ૧) „ પ્રાંમજી નેરવાંનજી ગાંધી.
- ૧) „ પ્રાંમજી પેશતનજી ભમગરા.
- ૧) „ બેમનજી ભીખાજી દાવર.
- ૧) „ હોરમજી દોરાબજી ભડ્યા.
- ૧) „ હોરમજી ખરશેદજી હાંશખરનર.

- ૧) શેઠ બેરંમળ શોરાબળ ડાહ્યા.
- ૧) „ જીવનળ દીનશાળ કુપર.
- ૧) „ નશરવાંનળ દીનશાળ મીશતરી.
- ૧) „ રૂશતમળ દીનશાળ કાંમો.
- ૧) „ પેશતનળ બમનળ
- ૧) „ પ્રંમળ પેશતનળ રાઈટર.
- ૧) „ બાપુળ નાનાભાઈ લાકરંવાલા.
- ૧) „ નાંગીરળ હોરમળ દાદીશેઠના.
- ૧) „ શાપુરળ શોરાબળ શરાપ.
- ૧) „ અરદેશર પ્રંમળ દારૂખાનેવાલા.
- ૧) „ નાનાભાઈ હીરળભાઈ ચાઈના.
- ૧) „ ધનળશા મેરવાંનળ.
- ૧) „ હોરમળ બેરંમળ પાણિવાલા.
- ૧) „ ડોશાભાઈ બરજોરળ મીશતરી.
- ૧) „ શાપુરળ ભીમળભાઈ તારાપોરીઆ.
- ૧) „ રૂશતમળ નમશેદળ બાંમબોદ.
- ૧) „ નશરવાંનળ પેશતનળ તારીવાલા.
- ૧) „ રૂશતમળ કાવશળ મીશતરી.
- ૧) „ પાલનળ જીવનળ મીશતરી.
- ૧) „ હોરમળ બેરંમળ ગજદર.
- ૧) „ શાપુરળ ધનળભાઈ.
- ૧) „ ધનળભાઈ બરશેદળ રતનાગર.
- ૧) „ ધનળભાઈ મેરવાંનળ જીજીભાઈ.

- ૧) શેઠ દાદાભાઈ ધનજીભાઈ તીરીવાલા.
- ૧) ,, હીરજીભાઈ મુણેકજી વૈશીનવારા.
- ૧) ,, અંરજોરજી જમશેદજી કોળના, પટેલ.
- ૧) ,, એદલજી મનચેરજી ભર્યા.
- ૧) ,, જાંહંગીરજી બેન્નજી કરાંની.
- ૧) ,, બેરાંમજી શોરાબજી બેલીર.
- ૧) ,, અરજોરજી નાનાભાઈ પટેલ.
- ૧) ,, નમ્મરોજી બમનશાજી લીચુવાલા.

સુદ્ધી પત્ર.

(દીબાચાને)	સરે—સતર	અશુધ.	શુધ.
	૧—૧૨	પડેઓ.	પડેઓ.
	૮૩—૯	પવીતર થાએ.	પવીતર નગાપર જાએ.
	૧૧૧—૨૦	હંનધરાએ થા.	હંનધરાએ.
	૧૧૨—૯	પુરીગાંન એ ગુનેગાર.	પુરીગાંન ગુનેગાર.
	૧૫૩—૮	ઇઓ અથદે.	ઇઓ અથહે.

જાણ એ વોગરે બીજા કાંઇકાના માતર વીગરેની ભુલેા આવી હો
એ તે વાંચનારા શાહુઓએ પોતાની અકલથી શુધારીને વાંચવું.

શને ૧૨૫૦) યજ્ઞદેવદીમાં જરથોશતી ટોલાને ખુશાલી લરી, ખખર.

- ૧) જરથોશતી ખાલકોને પોતાનાં ધરમની કેલવણી આપવાની હીલચાલ. તે વીથે રાનુમાએ માજદીઅશની સભા તરફથી છ જાહેર સભા, તે સભામાં જરથોશતી ટોલાએ ખતાવેલી જાલત.
- ૨). એતવાડીની ગરીબ મંડલીએ જરથોશતી ટોલામાં બે આંખોને ધરમની કેલવણી આપવા વીથે કરાવેલાં જાહેર ભાષણો તે વીથે જરથોશતી ટોલાની હાલત.
- ૩) રાનુમાએ માજદીઅશના સભા તરફથી છ ઇશકોલોમાં બે આંખોને ધરમની કેલવણી આપવાની તા. ૧ લી જુનથી થાયલી સરઆત. માસતર મોખેદ જામાયજી એ દલજી દાદાઆનજી.
- ૪) સર જમશેદજી જીજીભાઈ વાલી ઇશકોલોમાં ધરમની કેલવણી આપવાને તા. ૧૧ મી જુલાઈથી થાએલી સરઆત. માસતર ૮) મોખેદ, વડા માસતર એદલજી કેરશાશજી આંતીઆ.
- ૫) જરથોશતી ટોલાનાં વડાએ તથા અકાખર શહેએને મારી શુચનાં હેવીછે કે બીજા અતરેના તથા દેશાવરનાં તમામ જરથોશતીઓનાં ખાલકોને હેવીજ ધરમનીતી સમજવાની કોઈ ગેઠવણુ કરવાની જરૂરછે. તે વીથે ઘેઆંન આપજો.

લા. મોખેદ રતનજી રૂશતમજી કાંગા.

જાહેર ખખર.

શરવે નરથોશતી શાહુઓને જાંણ કરીએ
અ કે હમે ગોશપંદાની પરવરશી કરવા વીશે તા
કીદ અને તેઓને વાહડી કાપી તેનું માથ ખાવા
ની મનાઈ વીશે અવસતાનાં પુરાવા શહીતનું
ઓપાંનીઝી કાહાડેલું જેની કીમત અરધી કરી
આનાં બે રાખીછે. તથા આતશની જાલવણી
કરવા વીશે, તેની ખુબી વીશે તથા બારે મહીના
નાં જશનો વીશે તેમાં થાતી ગરલતી વીશે ઓ
પાંનીઝી કાહાડેલું જેની અરધી કીમત આનો એ
ક. જે શાહુઓને મંગાવવાં હોએ તેઓએ ખુબઈ
મધે કોટમાં નીં. જાંહાંગીર બેજનજી કરાંનીની
બુક શેલરની દુકાંનેથી, તથા ધોલીતલાવપર વર
તમાંન પરેસમાંથી મંગાવી લેવાં. દેશાવર વા
લા શાહુઓએ બંધે ઓપાંનીઆનો અરધો આનો
પોસટેજ શુધાં નાંણું નોકલવું.

બીજું—આ ઈનતેખાએ વંદીદાદની ઓ
પડી આગલથી ખરીદ કરનારા શાહુઓ ઊપરાંત,
હવે માતર થોડીજ નકલ બાકીછે તે જેઓને જે
ઈએ તેઓએ રૂબા રોકડો નોકલી ઊપલેજ ઠેકાં
લેથી મંગાવી લેવી.

લાં મોખેદ રતનજી રૂસતમજી કંગા.

